การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

PERCEPTION TOWARD SAFETY SYSTEM AND SAFETY BEHAVIOR OF PRODUCTION OPERATOR IN BAKERY MANUFACTURING COMPANY IN LADKRABANG INDUSTRIAL ESTATE

รุ่งเกล้า ถ้ำทอง

RUNGKLAO TOMTHONG

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

คณะการบริหารและจัดการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2560

KMITL-2017-FAM-M-047-004

การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

PERCEPTION TOWARD SAFETY SYSTEM AND SAFETY BEHAVIOR OF PRODUCTION OPERATOR IN BAKERY MANUFACTURING COMPANY IN LADKRABANG INDUSTRIAL ESTATE

รุ่งเกล้า ถ้ำทอง

RUNGKLAO TOMTHONG

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

คณะการบริหารและจัดการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2560

KMITL-2017-FAM-M-047-004

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

PERCEPTION TOWARD SAFETY SYSTEM AND SAFETY BEHAVIOR OF PRODUCTION OPERATOR IN BAKERY MANUFACTURING COMPANY IN LADKRABANG INDUSTRIAL ESTATE

RUNGKLAO TOMTHONG

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENT FOR
THE DEGREE OF MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
IN BUSINESS ADMINISTRATION
FACULTY OF ADMINISTRATION AND MANAGEMENT
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
2017

KMITL-2017-FAM-M-047-004

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2017

FACULTY OF ADMINISTRATION AND MANAGEMENT

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่ แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง
นักศึกษา	นางสาวรุ่งเกล้า ถ้ำทอง
รหัสประจำตัว	57611085
ปริญญา	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	บริหารธุรกิจ
พ.ศ.	2560
อาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร. วรนารถ แสงมณี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การศึกษา เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยส่วนบุคคล และเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงานฝ่ายผลิต จำนวน 270 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC^{+} สถิติที่ใช้ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, One-way ANOVA และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คือ 1) ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานอยู่ในระดับดี 2) ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัย ได้แก่ ปัจจัยด้านอายุงานและปัจจัยด้านระดับการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยคือ เพศ อายุและสถานภาพสมรส 3) ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานประกอบด้วย ปัจจัยด้านสถานภาพสมรสและปัจจัยด้านระดับการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) การรับรู้ระบบความปลอดภัย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	Perception Toward Safety System And Safety Behavior of Production Operator in Bakery Manufacturing Company In Ladkrabang Industrial Estate
Student	Miss Rungklao Tomthong
Student ID	57611085
Degree	Master of Business Administration
Program	Business Administration
Year	2017
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Woranat Sangmanee

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to study perception toward safety system and safety behavior of the production operator level. 2) to compare perception toward safety system level and safety behavior of the production operator affected to the personal characteristics, and 3) to study correlation between perception toward safety system and safety behavior of the production operator of bakery manufacturing company in Ladkrabang Industrial Estates.

The sample consisted of 270 production staff, drawn by the simple random sampling. The research instrument constructing by the researcher for data collection was a rating scale questionnaire. The SPSS/PC+ program were employed for data analysis by percentage, mean, standard deviation, t-test, One-way ANOVA and correlation coefficient.

The research were as follows: 1) The staff showed good level of perception toward safety system and behavior of the production operator. 2) The personal background affecting to perception toward safety system were working experience and level of education significantly at 0.01 However, Gender, Age and Marital status did not affect to perception toward safety system. 3) The personal background affecting to safety behavior of the production operator were Marital status and level of education significantly at 0.01 4) The correlation between perception toward safety system and safety behavior of the production operator were positive and significantly at 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์ โดยได้รับคำแนะนำและคำปรึกษาอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. วรนารถ แสงมณี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งให้ความกรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความอนุเคราะห์จากท่านและกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน สำหรับการแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านได้แก่ ผศ.ดร.ณัฐวุฒิ โรจน์นิรุตติกุล อ.ดร.อภิวรรตน์ กรมเมือง คุณกัญญา ศรีสุขโข คุณสวลี อินทร์เอี่ยม และคุณพัชรากร บุญไชย ที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือในการตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้และให้คำปรึกษาแนะนำที่เป็นประโยชน์

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ลูกสาวที่น่ารัก และคุณสามีที่เป็นกำลังใจที่ดีที่สุดในการศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการให้ข้อมูลและตอบแบบสอบถามในทุกข้ออย่างสมบูรณ์ รวมถึงให้ข้อเสนอแนะต่างๆ ตลอดระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ที่ให้โอกาสทางการศึกษา

ขอขอบพระคุณ คณะการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง รวมถึงเจ้าหน้าที่คณะการบริหารและจัดการ เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ IM ทุกท่าน

รุ่งเกล้า ถ้ำทอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย I

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ II

กิตติกรรมประกาศ III

สารบัญ IV

สารบัญตาราง IX

สารบัญภาพ XII

บทที่ 1 บทนำ 1

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 1

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย 6

1.3 สมมติฐานการวิจัย 6

1.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย 7

1.5 ขอบเขตของการวิจัย 8

1.5.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา 8

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา 8

1.5.3 ระยะเวลาในการวิจัย 9

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะ 9

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 11

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ 11

2.1.1 ความหมายการรับรู้ 11

2.1.2 กระบวนการรับรู้ 13

2.1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ 14

2.1.4 การรับรู้และจินตนาการ 16

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความปลอดภัย 17

2.2.1 การแบ่งลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ 17

2.2.2 สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ 18

2.2.3 การสูญเสียเนื่องจากการเกิดอุบัติเหตุ 20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

2.2.4 หลักการป้องกันการสูญเสีย 22
2.2.5 การบริหารเพื่อควบคุมความสูญเสีย 23
2.2.6 ความสำคัญของการเสริมสร้างระบบความปลอดภัยในการทำงาน 24
2.2.7 แนวคิดในการป้องกันอุบัติเหตุเพื่อเพิ่มผลผลิต 25
2.2.8 ความหมายของความปลอดภัย 25
2.2.9 ความหมายของระบบความปลอดภัย 26
2.2.10 หลักการของระบบความปลอดภัย 26
2.2.11 องค์ประกอบของระบบความปลอดภัย 29
2.2.12 ปัจจัยที่ช่วยให้กิจกรรมความปลอดภัยมีประสิทธิภาพ 30
2.2.13 ทฤษฎีเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุและความปลอดภัย 31
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัย 37
2.3.1 ความหมายของพฤติกรรม 37
2.3.2 ตัวกำหนดพฤติกรรม 38
2.3.3 ประเภทพฤติกรรม 39
2.3.4 เทคนิคการเก็บข้อมูล เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรม 40
2.3.5 ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัย 40
2.4 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมผลิตเบเกอรี่ 42
2.4.1 อุตสาหกรรมเบเกอรี่ในประเทศไทย 42
2.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในอุตสาหกรรมเบเกอรี่ 43
2.4.3 สุขลักษณะที่สำคัญของโรงงานเบเกอรี่ 44
2.4.4 กระบวนการผลิตเบเกอรี่ 47
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 48
2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ 48
2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย 58

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย 77
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 77
3.1.1 ประชากร 77

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง 77
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 78
3.2.1 ลักษณะเครื่องมือ 78
3.2.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 79
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล 81
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล 82
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 86
3.5.1 สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนา 87
3.5.2 สถิติวิเคราะห์เชิงอนุมาน 87

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 95
4.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม 95
4.2 การวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย 99
4.2.1 ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย 99
4.2.2 ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล 101
4.2.3 ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน 103
4.2.4 ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย 105
4.2.5 ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน 107
4.2.6 การวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวม 109
4.3 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 111
4.3.1 ด้านการปฏิบัติงาน 111
4.3.2 ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล 114
4.3.3 ด้านสภาพแวดล้อม 115
4.3.4 ด้านการจัดการ 117
4.3.5 ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ 118
4.3.6 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 120
4.4 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัย 121

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

4.4.1 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน ..121
4.4.2 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน ..122
4.4.3 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน 124
4.4.4 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน 125
4.4.5 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน 129
4.4.6 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน 133
4.5 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 135
4.5.1 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน 135
4.5.2 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน 136
4.5.3 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน 137
4.5.4 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน 139
4.5.5 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน 141
4.5.6 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน 143
4.6 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 144
4.7 สรุปข้อเสนอแนะจากพนักงานที่เป็นประโยชน์ 146

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 148

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

5.1 สรุปผลการวิจัย 149
5.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม 149
5.1.2 ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมและรายด้าน 150
5.1.3 ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมและรายด้าน 150
5.1.4 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงานจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 151
5.2 อภิปรายผล 154
5.2.1 การรับรู้ระบบความปลอดภัย 155
5.2.2 พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 155
5.2.3 ผลการทดสอบสมมติฐานด้านปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้ระบบ ความปลอดภัย 156
5.2.4 ผลการทดสอบสมมติฐานด้านปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรม ความปลอดภัยในการทำงาน 162
5.2.5 ผลการทดสอบสมมติฐานการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 166
5.3 ข้อเสนอแนะ 167
5.3.1 ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย 167
5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับสถานประกอบการ 168
5.3.3 ข้อเสนอแนะสำหรับพนักงาน 169
5.3.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป 170

บรรณานุกรม 171

ภาคผนวก 180
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย 182

ประวัติผู้เขียน 196

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่ **หน้า**

1.1 จำนวนผู้ประสบอันตรายและเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานจำแนกตามความรุนแรง ปี 2552 - 2556 3
1.2 แสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานปี 2555 - 2557 4
2.1 ความแตกต่างที่เกิดขึ้นเมื่อนำระบบความปลอดภัยมาใช้ในองค์กร 28
3.1 แสดงรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ 79
3.2 เกณฑ์การให้คะแนนระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของแบบสอบถาม 82
3.3 เกณฑ์การให้คะแนนระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของแบบสอบถาม 84
3.4 แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ 85
3.5 แสดงสูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-Way ANOVA 91
4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล 96
4.2 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย 100
4.3 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล 102
4.4 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน 104
4.5 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย 106
4.6 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน 108
4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานโดยรวมและรายด้าน 110
4.8 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการปฏิบัติงาน 111
4.9 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล 114

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ **หน้า**

4.10 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านสภาพแวดล้อม 116
4.11 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการจัดการ 117
4.12 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์ 119
4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน โดยรวมและรายด้าน 120
4.14 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามเพศ 122
4.15 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามช่วงอายุ 123
4.16 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีช่วงอายุแตกต่างกันเป็นรายคู่ 124
4.17 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามสถานภาพสมรส 125
4.18 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามอายุงาน 126
4.19 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ของพนักงานที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันเป็นรายคู่ 127
4.20 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ของพนักงานที่มีช่วงอายุแตกต่างกันเป็นรายคู่ 128

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ **หน้า**

4.21 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีช่วงอายุแตกต่างกันเป็นรายคู่ 128
4.22 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามระดับการศึกษา 129
4.23 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่ 130
4.24 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่ 131
4.25 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่ 132
4.26 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่ 132
4.27 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่ 133
4.28 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัย 134
4.29 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามเพศ 135
4.30 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามอายุ 136

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ **หน้า**

4.31 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามสถานภาพสมรส 137

4.32 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานด้านการปฏิบัติงาน ของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันเป็นรายคู่ 138

4.33 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันเป็นรายคู่ 139

4.34 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามอายุงาน 140

4.35 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ของพนักงานที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันเป็นรายคู่ 141

4.36 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามระดับการศึกษา 142

4.37 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานด้านการจัดการ ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่ 143

4.38 แสดงค่าเฉลี่ย และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัย 144

4.39 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่า p-value ระหว่างระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน 145

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่ **หน้า**

1.2 กรอบแนวความคิดในการวิจัย 8
2.1 กระบวนการรับรู้ของ Shermerborn *et.*al 15
2.2 ลำดับการเกิดอุบัติเหตุตามทฤษฎีโดมิโน 33
2.3 รูปแบบระบบความปลอดภัยของ Firenze 34
2.4 รูปแบบการเกิดอุบัติเหตุของกองทัพบกสหรัฐอเมริกา 36
2.5 แสดงกระบวนการผลิตขนมปังชนิดแผ่น 47

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว โครงสร้างทางเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก กล่าวคือเปลี่ยนแปลงจากภาคเกษตรกรรมมาสู่ภาคอุตสาหกรรม เป็นผลให้สังคมไทยเป็นสังคมอุตสาหกรรมมากขึ้น ซึ่งถ้าพิจารณาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 ถึง ฉบับที่ 8 จะเห็นได้ว่าประเทศไทยได้ลงทุนในการพัฒนาอุตสาหกรรมด้วยเงินเป็นจำนวนมาก มีการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมใหญ่ๆ มากมาย ได้แก่ อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ประกอบรถยนต์ วัสดุก่อสร้าง สิ่งทอ เสื้อผ้าสำเร็จรูป และโรงงานกลั่นน้ำมัน เป็นต้น โดยภาคอุตสาหกรรมได้พัฒนาและเพิ่มบทบาทในระบบเศรษฐกิจส่วนรวมมากขึ้น (ชาญ ลีลาภรณ์. 2538 : 1) จากการพัฒนาอุตสาหกรรมและการขยายตัวทางเศรษฐกิจในช่วงที่ผ่านมาส่งผลให้เกิดผลดีทางเศรษฐกิจคือ ทำให้มูลค่าผลรวมของชาติเพิ่มขึ้น มีจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ มากขึ้น และแนวโน้มการจ้างแรงงานเข้าทำงานมากขึ้น เป็นผลให้จำนวนลูกจ้างและคนงานในภาคอุตสาหกรรมมีมากขึ้นซึ่งเป็นส่วนผลักดันให้เกิดความเจริญก้าวหน้าแก่ประเทศชาติ

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาอุตสาหกรรมนอกจากจะช่วยสร้างความก้าวหน้าและสร้างแรงงานในประเทศไทยเป็นจำนวนมากแล้ว การพัฒนาอุตสาหกรรมดังกล่าวยังเป็นผลโดยตรงต่อปัญหาความปลอดภัยในการทำงานด้วย ความปลอดภัยเป็นปัจจัยหนึ่งของการประกอบธุรกิจของสถานประกอบการ หากเกิดความไม่ปลอดภัยในการทำงานขึ้นจะทำให้ส่งผลเสียหายต่อการดำเนินธุรกิจและกิจกรรมต่างๆ โดยผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงคือ นายจ้าง และลูกจ้าง กล่าวคือนายจ้างสูญเสียทรัพย์สินเงินทองจากการเกิดอุบัติเหตุ ค่ารักษาพยาบาล ค่าชดเชย รวมไปถึงเครื่องมือเครื่องจักรที่เสียหาย เป็นต้น ส่วนลูกจ้างได้รับอันตรายจากการบาดเจ็บ พิการ เสียชีวิตหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน และผลกระทบอื่นๆ อีกเช่น ทำให้กระบวนการผลิตหยุดชะงักและเกิดความล่าช้าขึ้น ทำให้สูญเสียโอกาสในการดำเนินธุรกิจ ตลอดจนผลตอบแทนที่จะได้รับ โดยสาเหตุทางตรงที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือ เครื่องจักรเสียไม่มีเครื่องป้องกันอันตราย เครื่องจักรเก่าชำรุด รวมทั้งการใช้อุปกรณ์ที่ขาดความระมัดระวังของพนักงานและเพื่อนร่วมงาน ส่วนสาเหตุทางอ้อมคือ ผู้ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานขาดความระมัดระวัง หรือไม่เคยได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย รวมทั้งไม่มีการจัดเตรียมเครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคล การเกิดอุบัติเหตุเกิดจากความเมื่อยล้าจากการทำงาน และอ่อนเพลียจากการอดนอน ร่วมกับขาดสมาธิในการทำงาน และมีความเครียดในขณะปฏิบัติงาน ฉะนั้นการใช้แรงงานที่ต้องเสี่ยงต่ออันตรายมากขึ้น เป็นสาเหตุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำคัญที่ทำให้มีจำนวนผู้ประสบเหตุอันตรายเพิ่มขึ้น นับว่าเป็นความสูญเสียที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมาก ดังนั้นความปลอดภัยและสุขภาพของผู้ใช้แรงงานในการทำงานจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ทุกคนต้องตระหนักและใส่ใจตลอดเวลา เพราะผลจากสภาพแวดล้อมในการทำงานหรือผลของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น นอกจากจะทำให้เกิดความสูญเสียแก่ตนเองและครอบครัว สภาพแวดล้อมและสังคมโดยรวมแล้ว ยังส่งผลโดยตรงต่อองค์กรอีกด้วย นอกจากนี้หากสถาบันหรือโรงงานอุตสาหกรรมแห่งใดมีความถี่หรือความร้ายแรงของอุบัติเหตุที่เกิดจากกระบวนการทำงานที่ไม่ปลอดภัยในงานมากขึ้นเท่าไร ชื่อเสียงความน่าเชื่อถือของโรงงานนั้นก็จะลดลงไปด้วยอันอาจก่อให้เกิดปัญหาการขาดทรัพยากรบุคคลในการทำงานที่ต่อเนื่องอันมีสาเหตุมาจากความไม่มั่นใจในความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงานก็เป็นไปได้

ปัญหาที่เกิดขึ้นในสถานประกอบการในเรื่องความปลอดภัยในการทำงานส่วนใหญ่เกิดจากขาดการจัดการที่ดี บุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบไม่ให้ความสำคัญอีกทั้งผู้ปฏิบัติงานและผู้บริหารยังเข้าใจผิดในงานความปลอดภัย โดยปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานของคณะกรรมการความปลอดภัย พบว่า นายจ้างหรือผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญของการบริหารความปลอดภัย ผู้แทนลูกจ้างระดับปฏิบัติการไม่แสดงความเห็นในระหว่างร่วมประชุม และปัญหาทั่วไปของคณะกรรมการคือ มีเจตคติด้านความปลอดภัยไม่ดีพอ ไม่ถือว่าความปลอดภัยเป็นส่วนหนึ่งของงานที่ต้องรับผิดชอบ ดังนั้นแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวต้องพยายามปลูกฝังให้ผู้บังคับบัญชาทุกหน่วยงาน ผู้บริหารทุกระดับเห็นคุณค่าของผู้ปฏิบัติงานและมีบทบาทร่วมในความปลอดภัย

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ธุรกิจในอุตสาหกรรมไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบด้านความปลอดภัยได้ เนื่องจากผู้ประกอบการต่างก็มุ่งหวังให้กิจการมีกำไร และมีต้นทุนในการผลิตที่ต่ำ ความปลอดภัยจึงมีความสัมพันธ์โดยตรงกับกระบวนการผลิตที่มีประสิทธิภาพซึ่งเรียกว่า การผลิตอย่างปลอดภัย การเกิดอุบัติเหตุอันตรายอันหมายถึงความสูญเสียทั้งทางด้านทรัพย์สินและร่างกาย ซึ่งมีผลกระทบต่อต้นทุนและเวลาในการผลิต ย่อมมีผลกระทบกระเทือนต่อผลกำไรของธุรกิจ ในการบริหารสถานประกอบการนั้น ผู้บริหารต้องยึดหลักการประกันคุณภาพของสินค้าและบริการ ความมีประสิทธิภาพ ต้นทุนที่ประหยัด และการทำงานที่ปลอดภัย รวมทั้งคำนึงถึงจริยธรรมและความรับผิดชอบต่อสังคม โดยถือว่าการป้องกันอุบัติเหตุและสร้างเสริมความปลอดภัยถือเป็นความรับผิดชอบของธุรกิจอุตสาหกรรมตามปรัชญาการบริหารยุคใหม่

สถิติของผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานของประเทศไทย ในปี 2552 มีผู้ประสบอันตรายรวมทั้งสิ้น 149,436 ราย จำแนกตามความรุนแรงดังแสดงไว้ตารางที่ 1.1 เมื่อพิจารณาการประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานของลูกจ้างในข่ายความคุ้มครองกองทุนตั้งแต่ปี 2552-2556 มีแนวโน้มลดลง เป็นผลมาจากภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่ชะงักการลงทุนและการจ้างงาน ตัวเลขที่ลดลงไม่ได้หมายความว่าการประสบอันตรายและการเจ็บป่วยจากการทำงานจะลดลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวนการประสบอันตรายเฉลี่ยของแต่ละความรุนแรง พบว่าส่วนใหญ่เป็นกรณีหยุดงานไม่เกิน 3 วัน จำนวน 94,398 ราย รองลงมาคือ กรณีหยุดงานเกิน 3 วัน จำนวน 36,613 ราย กรณีสูญเสียอวัยวะ จำนวน 2,203 ราย กรณีตาย จำนวน 632 ราย และกรณีทุพพลภาพมีสัดส่วนที่น้อยที่สุด จำนวน 14 รายของจำนวนลูกจ้างที่ประสบอันตรายจากการทำงานทั้งหมด ตามลำดับ ข้อมูลนี้เป็นเพียงจำนวนลูกจ้างในข่ายคุ้มครองกองทุนเงินทดแทนเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วยังมีสถานประกอบการอีกจำนวนมากที่ยังไม่ได้เข้าสู่ระบบของกองทุนเงินทดแทน ทำให้คาดคะเนได้ว่าจำนวนผู้ประสบอันตรายจากการทำงานทั้งหมดน่าจะสูงกว่านี้อีกหลายเท่าตัว

ตารางที่ 1.1 จำนวนผู้ประสบอันตรายและเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานจำแนกตามความรุนแรง ปี 2552 – 2556

ปี	ความรุนแรง					
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	รวมทั้งสิ้น
ปี 2552	597	8	2,383	39,850	106,598	149,436
ปี 2553	619	11	2,149	39,919	103,813	146,511
ปี 2554	591	4	1,630	35,705	91,699	129,632
ปี 2555	717	19	1,818	36,166	93,106	131,826
ปี 2556	635	28	3,036	31,419	76,776	111,894
เฉลี่ย 5 ปี	632	14	2,203	36,613	94,398	133,860

ที่มา : สำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม (2556)

อุบัติเหตุเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดหมาย เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะมีผลกระทบต่อการทำงาน ทำให้ทรัพย์สินเสียหายหรือบุคคลได้รับบาดเจ็บอันตรายจากการทำงาน ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการรวบรวมข้อมูล สถิติการเกิดอุบัติเหตุจากการปฏิบัติงาน โดยเมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นต้องมีการบันทึกและรายงานให้ฝ่ายความปลอดภัยในสถานประกอบการทราบทุกครั้ง นอกจากนี้สถิติการเจ็บป่วยหรือบาดเจ็บจากการทำงานยังเป็นมาตรการหนึ่งที่นำมาใช้การประเมินผลการปฏิบัติงานในแต่ละเดือน โดยได้บ่งชี้ถึงการบาดเจ็บเพิ่มขึ้นหรือว่าลดลง เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพิจารณาหาทางควบคุมป้องกันอุบัติเหตุในสถานประกอบการ ดังนั้น จึงได้มีการรวบรวมข้อมูลสถิติการเกิดอุบัติเหตุอันตรายจากการทำงาน ตั้งแต่ปี 2555 – 2557 เพื่อแสดงแนวโน้มของการเกิดอุบัติเหตุดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1.2 แสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานปี 2555 - 2557

ปี	จำนวนลูกจ้างทั้งหมด (คน)	จำนวนของการประสบอันตราย (ครั้ง)						
		ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน	ไม่หยุดงาน	รวม
ปี 2555	1,404	-	-	-	11	21	20	52
ปี 2556	1,405	-	-	1	4	15	8	28
ปี 2557	1,473	-	-	-	2	19	26	47
รวม	4,828	-	-	1	17	52	54	127

ที่มา : รายงานผลการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ (จป.ว) (2555-2557)

จากตารางที่ 1.2 แสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานจำแนกตามความรุนแรงของการประสบอันตราย ปี 2555 – 2557 พบว่า ปี 2555 พนักงานประสบอันตรายมากที่สุดหยุดงานไม่เกิน 3 วัน จำนวน 21 ครั้ง ปี 2556 พนักงานประสบอันตรายมากที่สุดหยุดงานไม่เกิน 3 วัน จำนวน 15 ครั้ง ปี 2557 พนักงานประสบอันตรายมากที่สุดไม่หยุดงาน จำนวน 26 ครั้ง

Anton (1979) กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง "Occupational Safety and Health Management" ตอนหนึ่งว่า การป้องกันอุบัติเหตุให้ได้ผลนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก 3 ประการคือ

1. ภาวะผู้นำของนายจ้าง (Leadership by Employer)
2. สถานที่ปฏิบัติงานที่มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและถูกสุขอนามัย (Safe and Healthful Working Conditions)
3. การปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยของลูกจ้าง (Safe Work Practices by Employee)

โอกาสเกิดอุบัติเหตุจะมากขึ้นถ้าปัจจัยที่กล่าวมานี้ บกพร่องเพียงตัวใดตัวหนึ่งหรือทั้งหมด โดยเฉพาะโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทยนั้น จะเห็นได้ว่าเป็นแรงงานที่ย้ายจากภาคเกษตรกรรมมาสู่ภาคอุตสาหกรรม ต้องมีการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต รูปแบบการทำงาน เปลี่ยนแปลงไปสู่การทำงานอย่างเป็นระบบ ซึ่งอาจทำให้แรงงานเหล่านี้ยังไม่เคยชินกับรูปแบบการทำงานแบบใหม่ซึ่งต้องมีการเรียนรู้ หากไม่ได้มีการให้ความรู้ถึงวิธีการปฏิบัติงานอย่างถูกต้องปลอดภัย คนงานเหล่านี้ก็อาจจะทำงานไปแบบลองผิดลองถูกไปเรื่อยๆ จนอาจส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุได้

นอกจากนี้ Wilpert and Qvale (1993 : 67) ยังได้กล่าวถึงการศึกษาของ Reason เรื่องความปลอดภัย ซึ่งการนำเอาเทคโนโลยีที่ซับซ้อนมาใช้ ต้องคำนึงอยู่บนพื้นฐาน 5 ประการ คือ การตัดสินใจของผู้บริหารระดับสูง ฝ่ายจัดการด้านการปฏิบัติการ การเตรียมความพร้อมก่อนปฏิบัติงาน กิจกรรมการผลิต และประการสุดท้ายคือ การป้องกัน และยังเพิ่มเติมอีกว่า การที่จะให้คนตระหนัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถึงความปลอดภัยนั้น จะต้องให้สมาชิกในองค์กรรับรู้ อะไรคืออันตราย และอะไรคือความผิดพลาดของผู้ปฏิบัติงาน เขาได้สรุปว่า การรับรู้เกี่ยวกับอันตรายที่ไม่เหมาะสมและไม่เอาใจใส่ในระบบ จะนำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย

ในแต่ละปีนอกจากจะต้องสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสามารถไปเนื่องจากประสบอุบัติเหตุจากการทำงานเป็นจำนวนมากแล้ว รัฐบาลยังต้องจ่ายเงินทดแทนให้แก่ผู้ประสบอันตรายหรือผู้มีสิทธิ์อีกเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการเห็นความสำคัญของความปลอดภัยและสุขภาพของพนักงานในการทำงานจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักและใส่ใจตลอดเวลา เพราะผลจากสภาพแวดล้อมในการทำงานหรือผลของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนอกจากจะก่อให้เกิดความสูญเสียแต่ตนเองและครอบครัว สภาพแวดล้อม และสังคมโดยรวมแล้วยังส่งผลกระทบโดยตรงต่อองค์การอีกด้วย (สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม, 2541: 43-45)

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารภายในองค์การจะต้องมีการป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน ในการจัดการเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการทำงานนั้นจะต้องอาศัยความร่วมมือทั้งจากฝ่ายบริหาร และฝ่ายพนักงาน โดยฝ่ายบริหารเป็นผู้รับผิดชอบหลักในความสำเร็จของงานหรือเป็นผู้ดึงพนักงานให้เข้ามีส่วนร่วมในงานด้านความปลอดภัยสำเร็จได้ด้วยดี ฉะนั้นการจัดการความปลอดภัยของฝ่ายบริหารเพื่อสร้างความปลอดภัยในการทำงาน ควรมีการกำหนดนโยบายด้านความปลอดภัย และขอบเขตในการดำเนินงานด้านความปลอดภัยให้พนักงานทราบ กำหนดผู้รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัย มีการส่งเสริม การจัดอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย และจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่เหมาะสม ส่วนในฝ่ายพนักงาน พนักงานจะต้องปฏิบัติตาม กฎระเบียบ ข้อบังคับขององค์การอย่างเคร่งครัด สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งขณะที่ปฏิบัติงาน และปฏิบัติงานตามข้อกำหนดของโรงงานด้วยความรอบคอบระมัดระวัง

เนื่องจากผู้วิจัยทำงานในบริษัทผลิตขนมปังเบเกอรี่ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ซึ่งมีการผลิตขนมปังเบเกอรี่หลากหลายชนิดเพื่อจัดจำหน่ายในประเทศ ได้พบเห็นอุบัติเหตุเกิดขึ้นบ่อยครั้งกับพนักงานระดับปฏิบัติการ โดยส่วนใหญ่เกิดจากการทำงานกับเครื่องจักร เมื่อทำการสอบสวนและวิเคราะห์หาสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ ส่วนมากจะได้คำตอบจากพนักงานผู้ประสบอุบัติเหตุว่าไม่รู้ว่าจะเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานขึ้น และจากการสังเกตพฤติกรรมของพนักงานพบว่าส่วนใหญ่ไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล และคิดว่าตนเองชำนาญในงานที่ปฏิบัติอยู่ เนื่องจากมีการปฏิบัติงานซ้ำๆ กันทุกวันจึงทำให้เกิดความประมาทในการทำงาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาถึง “การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง” ซึ่งจะช่วยในการลดและป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

1.2.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.2.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 สมมติฐานที่ 1 : พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งที่ได้รับการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

1.3.2 สมมติฐานที่ 2 : พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานที่ 2.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

1.3.3 สมมติฐานที่ 3 : ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

1.4 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและได้กำหนดกรอบแนวความคิดในการศึกษา ประกอบด้วยการรับรู้ระบบความปลอดภัยในการทำงาน 5 ด้าน ได้แก่

1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
3. สัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

ทั้งนี้ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่าการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านต่างๆ เป็นสิ่งที่สำคัญและใกล้ตัวกับพนักงานในฝ่ายผลิตมากที่สุด และจากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ ผู้วิจัยเห็นว่าพฤติกรรมของมนุษย์นั้นมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ ดังนั้นผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัยไว้ ดังแสดงในภาพที่ 1.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

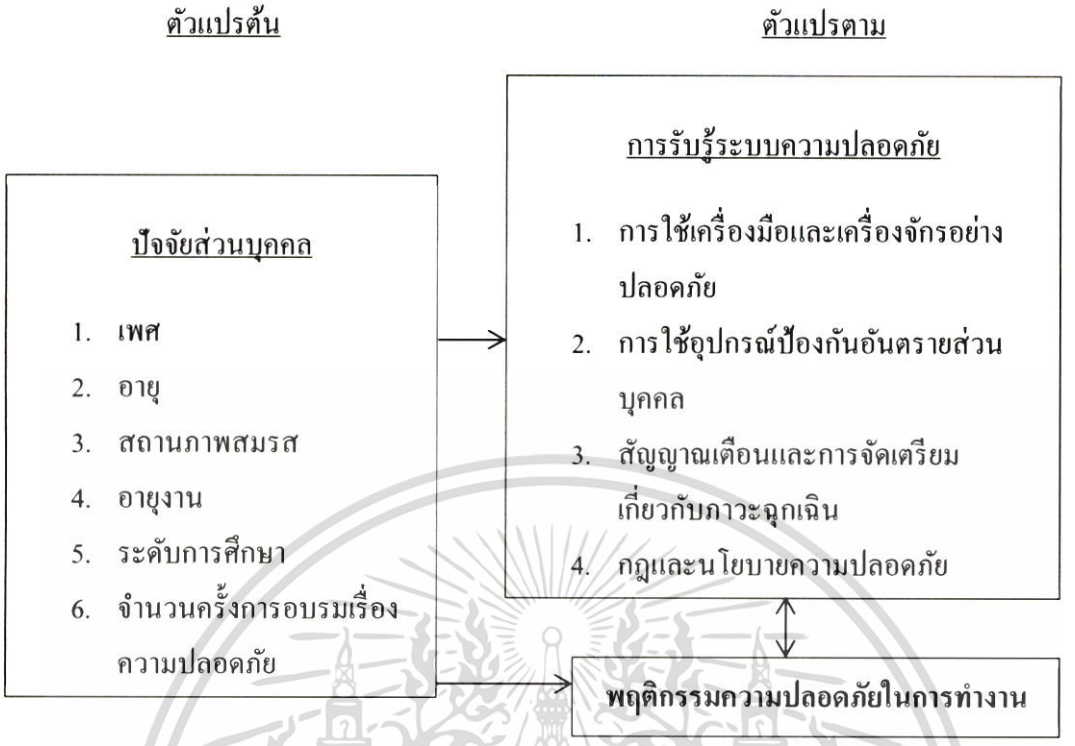

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบังแห่งหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนพนักงานฝ่ายผลิต ทั้งหมด 838 คน (ฝ่ายทรัพยากรบุคคลของโรงงานที่ศึกษา ณ วันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2558)

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ดังต่อไปนี้

1.5.2.1 ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

เพศ

อายุ

สถานภาพสมรส

อายุงาน

ระดับการศึกษา

จำนวนครั้งที่ได้รับการอบรมเรื่องความปลอดภัย

1.5.2.2 ตัวแปรตาม ประกอบไปด้วย

1) การรับรู้ระบบความปลอดภัย ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย
การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
สัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน
กฎและนโยบายความปลอดภัย
สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

2) พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

1.5.3 ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยนี้จะทำการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลและสรุปผลการศึกษา โดยใช้เวลาในการศึกษาตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ 2559 ถึง เดือน มีนาคม 2559

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยดังนี้

1.6.1 การรับรู้ หมายถึง กระบวนการซึ่งสมองตีความหรือแปลข้อมูลสิ่งเร้าจากอวัยวะรับความรู้สึก แล้วมีการแสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจ อันจะนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมโดยอาศัยประสบการณ์เดิม

1.6.2 ความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพทั้งหลาย ซึ่งผู้ประกอบอาชีพหรือผู้ใช้แรงงานนั้น อาจทำงานในอุตสาหกรรม ก่อสร้าง ขนส่ง เหมืองแร่ ป่าไม้ ประมง หรืออาชีพอื่นก็ได้

1.6.3 การประสบอันตรายจากการทำงาน หมายถึง การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและ/หรือการเจ็บป่วย หรือเกิดโรคจากการทำงาน

1.6.4 โรคจากการทำงาน หมายถึง การเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นกับผู้ปฏิบัติงานอันมีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อม การทำงานที่เป็นอันตราย ลักษณะท่าทางการทำงานที่ไม่เหมาะสม

1.6.5 การรับรู้ระบบความปลอดภัย หมายถึง ความเข้าใจของพนักงานที่มีต่อมาตรการความปลอดภัย แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล สัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน กฎและนโยบายความปลอดภัย และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

1.6.6 พฤติกรรมความปลอดภัย หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของพนักงาน โดยปราศจากอุบัติเหตุ การบาดเจ็บ พิการ ตาย เกิดโรคจากการทำงาน ทรัพย์สินเสียหาย และมีสุขภาพอนามัยที่ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6.7 พนักงานฝ่ายผลิต หมายถึง พนักงานในโรงงานที่ทำงานในฝ่ายผลิต โดยงานที่รับผิดชอบเป็นงานที่อาศัยแรงงานและทักษะทางกายในการทำงานเป็นส่วนใหญ่ และไม่มีอำนาจบังคับบัญชา

1.6.8 โรงงานผลิตขนมปังเบเกอรี่ หมายถึง โรงงานซึ่งประกอบกิจการเกี่ยวกับการผลิตและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์เบเกอรี่ทุกประเภท

1.6.9 เพศ หมายถึง เพศของพนักงานระดับปฏิบัติการ

1.6.10 อายุ หมายถึง อายุของพนักงานระดับปฏิบัติการขณะตอบแบบสอบถาม

1.6.11 ระดับการศึกษา หมายถึง การศึกษาขั้นสูงสุดของพนักงานระดับปฏิบัติการในปีที่ตอบแบบสอบถาม

1.6.12 สถานภาพสมรส หมายถึง สถานภาพสมรสของพนักงานระดับปฏิบัติการ

1.6.13 อายุงาน หมายถึง ระยะเวลาที่พนักงานระดับปฏิบัติการปฏิบัติงานอยู่ในโรงงานนับตั้งแต่เข้าทำงานจนถึงปัจจุบัน

1.6.14 ฝ่าย/แผนก หมายถึง ฝ่ายหรือแผนกที่พนักงานระดับปฏิบัติการสังกัดอยู่

1.6.15 จำนวนครั้งการอบรมด้านความปลอดภัย หมายถึง พนักงานได้รับการฝึกอบรมในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง "การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง" ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร ตำรา ผลงานวิจัย และสิ่งพิมพ์ต่างๆ จากองค์กรของรัฐบาล เช่น กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม สถาบันความปลอดภัย เป็นต้น โดยแยกเป็นหัวข้อ ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความปลอดภัย

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัย

2.4 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมผลิตขนมปังเบเกอรี่

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

2.1.1 ความหมายของการรับรู้

Guralnik (1988 : 120) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้ว่า หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตใจของตนเอง

Crowther (1995 : 91) ได้ให้ความหมายว่า การรับรู้ หมายถึง ความสามารถในการเห็น ในการได้ยินหรือเข้าใจสิ่งต่างๆ

Sereno and Bodaken (ศิริชัย ไตรสารศรี. 2539 : 25) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การรับรู้ คือ การที่บุคคลใช้ระบบภายในของเขารับเอาข้อมูลจากสิ่งแวดล้อมภายนอกเข้ามาโดยจิตวิสัย และมีการสร้างสรรค์ ทำให้เกิดกระบวนการ 3 อย่าง คือ การเลือกสิ่งเร้า การจัดหมู่ให้แก่สิ่งเร้า และการตีความหรือประเมินค่า

สุโท เจริญสุข (2520 : 24) ได้ให้ความหมายว่า การรับรู้ คือ การรู้จักสิ่งต่างๆ สภาพต่างๆ ที่เป็นสิ่งเร้ามาทำปฏิกิริยากับตัวเรา เป็นการแปลอาการสัมผัสให้มีความหมายขึ้นเกิดเป็นความรู้สึกเฉพาะตัว สำหรับบุคคลนั้นๆ

ประนอม สโรชมาน (2524 : 47) ได้กล่าวถึงการรับรู้ว่า เป็นกระบวนการที่เรารู้สึกได้ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นต้นว่า ภาพคน เสียงเพลง น้ำร้อน การรับรู้หมายถึง การแปลหรือการตีความการรับรู้ความรู้สึกที่ได้มาออกเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่มีความหมายหรือที่เรารู้จัก เราเข้าใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประพันธ์ สุทธาวาส และ อุดม สำอางค์กูล (2525 : 83) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายสิ่งเร้าที่มาปะทะกับอินทรีย์ในขณะนั้น กล่าวคือ เป็นขบวนการทางจิตใจซึ่งเลือกรับสิ่งเร้าภายนอกในขณะนั้น แล้วแปลเป็นกระแสประสาทเข้าสู่ระบบประสาทส่วนกลางถึงสมอง สมองทำการผสมผสานระหว่าง สิ่งเร้าใหม่ในขณะนั้นกับประสบการณ์เดิม ที่อยู่ในความทรงจำ เพื่อแปลความหมายสิ่งเร้าในปัจจุบันนั้น

จำเนียร ช่วงโชติ (2528 : 6) อธิบายว่า การรับรู้ คือการที่คนเรารับรู้สิ่งต่างๆ โดยอาศัยอวัยวะสัมผัส (Sensory Organ) ที่มีอยู่ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น และผิวกาย ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ในการสัมผัส แล้วส่งไปเป็นประสบการณ์ทางสมอง จากสมองจะแปลงสัมผัสเหล่านั้นเป็นผลออกมาในรูปของการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางส่วนต่างๆ ของร่างกายแล้วนำไปสู่พฤติกรรมต่อไป

เทพพนม เมืองแมน และ สวิง สุวรรณ (2529 : 6) ได้กล่าวถึง ความหมายของการรับรู้ว่าหมายถึง กระบวนการในการเลือกรับ การจัดระเบียบและการแปลงความหมายของสิ่งเร้าที่บุคคลพบเห็น หรือมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้วยในสิ่งแวดล้อมหนึ่งๆ

วนิดา เสนีเสรษฐ และ ชอบ อินทร์ประเสริฐกุล (2530 : 4) ให้ความหมายว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลได้รับแล้วทำการตีความและมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งร้า

ดุสิต สังข์ร่วมใจ (2530 : 26) กล่าวว่าการรับรู้ คือ การสัมผัสที่มีความหมาย การรับรู้เป็นการแปลหรือตีความหมายแห่งการสัมผัสที่ได้รับเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายที่รู้จักและเข้าใจ ซึ่งในการแปลหรือตีความหมายนี้จำเป็นที่จะต้องใช้ประสบการณ์เดิมหรือความชัดเจนที่เคยมีมาแต่อดีต ถ้าไม่มีความรู้เดิมหรือลืมเรื่องนั้นๆ ไปแล้ว ก็จะไม่มีการรับรู้กับสิ่งเร้านั้นๆ จะมีแต่การสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2535 : 63) ให้ความหมายว่า การรับรู้ คือ ขบวนการแปลความหมายของสิ่งเร้าที่มากระทบระบบประสาทสัมผัสต่างๆ ของเราและการแปลความหมายอย่างไรขึ้นอยู่โดยตรงกับประสบการณ์ในอดีตของเรา และสภาพจิตใจในปัจจุบันเป็นการสร้างความหมายเกี่ยวกับโลกภายนอกให้กับเราเอง

บุญศิริ สุวรรณเพ็ชร (2538 : 89) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่า คือกระบวนการที่สมองรับรู้กระแสของความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมจากอวัยวะรับความรู้สึก และสมองจะให้วัตถุดิบเหล่านี้ เพื่อช่วยให้อินทรีย์แปลความหมายของสิ่งแวดล้อม กระบวนการซึ่งสิ่งมีชีวิตเลือกจัดระบบและแปลข้อมูลที่ได้รับมา

รัจรี นพเกตุ (2539 : 1) การรับรู้ คือ ขบวนการประมวล และตีความข้อมูลต่างๆ ที่อยู่รอบๆตัวเราที่ได้จากการรู้สึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากความหมายของการรับรู้ที่ผ่านมา สรุปได้ว่า การรับรู้หมายถึง กระบวนการซึ่งสมองตีความ หรือแปลข้อมูลสิ่งเร้าจากอวัยวะรับความรู้สึก แล้วมีการแสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจจากการตีความนั้น โดยอาศัยประสบการณ์เดิม

2.1.2 กระบวนการรับรู้

Kast and Rosenzweig (1979 : 365) ได้กล่าวว่า การรับรู้เป็นพื้นฐานในการเข้าใจถึงพฤติกรรมเพราะสิ่งเร้าที่มากระทบกับอินทรีย์นั้น ถ้าบุคคลไม่รับรู้ก็จะไม่มีผลมาสู่พฤติกรรม ซึ่งบุคคลจะรับรู้แตกต่างกันจากประสบการณ์เดิม แรงกระทบจากภายนอก เช่น ความเครียด พลังของกลุ่มและระบบการให้รางวัล เป็นต้น ซึ่งในกระบวนการนี้จะมีสิ่งที่เหมือนกัน คือ การเลือกรับรู้ การตีความ และการตีความให้สมบูรณ์ โดยได้อธิบายเพิ่มเติมว่า บุคคลจะเลือกรับรู้ในสิ่งที่ตนพอใจและปฏิเสธสิ่งที่รบกวนจิตใจ แล้วตีความออกมาตามประสบการณ์เดิมและค่านิยมเติมให้สมบูรณ์ คือ การที่คนเราเติมภาพหรือเหตุการณ์ตามแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นให้กลายเป็นภาพหรือสถานการณ์ที่มีความหมายสมบูรณ์

Schermerborn *et. al.* (1982 : 146) ได้กล่าวถึง กระบวนการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการที่คนเรารับข้อมูล จัดระเบียบและแปลความหมาย ภายใต้สภาวะแวดล้อมนั้น โดยข้อมูลจะนำไปสู่การตัดสินใจและเกิดการกระทำขึ้น ซึ่งแต่ละคนจะมีการรับรู้ไปตามประสบการณ์ของตนเอง การรับรู้จะเป็นการเลือกข้อมูลที่จะผ่านเข้ามา โดยจะมีผลต่อกระบวนการคิดและพฤติกรรมของบุคคลนั้นด้วย

จำเนียร ช่วงโชติ (2528 : 23) กล่าวว่า กระบวนการของการรับรู้จะเกิดขึ้น ต้องประกอบไปด้วย

1. อาการสัมผัส หมายถึง อาการที่อวัยวะรับสัมผัสรับสิ่งเร้า หรือสิ่งเร้าผ่านเข้ามากระทบกับอวัยวะรับสัมผัสต่างๆ เพื่อให้คนเรารับรู้ภาวะแวดล้อมรอบตัว

2. การแปลความหมายจากอาการสัมผัส ส่วนสำคัญที่จะช่วยให้การแปลความดีหรือถูกต้องเพียงใดนั้น ต้องอาศัย

2.1 สติปัญญา หรือความเฉลียวฉลาด

2.2 การสังเกตพิจารณา

2.3 ความสนใจและความตั้งใจ

2.4 คุณภาพของจิตใจในขณะนั้น

3. ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม ซึ่งได้แก่ ความคิด ความรู้และการกระทำที่ได้เคยปรากฏแก่ผู้นั้นมาแล้วในอดีตมีความสำคัญมากสำหรับช่วยในการตีความหรือแปลความหมายของการสัมผัสได้แจ่มชัด ความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมที่ได้สะสมไว้สำหรับช่วยในการแปลความหมายได้ดีนั้นจะต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

3.1 เป็นความรู้ที่แน่นอน ถูกต้อง ชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 ต้องมีปริมาณมาก กล่าวคือ รู้หลายอย่างจึงจะช่วยแปลความหมายต่างๆ ได้สะดวดและถูกต้องดี

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2524 : 33) ได้อธิบายละเอียดขั้นถึงกระบวนการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. การเลือก (Selection) เป็นกระบวนการรับเลือกสิ่งเร้าบางอันจากสิ่งเร้าทั้งหลาย

2. การจัดระบบ (Organization) คนเรามักจะจัดระบบสิ่งเร้าภายนอก 2 วิธี คือ

2.1 ภาพและพื้น (Figure and Ground) การที่คนเราแยกสิ่งเร้าที่เลือกมาเป็นสิ่งที่พุ่งสมาธิไปยังส่วนนั้นเป็นพิเศษ เรียกว่า ภาพ (Figure) และส่วนอื่นๆ ที่เราไม่สนใจที่เป็นพื้น (Ground)

2.2 การทำให้ง่าย (Simplification) การรับรู้สิ่งเร้าภายนอกเข้ามาจัดระบบอีกวิธีหนึ่งซึ่งเป็นแนวโน้มของคนทั่วๆ ไปคือการจัดสิ่งเร้านั้นให้อยู่ในรูปที่ง่ายมากขึ้น ตัดสิ่งที่เป็นรายละเอียดที่ซับซ้อนและสับสนทิ้งไป

3. การแปลความ (Interpretation) เป็นขั้นตอนสุดท้ายในกระบวนการรับรู้ ในขั้นนี้คนเราจะอาศัยคุณสมบัติที่มีอยู่ภายในตัวเอง เช่น ทัศนคติ ประสบการณ์ ความต้องการ ค่านิยม ฯลฯ เพื่อช่วยให้การพิจารณาสิ่งเร้าภายนอก เพื่อผสมผสานสิ่งเร้าภายนอกให้เข้ากับคุณสมบัติภายใน ดังนั้น การแปลความ จึงเป็นเรื่องที่ขึ้นกับอัตวิสัย (Subjective) ของผู้รับสิ่งเร้าอย่างเดียวที่เสนอต่อบุคคลต่างๆ กัน บุคคลเหล่านั้นจะแปลความหมายแตกต่างกัน

สถิต วงศ์สวรรค์ (2529 : 73) ได้อธิบายถึง กระบวนการรับรู้ว่า เป็นกระบวนการระหว่างสิ่งเร้ารับการตอบสนองของบุคคล ตราบใดที่ไม่มีสิ่งเร้า จะเกิดการเรียนรู้ไม่ได้เด็ดขาด การรับรู้จะสมบูรณ์ได้ ต่อเมื่อมีขบวนการวินิจฉัยสั่งการของสมอง จากนั้นจึงเป็นขั้นแสดงอาการตอบสนอง

2.1.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

เดโช สวนานนท์ (2516 : 30) ได้อธิบาย สัญญาณ หรือ การรับรู้ของคนเราจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมา ความสนใจและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นนั้นเป็นสำคัญ หรือประสบการณ์ในอดีตก็ตาม ความในใจของบุคคลนั้นก็ดีและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องก็ดีย่อมจะมีส่วนสัมพันธ์กับอาชีพ อายุ ระดับชั้นของผู้นั้นหรือกล่าวโดยสั้นๆ ว่าย่อมขึ้นอยู่กับภูมิหลังทางสังคมของผู้นั้นเอง

ทองหล่อ สุวรรณกาฬ (2521 : 222) อธิบายว่า การรับรู้ที่บุคคลต่อเรื่องราว เหตุการณ์และสภาวะแวดล้อมต่างๆ มีความแตกต่างกันนั้น มีอิทธิพลจากตัวแปรด้าน เพศ อาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า บุคคลที่มีเพศ อาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกัน ย่อมมีการรับรู้แตกต่างกันไปด้วยและยังชี้ให้เห็นว่า ความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมที่แตกต่าง ทั้งปริมาณและความถูกต้อง ย่อมทำให้คนเรามีการรับรู้ที่แตกต่างกันได้ นั่นคือผู้ระดับการศึกษาแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ย่อมมีการรับรู้ในเรื่องต่างๆ แตกต่างกันไปด้วยและการรับรู้ของคนเราจะดีหรือไม่เพียงไรขึ้นอยู่กับความต้องการในขณะนั้น

Shermerborn *et.al.* (1982 : 234) อธิบายว่า เป็นกระบวนการที่คนเรารับรู้ข้อมูล จัดระเบียบและแปลความหมายภายใต้สภาวะแวดล้อมนั้น โดยข้อมูลจะนำไปสู่การตัดสินใจและเกิดการกระทำขึ้น ซึ่งแต่ละคนจะมีการรับรู้ไปตามประสบการณ์ของตนเอง การรับรู้เป็นการเลือกข้อมูลที่ผ่านมา โดยจะมีผลต่อขบวนการคิดและพฤติกรรมของบุคคลนั้นด้วย ดังภาพที่ 2.1

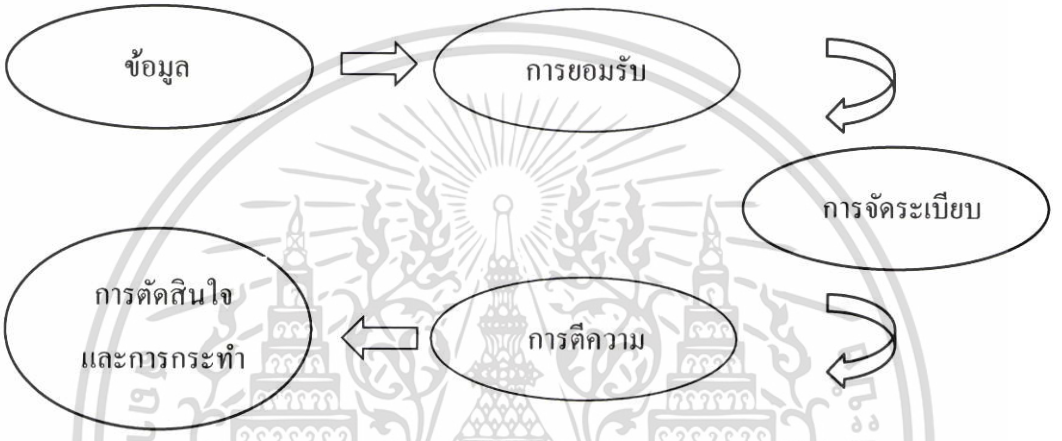

ภาพที่ 2.1 กระบวนการรับรู้ของ Shermerborn *et.al.*

ที่มา : Shermerborn *et.al.* (1982 : 234)

สถิต วงศ์สวรรค์ อธิบายถึงปัจจัยที่กำหนดการรับรู้ไว้หลายประการโดยสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะของผู้รับรู้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านกายภาพและด้านจิตวิทยา

1.1 ด้านกายภาพ หมายถึง อวัยวะรับสัมผัส เช่น หู ตา จมูก และอวัยวะสัมผัสอื่นปกติหรือไม่ มีความรู้สึกรับสัมผัสสมบูรณ์เพียงใด

1.2 ด้านจิตวิทยา ได้แก่ ความรู้เดิม ความต้องการ ความปรารถนาหรือแรงขับ ภาวะของอารมณ์ เจตคติ อิทธิพลของสังคม ความตั้งใจที่จะรับรู้ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน แรงจูงใจ คุณค่าและความสนใจ ความสนใจชั่วขณะ ความสนใจที่ติดเป็นนิสัย ความดึงดูดในทางสังคม เชาวน์ปัญญา การสังเกตพิจารณา การเตรียมความพร้อมที่จะรับรู้และความคาดหวัง

2. ลักษณะสิ่งเร้า

2.1 สิ่งเร้าภายนอกที่ดึงดูดความสนใจและความตั้งใจ ได้แก่ ขนาดความเข้มหรือความหนักเบาของสิ่งเร้า การเปลี่ยนแปลงหรือความเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า การกระทำซ้ำๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของสิ่งเร้า ความกว้างหรือขนาดของสิ่งเร้า ความแปลกใหม่ ความคงทน ระยะทาง ลักษณะการตัดกันและสีของสิ่งเร้า

2.2 การจัดหมวดหมู่ของวัตถุที่เป็นสิ่งเร้า ซึ่งพวก Gestault Psychologist ได้ให้หลักเกณฑ์การจัดกลุ่ม วัตถุ เป็นกฎไว้ 4 ประการคือ กฎแห่งความคล้ายคลึง กฎแห่งความใกล้ชิด กฎแห่งความสมบูรณ์ และกฎแห่งความต่อเนื่อง

2.3 การรับรู้เกี่ยวกับระยะทางหรือความลึก

สุรเชษฐ์ ชิระมณี ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการรับรู้ว่า มี 3 ประการ ดังนี้

1. สิ่งเร้า (Stimulus) ได้แก่ สิ่งต่างๆ ภายนอกที่มากระทบประสาทสัมผัส สิ่งเร้าเหล่านี้มี 3 ชนิดคือ

1.1 Absolute Thressold สิ่งเร้าที่มีขนาดขั้นต่ำสุดที่มนุษย์สามารถจะรับรู้ได้ เช่น แสงต้องมีความสว่างเพียงพอ เสียงต้องดังถึงระดับหนึ่ง ภาพต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอ

1.2 Defferent Thressold สิ่งเร้านั้นต้องมีความแตกต่างเพียงพอที่จะสังเกตเห็น เช่น ระดับเสียงดนตรี นักดนตรีจะมีความสามารถรับรู้ได้ดี เป็นต้น

2. ประสาทสัมผัส (Sensory experience) จะต้องสอดคล้องกับสิ่งเร้า เช่น การรู้รสใช้ลิ้น การเห็นใช้ตา การได้ยินใช้หู เป็นต้น

3. ความตั้งใจ (Attention) เป็นความใส่ใจหรือความจดจ่อ ที่จะรับสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อมีสิ่งเร้าที่ตั้งใจจะเกิดขึ้น จะทำให้รับรู้ได้รวดเร็ว

นวลศิริ เปาโรหิตย์ กล่าวถึงตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ มี 2 ประเภทคือ

1. คุณสมบัติในจิตใจของผู้รับรู้ ได้แก่ ความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติและความใส่ใจ เป็นต้น

2. คุณสมบัติของสิ่งเร้าภายนอกที่มีต่อความสนใจ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงสิ่งเร้า ขนาดของสิ่งเร้า การเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า และการเกิดซ้ำๆ กันของสิ่งเร้า

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพล ที่ทำให้การรับรู้ของบุคคลแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ปัจจัยใหญ่ๆ คือ ประการแรก ปัจจัยด้านประชากร ได้แก่ เพศ อาชีพ ระดับการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ และประสบการณ์เดิม ประการที่ 2 ปัจจัยเชิงสังคมจิตวิทยา ได้แก่ ความคาดหวัง ความต้องการ แรงจูงใจ ทัศนคติและบุคลิกภาพ

2.1.4 การรับรู้และจินตนาการ

การรับรู้เป็นประสบการณ์การรับรู้ที่เกิดขึ้นจริง ในขณะที่จินตนาการนั้นถูกสร้างขึ้นโดยอยู่ในความควบคุมของจิตใจ เป็นจินตนาการที่ที่ไม่ได้มีสัมผัสเกิดขึ้นจริง โดยปกติแล้วในคนทั่วๆ ไปจะไม่มีความยากลำบากในการแยกสองสิ่งออกจากกัน เช่น ในขณะที่จินตนาการถึงอาหารมื้ออร่อย จนถึงแม้ว่าอาจกระตุ้นให้เราน้ำลายสอได้ เช่นเดียวกับการได้เห็นอาหารจริง แต่เราก็ย่อมรู้ดีกว่าไม่มีอาหารจริงอยู่ต่อหน้าเรา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความปลอดภัย

กิจการอุตสาหกรรมในประเทศไทยได้พัฒนาและก้าวหน้ามาตลอดระยะเวลา 25 ปี เทคโนโลยีในการผลิตสินค้าได้พัฒนาอย่างต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง ปัจจุบันเราสามารถผลิตสินค้าเกือบทุกชนิดที่มีคุณภาพสูงออกสู่ตลาดโลก สภาพของอุตสาหกรรมที่ต้องต่อสู้แข่งขันกันในท้องตลาดทั้งด้านคุณภาพและราคาสินค้า ทำให้ผู้ผลิตต้องใช้เครื่องจักรที่มันทันสมัยและมีระบบการทำงานที่ยุ่งยากซับซ้อนมากขึ้น สภาพแวดล้อมในโรงงานก็ต้องปรับปรุง เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ด้วยระบบการผลิตที่พัฒนาอย่างรวดเร็วนี้ นอกจากทำให้เศรษฐกิจขยายตัวและยกระดับความเป็นอยู่ของคนไทยให้สูงขึ้นแล้ว ยังเป็นผลโดยตรงต่อการบาดเจ็บล้มตายของคนงานและความเสียหายทางทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการเกิดอุบัติเหตุ อันตรายในโรงงานอย่างหลีกเหลี่ยงไม่ได้ หากผู้บริหารไม่มีมาตรการในการป้องกันอุบัติเหตุที่พอ นั่นหมายถึงต้นทุนการผลิตของโรงงานจะต้องสูงขึ้นด้วย

2.2.1 การแบ่งลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ

International Labor Office (1983 : 66) ได้สรุปการประชุมนานาชาติของนักสถิติแรงงานครั้งที่ 10 เมื่อปี ค.ศ. 1962 โดยแบ่งลักษณะการเกิดอุบัติเหตุเอาไว้ เพื่อสะดวกแก่การวิเคราะห์สาเหตุที่เกิดขึ้นในโรงงานอุตสาหกรรมไว้ดังนี้

1. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุแบ่งตามชนิดของอุบัติเหตุ ได้ดังนี้ คือ การพลัดตกของคนงาน การถูกวัสดุหล่นทับ การถูกเฉี่ยวชนกระแทกโดยวัสดุทุกชนิดยกเว้นจากการหล่น การถูกหนีบหรือติดอยู่ระหว่างวัตถุ 2 ชิ้น การออกแรงเกินกำลัง หรือการเคลื่อนที่ที่รุนแรงเกินไป การสัมผัสกับอุณหภูมิสูงหรือต่ำเกินไป การสัมผัสกับกระแสไฟฟ้า การสัมผัสกับสารพิษหรือการรับการแผ่รังสีต่างๆ และอุบัติเหตุชนิดอื่นๆ ที่มิได้เข้าชนิดตามที่ระบุไว้ข้างต้น

2. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุแบ่งตามแหล่งที่เกิดอุบัติเหตุ แบ่งออกเป็น 7 แหล่งคือ

2.1 เครื่องจักรกล ได้แก่ เครื่องต้นกำลังต่างๆ ยกเว้นมอเตอร์ไฟฟ้า อุปกรณ์ส่งถ่ายกำลังกล เครื่องขึ้นรูปโลหะ เครื่องจักรกลงานไม้ เครื่องจักรกลการเกษตร เครื่องจักรกลเหมืองแร่ และเครื่องจักรกลอื่นๆ ที่มิได้ระบุเอาไว้ในข้างต้น

2.2 วัสดุในการขนถ่ายและยกวัสดุ ได้แก่ รถยกและเครื่องยกต่างๆ รถหรือล้อที่มีรางเลื่อน ล้อเลื่อนอื่นๆ ที่ไม่แล่นบนรางเลื่อน พาหนะขนส่งทางอากาศ พาหนะขนส่งทางน้ำ และพาหนะขนส่งอื่นๆ

2.3 เครื่องจักรกลและอุปกรณ์อื่นๆ ได้แก่ ภาชนะบรรจุความดันสูง เตาหลอม เตาเผา เตาอบ ฯลฯ ระบบเครื่องทำความเย็น ระบบไฟฟ้าต่างๆ ที่ติดตั้งถาวรยกเว้นเครื่องมือไฟฟ้า เครื่องมือไฟฟ้าต่างๆ เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ที่ไม่ใช่ไฟฟ้า บันไดและล้อเลื่อนทำหน้าที่บันไดแบบต่างๆ โครงสร้างและนั่งร้าน เครื่องจักรกลอื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 วัสดุ สารและรังสี ได้แก่ วัตถุระเบิด ฝุ่นผง แก๊ส ของเหลว สารเคมีต่างๆ ยกเว้นวัตถุระเบิด วัตถุที่ลอยอยู่ในอากาศ รังสีและสารกัมมันตภาพรังสีและสารอื่นๆ ที่มิได้ระบุไว้

2.5 สภาพแวดล้อมในการทำงาน ได้แก่ สภาพแวดล้อมภายนอก ภายในโรงงาน และบริเวณใต้ดิน

2.6 แหล่งที่เกิดอื่นๆ ที่มิได้แบ่งไว้ข้างต้น ได้แก่ สัตว์มีอันตรายต่างๆ และตัวการอื่นๆ ที่มิได้ระบุไว้

2.7 แหล่งที่เกิดอื่นๆ ที่ขาดข้อมูลเพียงพอในการแบ่ง

3. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุแบ่งตามลักษณะของความบาดเจ็บ โดยลักษณะของความบาดเจ็บนั้น แบ่งออกได้ดังนี้ คือ กระดูกหัก ร้าว ข้อต่อเคลื่อน เคล็ดขัดยอก ฟกช้ำ บวม การกระทบกระเทือนและบาดเจ็บจากภายใน ถูกตัดหรือเฉือนเนื้อหรืออวัยวะออกไป บาดแผลอื่นๆ บาดแผลฉกรรจ์ การฟกช้ำ ถูกไฟไหม้ ถูกสารพิษอย่างแรง แพ้สภาวะแวดล้อมในการทำงาน การสลบหมดสติ อันตรายจากกระแสไฟฟ้า อันตรายจากสารกัมมันตภาพรังสี ได้รับอันตรายผสมกันจากหลายสาเหตุและอันตรายอื่นๆ ที่มิได้ระบุไว้

4. ลักษณะการเกิดอุบัติเหตุแบ่งตามอวัยวะของร่างกายที่เกิดการบาดเจ็บ คือ ศีรษะ คอ ลำตัว แขนช่วงบน แขนช่วงล่าง ขาช่วงบน ปลายขา ความบาดเจ็บทั่วไป ความบาดเจ็บหลายแห่งพร้อมกัน และจุดบาดเจ็บที่มิได้ระบุไว้

2.2.2 สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ

Heinrich (1978 : 77) ได้ศึกษาถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ โดยในปี ค.ศ. 1920 เป็นแนวคิดเดิมของเขา สรุปได้ว่า สาเหตุของอุบัติเหตุเกิดจาก 3 สาเหตุ ได้แก่

1. สาเหตุที่เกิดจากคน (Human Causes) เช่น ความพลั้งเผลอ ความประมาทการทำงานที่ไม่ถูกต้อง เป็นต้น

2. สาเหตุที่เกิดจากความผิดพลาดของเครื่องจักร (Mechanical Failure) เช่น เครื่องจักรที่ไม่มีเครื่องป้องกัน เกิดการชำรุดบกพร่อง รวมถึงการวางผังโรงงาน เป็นต้น

3. สาเหตุที่เกิดนอกเหนือการควบคุมของบุคคล (Acts of God) เช่น พายุ น้ำท่วม ฟ้าผ่า เป็นต้น

ส่วนแนวคิดใหม่นั้นเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1931 เขาได้สรุปสาเหตุของอุบัติเหตุเป็น 2 ประการ คือ

1. การกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe Acts) ได้แก่

1.1 การทำงานไม่ถูกวิธี หรือ ไม่ถูกขั้นตอน

1.2 การมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง เช่น อุบัติเหตุเป็นเรื่องของเคราะห์กรรม แก้ไขป้องกันไม่ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 ความไม่เอาใจใส่ในการทำงาน

1.4 ความประมาท พลั้งเผลอ เหม่อลอย

1.5 การมีนิสัยชอบเสี่ยง

1.6 การไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัยในการทำงาน

1.7 การทำงาน โดยไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล (Personal Protective Equipment)

1.8 การแต่งกายไม่เหมาะสม

1.9 การถอดเครื่องกำบังส่วนอันตรายของเครื่องจักรออกด้วยความรู้สึกรำคาญ ทำงานไม่สะดวก หรือถอดออกเพื่อซ่อมแซมแล้วไม่ใส่คืน

1.10 การใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆ ไม่เหมาะกับงาน

1.11 การหยอกล้อกันระหว่างทำงาน

1.12 การทำงานโดยที่ร่างกายและจิตใจไม่พร้อมหรือทำงานผิดปกติ

2. สภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe Conditions)

2.1 ส่วนที่เป็นอันตราย (ส่วนที่เคลื่อนไหว) ของเครื่องจักรไม่มีเครื่องกำบัง หรืออุปกรณ์ป้องกันอันตราย

2.2 การวางผังโรงงานไม่ถูกต้อง

2.3 ความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยและสกปรกในการจัดเก็บวัสดุสิ่งของ

2.4 พื้นโรงงานขรุขระ เป็นหลุมบ่อ

2.5 สภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่ปลอดภัยหรือไม่ถูกสุขอนามัย เช่น แสงสว่างไม่เพียงพอ เสียงดังเกินควร ความร้อนสูง ฝุ่นละออง ไอระเหยของสารเคมีที่เป็นพิษ เป็นต้น

2.6 เครื่องจักรกล เครื่องมือหรืออุปกรณ์ชำรุดบกพร่อง ขาดการซ่อมแซมหรือขาดการบำรุงรักษาอย่างเหมาะสม

2.7 ระบบไฟฟ้า หรืออุปกรณ์ไฟฟ้า ชำรุดบกพร่อง เป็นต้น

ส่วนณรงค์ ณ เชียงใหม่ และ เอื้องฟ้า นันทวรรธนะ (2536 : 284) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติภัยในการทำงาน โดยแบ่งออกเป็น 3 สาเหตุ ได้แก่

1. สาเหตุเกิดจากบุคคล

1.1 การแต่งกายไม่เหมาะสม

1.2 บุคคลที่มีทัศนคติไม่ดีต่อความปลอดภัย

1.3 บุคคลมีอุปนิสัยไม่ดี สะเพร่า ชอบลอง

1.4 ขาดประสบการณ์

1.5 สภาพร่างกายไม่พร้อมที่จะทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. สาเหตุเกิดจากเครื่องจักรและอุปกรณ์ในการทำงาน

2.1 เครื่องมือชำรุด

2.2 การใช้เครื่องมือผิดประเภท

2.3 การใช้เครื่องจักรที่ไม่มีระบบป้องกันอันตราย

3. สาเหตุเกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน

3.1 บริเวณภายนอกของโรงงาน

3.2 การจราจรภายในโรงงาน

3.3 ความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยในโรงงาน

3.4 แสงสว่าง

3.5 การระบายอากาศ

3.6 เสียง

นอกจากนี้ สุดาศิริ เฮงพูลธนา และ อัญชลี สันติกุล (2537 : 43) ได้กล่าวถึงสาเหตุของอันตรายที่เกิดจากการทำงานเกิดได้จาก 2 ทางด้วยกัน คือ เกิดจากอุบัติเหตุและเกิดจากโรคอันเนื่องจากการทำงาน

คนส่วนมากจะรู้จักแต่อันตรายที่เกิดจากอุบัติเหตุซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดโดยไม่มีใครคาดคิด ไม่มีใครรู้ล่วงหน้าหรือโดยไม่ได้ตั้งใจ ส่วนอันตรายที่เกิดจากโรคอันเนื่องมากจากการทำงานไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก เนื่องจากสถิติการเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงานหาไม่ค่อยได้ จะหาได้ก็เพียงตัวอย่างบางโรงงานที่มีลูกจ้างเจ็บป่วยหมดทั้งโรงงาน การเจ็บป่วยด้วยโรคซึ่งเกิดขึ้นเกี่ยวเนื่องกับการทำงานนี้ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องโรคซึ่งเกิดขึ้นเกี่ยวเนื่องกับการทำงานลงวันที่ 16 เมษายน 2515 ได้กำหนดโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงาน หรือโรคที่เกิดจากการทำงานไว้ 22 ประการด้วยกัน ได้แก่ โรคเกิดจากสารหนู สารตะกั่ว แมงกานีส ฟอสฟอรัส หรือสารประกอบเป็นพิษของสารดังกล่าว โรคนิวโมโคนิโอซิส โรคผิวหนังเกิดจากการสัมผัสสารเนื่องจากการทำงาน โรคหรือการเจ็บป่วยอันเป็นผลจากความร้อน ความเย็น เสียง แสง ความสั่นสะเทือน ความเปลี่ยนแปลงของความกดดันของอากาศเนื่องจากการทำงาน

2.2.3 การสูญเสียเนื่องจากการเกิดอุบัติเหตุ

Hienrich (1978 : 82) ได้กล่าวถึงค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการเกิดอุบัติเหตุไว้ดังนี้

1. ค่าใช้จ่ายจากการเสียเวลาเมื่อคนงานบาดเจ็บ

2. ค่าใช้จ่ายจากการเสียเวลาเมื่อคนงานต้องไปช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ

3. ค่าใช้จ่ายจากการเสียเวลาเมื่อผู้ควบคุมงานต้องไปช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ สืบสวนหาสาเหตุและทำรายงานการเกิดอุบัติเหตุ จัดหาคนและฝึกอบรมผู้ที่จะมาทำงานแทนผู้บาดเจ็บ

4. ค่าใช้จ่ายจากการเสียเวลาที่จะต้องนำผู้บาดเจ็บ ไปปฐมพยาบาลหรือรักษาตัวที่โรงพยาบาล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการซ่อมแซมเครื่องจักร เครื่องมือ รวมถึงความเสียหาย ของวัตถุดิบ

6. ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับการผลิต ความผิดพลาดในการจัดส่งสินค้าไม่ทันตามเวลาหรือเสียค่าปรับ

7. ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์

8. ค่าใช้จ่ายจากการจ่ายเงินเดือนให้คนงานที่บาดเจ็บแต่ไม่ได้ทำงาน

9. ค่าใช่จ่ายจากการสูญเสียผลประโยชน์เมื่อคนงานบาดเจ็บ ไม่สามารถทำงานได้เต็มประสิทธิภาพ และการที่เครื่องจักรไร้ค่า

10. ค่าใช่จ่ายจากผลที่ตามมาของการเสียชีวิตจากการเกิดอุบัติเหตุ

11. ค่าใช้จ่ายอื่นๆ เช่น ค่าไฟ ค่าเช่า เป็นต้น

กระจ่าง ทิวะศะศิธร์ (2527 : 54) ได้แบ่งความสูญเสียจากการเกิดอุบัติเหตุออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. คน (People) ซึ่งอาจเกิดการบาดเจ็บ ทุพพลภาพ พิการโดยสิ้นเชิง หรือตาย

2. ทรัพย์สิน (Properties) ความเสียหาย เช่น ตึกพัง ไฟไหม้ ระเบิด เป็นต้น

3. ผลผลิต (Production) อุบัติเหตุทำให้ผลผลิตตกต่ำเพราะงานหยุดชะงัก

4. กำไร (Profit) กำไรลดลงหรือขาดทุนจนอาจต้องล้มเลิกกิจการ

เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2533 : 38) ได้กล่าวถึง การสูญเสียจากอุบัติเหตุหรืออุบัติการณ์สามารถนำมาประเมินการสูญเสีย โดยคิดเป็นเงินค่าใช้จ่ายในการเกิดอุบัติเหตุ 2 ประเภท คือ

1. การสูญเสียที่คิดเป็นค่าใช้จ่ายได้โดยทางตรง (Direct Cost) การสูญเสียประเภทนี้สามารถคิดค่าใช้จ่ายออกมาเป็นตัวเงินได้ เป็นเงินที่นายจ้างต้องจ่ายจริง เงินที่ต้องจ่ายตามกฎหมายแรงงาน ซึ่งนายจ้างจ่ายเงินสมทบให้กับกองทุนเงินทดแทนหรือใช้เป็นค่าใช้จ่ายในกรณีต่างๆ เช่น เงินทดแทน เงินค่ารักษาพยาบาล เงินฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงาน เงินค่าทำศพ เป็นต้น

2. การสูญเสียที่เป็นค่าใช้จ่ายโดยทางอ้อม (Indirect Cost) การสูญเสียคิดเป็นค่าใช้จ่ายทางอ้อมหรือค่าใช้จ่ายซ่อนเร้น (Hidden Cost) ซึ่งคนส่วนใหญ่จะมองข้าม เช่น การสูญเสียเวลาที่ลูกจ้างบาดเจ็บ การหยุดงาน ค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมเครื่องจักร เสียขวัญกำลังใจของลูกจ้าง เป็นต้น

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และ วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2543 : 17) ได้กล่าวว่าอุบัติเหตุทำให้เกิดการสูญเสีย ดังต่อไปนี้

1. การบาดเจ็บ พิการ หรือตาย

2. ทรัพย์สินเสียหาย

3. ผลผลิตตกต่ำ หรือไม่เป็นไปตามเป้าหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. เสียเวลา

5. ความเสื่อมทางด้านขวัญและกำลังใจ

6. ภาพพจน์องค์กรเสียหาย

2.2.4 หลักการป้องกันการสูญเสีย

การเสริมสร้างความปลอดภัยในการทำงาน เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าอย่างเห็นได้ชัดดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงจำเป็นที่จะต้องพัฒนาระบบบริหารความปลอดภัย (Safety Management) ซึ่งเน้นหนักในเรื่องนโยบาย การจัดการองค์การ การวางแผน และการควบคุม ให้มีความสัมพันธ์กับต้นทุนการผลิตมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถกำหนดเป้าหมาย และการประเมินผลได้อย่างชัดเจนในการบริหารงานด้านความปลอดภัยในการที่จะลดอุบัติเหตุและการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นจากการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานประกอบการประเภทอุตสาหกรรมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการร่วมมือประสานงานระหว่างฝ่ายต่างๆ คือ ฝ่ายนายจ้างหรือเจ้าของกิจการ ฝ่ายรัฐบาล และฝ่ายลูกจ้าง หากทำเพียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง งานด้านความปลอดภัยจะไม่สัมฤทธิ์ผล

International Labor Office (1983 : 83) ได้เสนอถึงการป้องกันอุบัติเหตุไว้หลายวิธีดังนี้

1. การออกกฎระเบียบข้อบังคับในการทำงาน (Rgulation) โดยผู้มีอำนาจเป็นผู้บัญญัติเกี่ยวกับ สภาพการทำงาน การออกแบบสถานที่งาน การก่อสร้าง การซ่อมบำรุง การทดสอบ และการใช้เครื่องมือ รวมถึงหน้าที่ของแต่ละคน

2. การกำหนดมาตรฐาน (Standardization) เครื่องจักรกล และขั้นตอนการปฏิบัติงานต่างๆ ที่สอดคล้องกับคุณสมบัติทางความแข็งแรงของวัสดุการปฏิบัติที่ปลอดภัยถูกสุขอนามัย และการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

3. การกำหนดการตรวจสอบ (Inspection) เพื่อติดตามผลการปฏิบัติงานของคนงานเพื่อให้สอดคล้องกับกฎโรงงานและมาตรฐานที่ตั้งไว้

4. การศึกษาวิจัยทางเทคนิค (Technical Research) เป็นการศึกษาวิจัยคุณสมบัติของวัสดุต่างๆ โครงสร้างการใช้งานของเครื่องจักรต่างๆ วิธีการปฏิบัติงานและการออกแบบชิ้นส่วนเครื่องจักรกลต่างๆ ที่มีผลต่อความปลอดภัยของคนงาน

5. การศึกษาทางการแพทย์ (Medical Research) เป็นการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับร่างกายคนงาน และความสัมพันธ์ระหว่างสภาวะที่เหมาะสมกับสภาพความพร้อมของร่างกายในการทำงาน เพื่อนำข้อมูลมาประกอบในการออกแบบสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมในการปฏิบัติงาน

6. การศึกษาทางจิตวิทยา (Psychological Research) เป็นการศึกษาหาต้นเหตุและความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจคนงานกับการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน

7. การศึกษาทางสถิติ (Statistical Research) เป็นการศึกษาโดยการรวบรวมข้อมูลและวิจัยหาแนวโน้มของการเกิดอุบัติเหตุ และจุดที่มีการเกิดอุบัติเหตุได้มากที่สุด เพื่อทราบสาเหตุที่แท้จริงของการเกิดอุบัติเหตุในแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. การให้การศึกษา (Education) โดยการสอนวิชาวิศวกรรมความปลอดภัย ในสถานศึกษาและในโรงงานอุตสาหกรรม

9. การฝึกอบรม (Training) โดยการอบรมคนงานทุกคนที่เข้ารับหน้าที่ เพื่อให้มีการทำงานที่ปลอดภัย

10. การเชิญชวน ชี้นำให้ปฏิบัติตาม (Persuasion) ด้วยการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ต่างๆ เพื่อสร้างความเคยชิน และนิสัยการทำงานที่ดีแก่คนงานทั่วไปที่อ่านหรือพบเห็น สื่อประชาสัมพันธ์เหล่านั้นเป็นประจำอยู่ทุกวัน

11. การประกันภัย (Insurance) ใช้การให้รางวัลชมเชย แก่คนงานที่ทำงานดีเด่น มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นน้อยที่สุด

12. การตรวจสอบให้ปฏิบัติตามอย่างสม่ำเสมอ (Safety Measures within the Individual Undertaking)

ซึ่งทั้ง 12 ประการนี้จะประสบความสำเร็จได้ต้องประกอบด้วยหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ คณะรัฐบาล ผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิค นักฟิสิกส์ นักสถิติ ครู และที่สำคัญคือ ฝ่ายนายจ้างและตัวลูกจ้างเอง

นอกจากนี้ ชัยสวัสดิ์ เทียนวิบูลย์ (2535 : 14) ที่ได้กล่าวว่า สาเหตุของอุบัติภัยเกิดจากบุคคล เครื่องจักรอุปกรณ์ในการทำงาน และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ดังนั้นในการป้องกันอุบัติภัย จึงควรระมัดระวังในสามส่วนดังกล่าวนี้

1. การจัดระบบทางวิศวกรรมความปลอดภัย หมายถึง การใช้ความรู้ในทางวิศวกรรมในการออกแบบเครื่องจักรอุปกรณ์ให้มีสภาพการใช้งานอย่างปลอดภัยที่สุด

2. การให้ความรู้เกี่ยวกับอุบัติภัย หมายถึง การให้การศึกษา หรือการฝึกอบรมพนักงานทุกระดับให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุ และมีวิธีการป้องกันอุบัติภัย รวมถึงวิธีการทำงานให้เกิดความปลอดภัยสูงสุด ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีการอบรมในห้องเรียนเสมอไป การใช้สื่อต่างๆ จะมีส่วนอย่างมากกับการให้ความรู้เกี่ยวกับอุบัติภัย จากการวิจัยปรากฏว่า การได้รับความรู้ จะได้จากแหล่งต่างๆ ที่ทำให้เกิดการรับรู้จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ การมองเห็น 80%, การฟัง 14%, การสัมผัส 2%, การได้รับรส 2% และการได้ยิน 2%

3. การวางระเบียบการควบคุมดูแลสภาพและการใช้เครื่องจักร หมายถึง การกำหนดวิธีการทำงานอย่างปลอดภัย โดยระเบียบดังกล่าวต้องประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน หากผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามจะถูกลงโทษ

2.2.5 การบริหารเพื่อควบคุมความสูญเสีย

การบริหารเพื่อควบคุมความสูญเสีย เป็นเทคนิคใหม่สำหรับการบริหารงานอุตสาหกรรมหรือโรงงานที่ผลิตสินค้าหรือบริการ โดยการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการเสริมสร้างความปลอดภัยให้เกิดขึ้นในโรงงานหรือที่ทำงาน และวางมาตรการเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุอย่างชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตลอดจนแนวทางปฏิบัติและควบคุมเพื่อหลีกเลี่ยงค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นจากการเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งมีผลต่อการเพิ่มต้นทุนการผลิตโดยตรง

ปัจจุบัน นักบริหารที่ทำหน้าที่ควบคุมความสูญเสีย ผู้ชำนาญการด้านความปลอดภัยในโรงงานและที่ปรึกษาด้านนี้ จะต้องทำการศึกษาวิเคราะห์การดำเนินการของบริษัทหรือโรงงาน เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการบริหารความปลอดภัยในโรงงานและการประเมินผล โดยพิจารณาใน 2 ประเด็นสำคัญ อันได้แก่

1. แนวทางการวิเคราะห์เพื่อควบคุมความสูญเสีย (Loss-control Analysis) แนวทางนี้เป็นวิธีใช้อยู่ในบริษัทประกันภัยทั่วไป เป็นการค้นหาบริเวณที่ควรจะได้รับการตรวจสอบหรือวิเคราะห์เพื่อพิจารณาประสิทธิภาพของมาตรการด้านความปลอดภัยที่โรงงานใช้อยู่ วิธีนี้จะกระตุ้นวิศวกรความปลอดภัยได้แก้ปัญหาได้ถูกจุดและได้ผลที่สุด

2. การประเมินผลโครงการความปลอดภัยสำหรับแผนกต่างๆ ในโรงงานอุตสาหกรรมหรือสำหรับโรงงานต่างๆ ในเครือบริษัทเดียวกัน มีองค์ประกอบสำคัญที่ต้องพิจารณา คือ เป้าหมาย ความก้าวหน้าของเจ้าหน้าที่ การตรวจสอบด้านความปลอดภัย ระเบียบการทำงาน ประสบการณ์ การสอบสวน ค่าใช้จ่ายกิจกรรมภายนอกบริษัท การบริหารโรงงานและข้อเสนอแนะ

2.2.6 ความสำคัญของการเสริมสร้างระบบความปลอดภัยในการทำงาน

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และ วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2543 : 13) ได้กล่าวว่า ความปลอกภัยในการทำงานถือเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินธุรกิจของสถานประกอบการ เพราะการเกิดอุบัติเหตุขึ้นแต่ละครั้งจะหมายถึงความสูญเสียต่างๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น การลงทุนเพื่อป้องกันมิให้เกิดอุบัติเหตุจึงเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งเป็นการลดต้นทุนในการผลิตวิธีหนึ่ง การดำเนินการให้สภาพการทำงานของคนงานในโรงงานมีความปลอดภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้บริหารในปัจจุบันที่ไม่ควรมองข้าม เพราะการทำงานอย่างปลอดภัยนอกจากจะเป็นการป้องกันอุบัติเหตุในตัวแล้ว ยังก่อให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1. ผลผลิตเพิ่มขึ้น การทำงานอย่างมีความปลอดภัยในโรงงานที่มีสภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะ เครื่องจักรมีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายเพียงพอ จะทำให้คนงานมีขวัญและกำลังใจในการทำงานสูงกว่าสภาพการทำงานที่มีอันตรายหรือเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ เพราะคนงานมีความรู้สึกปลอดภัย ความหวาดกลัวหรือความวิตกกังวลก็ลดลง จึงมีความมั่นใจในการทำงานได้เต็มที่และรวดเร็วยิ่งขึ้น ผลผลิตรวมของโรงงานจึงเพิ่มขึ้นด้วย

2. ต้นทุนการผลิตลดลง เมื่อสถิติการเกิดอุบัติเหตุของโรงงานลดลง ความสูญเสียหรือค่าใช้จ่ายที่เนื่องมาจากพนักงานขาดงาน เสียเงินค่ารักษาพยาบาล การจ่ายเงินค่าทดแทน เป็นต้น ค่าใช้จ่ายต่างๆ เหล่านี้จะเป็นส่วนหนึ่งของต้นทุนการผลิตทั้งหมด หากเกิดอุบัติเหตุขึ้น เมื่อสภาพการทำงานมีความปลอดภัย ไม่มีการเกิดอุบัติเหตุ โรงงานไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายส่วนนี้ ต้นทุนในการผลิตจึงลดลงได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. กำไรมากขึ้น การทำงานอย่างปลอดภัยทำให้ผลผลิตสูงขึ้นและต้นทุนการผลิตต่ำลงแล้ว โอกาสที่สินค้าของโรงงานจะแข่งขันด้านราคาในท้องตลาดก็สูงขึ้นด้วย เป็นเหตุให้โรงงานได้กำไรมากขึ้น

4. สงวนทรัพยากรมนุษย์แก่ประเทศชาติ การเกิดอุบัติเหตุทุกครั้งมักทำให้คนงานบาดเจ็บ บางครั้งร้ายแรงถึงขั้นพิการ ทุพพลภาพ หรือตาย เป็นผลให้ประเทศชาติต้องสูญเสียทรัพยากรที่สำคัญไป โดยเฉพาะเมื่อผู้บาดเจ็บล้มตายนั้นเป็นแรงงานที่มีฝีมือ มีความชำนาญงานจากการฝึกฝนเรียนรู้มาเป็นเวลานาน การสูญเสียเขาเหล่านั้นจึงเป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก นอกจากนั้นความพิการหรือทุพพลภาพยังเป็นภาระของญาติพี่น้องและสังคมอีกด้วย การทำให้สภาพการทำงานมีความปลอดภัย จึงเป็นการสงวนไว้ซึ่งทรัพยากรที่สำคัญของชาติ

5. เป็นปัจจัยในการจูงใจ ความปลอดภัยในการดำรงชีวิตและการทำงาน เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ตามทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow Motivation Theory) การจัดการสภาพการทำงานให้ปลอดภัย จึงเป็นเครื่องมือในการบริหารงานอย่างหนึ่ง เป็นการจูงใจให้คนอยากทำงานมากขึ้น

2.2.7 แนวคิดในการป้องกันอุบัติเหตุเพื่อเพิ่มผลผลิต

ทำนุ วะสินนท์ (2530 : 20) กล่าวว่า รูปแบบของการเพิ่มผลผลิตแรงงาน เมื่อมีการจัดการให้มีการป้องกันอุบัติเหตุและสภาพการทำงานที่ดีในหน่วยงานนั้น สามารถจะช่วยให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นโดยจะต้องปฏิบัติดังนี้

1. ลดอุปสรรคที่จะทำให้ผลผลิตตกต่ำลง ซึ่งได้แก่
    1. โรคจากการทำงาน
    2. อุบัติเหตุจากการทำงาน
    3. การเจ็บป่วยของพนักงาน
2. เพิ่มพูนเงื่อนไขที่จะส่งเสริมผลผลิตของหน่วยงานให้สูงขึ้น
    1. สุขภาพ อนามัยของพนักงาน
    2. ความสามารถในการทำงานของพนักงาน
    3. ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

2.2.8 ความหมายของความปลอดภัย

Anderson (1989 : 102) กล่าวว่า ความปลอดภัย เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดระหว่างบุคคลและอันตราย โดยใช้หลักพื้นฐานในการป้องกันอันตรายที่เกิดขึ้นกับตนเอง เช่น การบาดเจ็บหรือโรคจากการประกอบอาชีพ

ชัยยุทธ ชลลิตนิธิกุล (2534 : 1) กล่าวว่า ความปลอดภัย หมายถึง สภาวะการปราศจากภัยหรือพ้นจากภัยอันตรายจากการบาดเจ็บ การเสี่ยงภัย การสูญเสีย โดยเฉพาะ อุบัติเหตุจากการทำงาน ซึ่งเกิดจากสาเหตุนำและสาเหตุโดยตรง จึงจำเป็นต้องมีการป้องกันอุบัติเหตุเหล่านั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไพจิตร บุณยานุเคราะห์ (2534 : 50) ให้ความหมายว่า ความปลอดภัย คือ สภาพที่ไม่มีภัยหรืออันตราย ไม่เสี่ยงต่อสภาพที่ก่อการเกิดอุบัติเหตุ หรือไม่ก่อให้เกิดสิ่งหนึ่งสิ่งใด ได้แก่ การบาดเจ็บ พิการ หรือ ตาย การเจ็บป่วยหรือเป็นโรค และทรัพย์สินเสียหาย

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และ วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2543 : 19) กล่าวว่า ความปลอดภัย หมายถึง การปราศจากภัย รวมถึงการปราศจากอันตรายที่มีโอกาสจะเกิดขึ้นด้วย

จากความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความปลอดภัย หมายถึง สภาวการณ์อันปราศจากอันตราย การบาดเจ็บ พิการ ตาย เกิดโรคจากการทำงาน และทรัพย์สินเสียหาย

ดังนั้นความหมายของพฤติกรรมความปลอดภัย จึงหมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคล เพื่อให้อยู่ในสภาวะที่ปราศจากอันตราย การบาดเจ็บ พิการ ตาย เกิดโรคจากการทำงาน และทรัพย์สินเสียหาย เช่น การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล การปฏิบัติตนตามระเบียบข้อบังคับของหน่วยงาน เป็นต้น

2.2.9 ความหมายของระบบความปลอดภัย

Johnson (1980 : 152) กล่าวว่า ระบบความปลอดภัยคือ การวิเคราะห์ความปลอดภัยอย่างชำนาญและซับซ้อน เพื่อประยุกต์ใช้ในการออกแบบระบบทางวิศวกรรม

Stranks (1994 : 112) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการรวมกันเป็นหนึ่งเดียวของคน เครื่องจักร และวัตถุดิบ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เพื่อเตรียมให้สภาพการทำงานนั้นปลอดภัยที่สุด

จากความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ระบบความปลอดภัย หมายถึง การวิเคราะห์ความปลอดภัย โดยการรวมกันเป็นหนึ่งเดียวของคน เครื่องจักร และวัตถุดิบ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดกระบวนการที่มีรูปแบบอันจะนำไปสู่การทำงานที่ปลอดภัย

2.2.10 หลักการของระบบความปลอดภัย

Ridley (1991 : 72) ได้กล่าวว่า สิ่งที่จำเป็นในการศึกษาระบบความปลอดภัยคือ ความรู้เพื่อการทำงานในระบบความปลอดภัยและการวิเคราะห์งานความปลอดภัย

เทคนิคระบบความปลอดภัยเริ่มต้นจากอุตสาหกรรมการบินและนำมาประยุกต์เพื่อลดความผิดพลาดของเครื่องจักรและการออกแบบ โดยต้องวิเคราะห์ความสมบูรณ์ของระบบก่อนที่จะเกิดความเสี่ยง และมีการประมาณความสูญเสียจากความเสี่ยง เพื่อจะควบคุมได้ ซึ่งหลักการของระบบความปลอดภัยสร้างขึ้นจากการเตรียมวางแผนและออกแบบการจัดองค์กรเพื่อรักษาทรัพยากรให้สัมพันธ์กับระบบ โดยการที่จะนำระบบความปลอดภัยในการทำงานมาใช้นั้น มีสิ่งที่ต้องคำนึงถึงดังนี้ คือ

1. การออกแบบความปลอดภัย
2. การติดตั้งระบบความปลอดภัย
3. อาคารและเครื่องมือที่ปลอดภัย
4. อุปกรณ์และเครื่องใช้ที่ปลอดภัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การใช้เครื่องมือและอุปกรณ์อย่างปลอดภัย

6. การวางแผนการซ่อมบำรุงอย่างมีประสิทธิภาพ

7. สภาพการทำงานที่เหมาะสมในด้านแสง ความร้อน และการระบายอากาศ

8. พนักงานได้รับการฝึกฝนและมีความสามารถ

9. การนิเทศงานอย่างมีประสิทธิภาพ

10. การปฏิบัติตามกฎและนโยบายความปลอดภัย

11. มีอุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัย

12. การใช้อุปกรณ์ป้องกันและเสื้อผ้าอย่างเหมาะสม

13. การให้พนักงานทุกระดับ เห็นความสำคัญของวิธีการทำงานที่ปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง

14. ทบทวนการใช้ระบบอย่างสม่ำเสมอ

15. มีการตรวจสอบโดยคณะกรรมการความปลอดภัย

กระจ่าง ทิวะศะศิธร์ (2527 : 58) ได้กล่าวถึงการสร้างระบบความปลอดภัยนั้นจะต้องปรับปรุงสิ่งต่างๆ เหล่านี้คือ

1. Fundamental of Occupational Safety and Health การสอนให้ผู้เกี่ยวข้องทุกคนมีความรู้พื้นฐานในการสร้างความปลอดภัยและสุขภาพที่ดีได้และจัดทำนโยบายในเรื่องนี้ให้เด่นชัด

2. Safety Training Method ปรับปรุงระบบการอบรมเรื่องความปลอดภัย ด้วยการหาความน่าจะเป็น (Training Needs) ในการฝึกอบรมอย่างถูกวิธีและได้ผล

3. Safety Management Technique ปรับปรุงระบบบริหารความปลอดภัย โดยถือเรื่อง “Effective Communication” การสื่อความอย่างมีประสิทธิภาพเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

วิทยา อยู่สุข (2537 : 35) ได้กล่าวถึงการทำงานด้านความปลอดภัย โดยเฉพาะเกี่ยวกับโครงการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานนั้น มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการด้วยกัน คือ เพื่อจัดสถานที่ทำงานให้ปลอดภัย และเพื่อจัดระบบการทำงานให้ปลอดภัย การที่จะให้บรรลุถึงความมุ่งหมายที่ตั้งไว้นั้น ประกอบด้วยหลักการ 13 ประการ ได้แก่

1. การออกแบบโรงงานหรือเครื่องจักรที่ปลอดภัย

2. การเลือกสถานที่ตั้ง หรือปลูกสร้างโรงงานที่เหมาะสม จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และภูมิประเทศ ความปลอดภัยของโรงงาน และผู้ปฏิบัติงานด้วย

3. การวางแผนติดตั้งเครื่องจักรที่ปลอดภัย

4. การเลือกเครื่องมือ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการทำงานได้อย่างเหมาะสม และปลอดภัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. กำหนดการเกี่ยวกับการบำรุงรักษาโรงงาน เครื่องจักร เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

6. ควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงานให้ดีที่สุด เช่น มีการระบายอากาศที่ดี แสงสว่างที่เหมาะสม สภาพความร้อนปกติ เสียงไม่ดังเกินไป เป็นต้น

7. มีระบบการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานก่อนเข้าทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้บุคลากรที่ดีมีประสิทธิภาพในการทำงาน

8. ให้จัดระบบความปลอดภัยในโรงงานขึ้น สร้างนโยบายด้านความปลอดภัยและกฎระเบียบในการทำงาน

9. วางแนวทางในการส่งเสริมความก้าวหน้าของผู้ปฏิบัติงาน ป้องกันการย้ายงานและการเปลี่ยนงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปฏิบัติงานที่มีความรู้ความสามารถ

10. การบริหารหรือการจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

11. เลือกใช้วิธีการที่ดีปลอดภัยที่สุดให้ผู้ปฏิบัติทำงานและเมื่อแน่นอนแล้วก็จัดทำเป็นคู่มือการปฏิบัติงานให้

12. มีการทบทวนวิธีการทำงานเป็นประจำ

13. ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

Johnson (1980 : 102) กล่าวถึงอุปสรรคในการสร้างระบบความปลอดภัย เพื่อนำไปปฏิบัติในโรงงานอุตสาหกรรมว่ามี 2 ประการคือ

1. โครงการด้านระบบความปลอดภัยไม่มีความต่อเนื่องจากการแบ่งงบประมาณออกเป็นโครงการย่อย ซึ่งเป็นการยากมากที่จะทำให้ไปสู่จุดหมายเดียวกันได้

2. ระบบความปลอดภัยต้องการผลลัพธ์ ในการทำลายความหายนะให้เกิดน้อยเท่าที่จะน้อยได้

นอกจากนี้ เขายังได้กล่าวถึงความแตกต่างที่เกิดขึ้น เมื่อนำระบบความปลอดภัยมาใช้ในองค์การ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ความแตกต่างที่เกิดขึ้นเมื่อนำระบบความปลอดภัยมาใช้ในองค์การ

	สิ่งที่ทำอยู่ในปัจจุบัน	ระบบความปลอดภัย
วิธีการปฏิบัติงาน	ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องตามที่เป็นในระบบ	ออกแบบระบบเพื่อให้ปรับทิศทางให้ตรงกับภารกิจที่ต้องปฏิบัติ
คณะผู้ร่วมงานความปลอดภัย	มีการจัดการในรายละเอียดหลายขั้นตอน	มีการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์งานอย่างเฉพาะเจาะจง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

	สิ่งที่ทำอยู่ในปัจจุบัน	ระบบความปลอดภัย
คณะผู้ร่วมงานอื่นๆ	ความรับผิดชอบด้านความปลอดภัยไม่ชัดเจนหรือบางครั้งไม่มีเลย	วิเคราะห์คุณภาพเพื่อแยกแยะหน้าที่อย่างชัดเจน
วิธีวิเคราะห์ความปลอดภัย	ให้ความหมายเน้นที่มาตรฐานเริ่มต้นที่เนื้อหา เช่น หนังสือคู่มือ	แยกแยะงานประมาณในการวิเคราะห์มาตรฐานอย่างเฉพาะเจาะจง เริ่มต้นที่วิธีการ : วิเคราะห์ระบบความปลอดภัย ปัจจัยด้านมนุษย์ เตรียมอุปกรณ์ป้องกัน
การออกแบบ	ไม่ชัดเจน	เน้นวงจรการทำงาน สร้างเกณฑ์ที่เหมาะสมในการทำงาน
การประกันคุณภาพ	เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ	เน้นอยู่เสมอ
การทบทวน	ทบทวนก่อนที่จะนำแผนการปฏิบัติไปใช้	เริ่มต้นที่การกำหนดเป้าหมายในการทบทวนและเปลี่ยนแปลงเป้าหมายไปตามสถานการณ์
กระบวนการ	การวิเคราะห์ความปลอดภัยของงานจะทำเมื่อได้เริ่มทำงานไปแล้ว	เตรียมการออกแบบและพัฒนาและเน้นในส่วนที่สำคัญ
การฝึกอบรม	ฝึกอบรมโดยการสอนงาน	พัฒนาเป้าหมายเสมอ
แรงจูงใจ	ประชุม ตั้งคณะกรรมการ เผยแพร่	ให้ทุกระดับได้มีส่วนร่วม
การซ่อมบำรุง	เตรียมการป้องกัน	ออกแบบการซ่อมบำรุง
การตรวจสอบ	ตรวจสอบและควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด วางแผนการตรวจตราความปลอดภัย	ให้ความสำคัญกับการตรวจสอบโดยการพัฒนาการออกแบบวิธีการทำงานและตารางการทำงาน

ที่มา : Johnson (1980 : 104)

2.2.11 องค์ประกอบของระบบความปลอดภัย

Handley (1969 : 48) กล่าวว่า ระบบความปลอดภัยในการทำงาน จะประกอบด้วย

1. การจัดวางลักษณะทางกายภาพของคนงาน (Physical Layout)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การจัดลำดับการทำงานให้ประสบความสำเร็จ

3. การให้คำแนะนำในการปฏิบัติงานกับเครื่องจักร

4. คำนึงถึงการเตือนและการแจ้งประกาศเกี่ยวกับความปลอดภัย

5. การแนะนำวิธีการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในแต่ละกระบวนการทำงาน

6. การเตรียมมาตรการการทำงานให้ปลอดภัย

วิทยา อยู่สุข (2537 : 85) กล่าวถึง ระบบว่าด้วยความปลอดภัยในการทำงานว่า มีองค์ประกอบดังนี้

1. นโยบาย

2. การจัดการองค์การ

3. บุคลากร

4. การจัดการด้านสารเคมี

5. การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ

6. การควบคุมด้านวิศวกรรม

7. การบริหารจัดการเกี่ยวกับอุปกรณ์ป้องกัน

8. การฝึกอบรมผู้ปฏิบัติการ

9. ผู้รับเหมา

10. การบริหารทางอาชีวเวชศาสตร์และการแพทย์

11. การเก็บรวบรวมและบันทึกรายงาน

12. การจัดสวัสดิการด้านสุขอนามัย

13. การจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน

14. การวิจัยและพัฒนา

2.2.12 ปัจจัยที่ช่วยให้กิจกรรมความปลอดภัยมีประสิทธิภาพ

ณัฐวัตร มนต์เทวัญ (2533 : 23) กล่าวว่า การที่จะดำเนินงานด้านความปลอดภัยบรรลุผลสำเร็จจะต้องอาศัยกิจกรรมที่ช่วยให้กิจกรรมความปลอดภัยมีประสิทธิภาพดังนี้

1. ผู้บริหารระดับสูงให้ความสนใจอย่างจริงจัง เป็นผู้นำ สละเวลา งบประมาณ และแสดงออกให้พนักงานทราบถึงเจตนาว่าสนใจและให้ความสำคัญเรื่องความปลอดภัยไม่น้อยกว่างานอื่น

2. การกำหนดนโยบายไว้เป็นลายลักษณ์อักษรให้ทราบทั่วกัน มีคู่มือความปลอดภัยในการทำงานและกฎระเบียบแห่งความปลอดภัย

3. มีการตั้งเป้าหมายความปลอดภัยและการติดตามผล ในระดับพนักงาน ระดับผู้บังคับบัญชาขึ้นไป โดยจัดทำทุกปี และกำหนดให้มีการประเมินผลงานประจำปีเพื่อเป็นการบังคับให้มีกิจกรรมเรื่องความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างความปลอดภัยเป็นอย่างดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การประเมินผลงานประจำปี กำหนดให้มีการให้คะแนนความปลอดภัย เป็นส่วนสำคัญของพนักงานทุกระดับ ซึ่งจะมีผลต่ออนาคตของพนักงานด้วย

5. มีคณะกรรมการความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ ในการกำหนดเป้าหมาย กิจกรรมการประสานงาน มีการกระจายความรับผิดชอบให้คณะทำงาน และติดตามประเมินผลงาน เป็นต้น

6. กำหนดหน้าที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัย โดยเฉพาะและสอดแทรกไว้ในหน้าที่ปฏิบัติเป็นงานประจำด้วย

7. กำหนดให้มีหน่วยงานด้านความปลอดภัยที่ทำหน้าที่นี้โดยตรง รวมทั้งกำหนดหน้าที่รับผิดชอบและอำนาจไว้ชัดแจ้ง

8. กิจกรรมต่างๆ ที่ทำนั้นมีเป้าหมายสำคัญที่จะทำให้พนักงานมีจิตสำนึก ในเรื่องความปลอดภัยของตนเอง ทั้งในเวลาทำงานและนอกเวลาทำงาน พยายามหลีกเลี่ยงการบังคับและการลงโทษ เว้นแต่กรณีฝ่าฝืนกฎระเบียบความปลอดภัยที่ร้ายแรง

9. จัดให้มีการฝึกอบรมในเรื่องความปลอดภัยทุกระดับ ตั้งแต่วันแรกที่เข้าทำงาน ในหลักสูตรปฐมนิเทศ และอบรมความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนส่งเข้าอบรมภายนอก

10. มีการชักจูงพนักงานด้วยกิจกรรมต่างๆ เช่น

10.1 แจกรางวัลและจัดงานเลี้ยงเมื่อไม่มีอุบัติเหตุที่เสียเวลาทำงาน

10.2 ออกเอกสารความปลอดภัยเป็นระยะๆ

10.3 มีโปสเตอร์คำขวัญจูงใจ

10.4 การประกวดความปลอดภัย

11. มีการกระจายงานปลอดภัย ให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงานที่มีประสิทธิภาพตั้งแต่เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย ลูกจ้างปฏิบัติงาน หัวหน้างาน คณะกรรมการความปลอดภัยและผู้ชำนาญการเฉพาะเรื่อง

2.2.13 ทฤษฎีเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุและความปลอดภัย

เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2533 : 63) ได้รวบรวมทฤษฎีเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุต่างๆ ไว้ 3 ทฤษฎี ทฤษฎีโดมิโน ทฤษฎีรูปแบบระบบความปลอดภัยของ บ๊อบ ฟีเรนซ์ และทฤษฎีรูปแบบการเกิดอุบัติเหตุของกองทัพบกสหรัฐ

ส่วนวิจิตร บุญยโหตระ (2530 : 28) ยังได้กล่าวเพิ่มเติม ในแบบเรียนวิชาความปลอดภัยอีก 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีการขาดดุลยภาพ และทฤษฎีพลังงานดังนี้

1. ทฤษฎีโดมิโน (Domino Theory)

ทฤษฎีนี้ Heinrich (1978) เป็นผู้ริเริ่มขึ้น โดยมีหลักการสำคัญคือ การเรียงลำดับการประสบอันตรายขั้นตอน ซึ่งถ้าหากเกิดเหตุการณ์หนึ่งขึ้นก็จะส่งผลกระทบไปยังขั้นตอนอื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามลำดับ จนถึงลำดับขั้นสุดท้าย ก็คือ การบาดเจ็บ องค์ประกอบต่าง ในแต่ละขั้นตอนตามทฤษฎีโดมิโน สามารถอธิบายได้ตามลำดับดังนี้

1) บรรพบุรุษและสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Ancestry and Social Environment) สิ่งแวดล้อมทางสังคมและการประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาจากอดีต ทำให้แต่ละบุคคลมีพฤติกรรมที่แสดงออกมาแตกต่างกัน เช่น ความสะเพร่า ประมาทเลินเล่อ ขาดความคิดความไตร่ตรอง ความดื้อดึง ดันทุรัง ความชอบในการเสี่ยงอันตราย ความตระหนี่เหนียวแน่นเห็นแต่เงินและลักษณะอื่นๆ ที่ถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ เป็นต้น

2) ความผิดปกติของบุคคล (Fault of Person) สุขภาพจิตและสิ่งแวดล้อมทางสังคม เป็นสาเหตุทำให้เกิดความผิดปกติของบุคคล เช่น การปฏิบัติงานโดยขาดความยั้งคิด อารมณ์รุนแรง ประสาทอ่อนไหว ความตื่นเต้น ขาดความรอบคอบ เพิกเฉยต่อการกระทำที่ปลอดภัย เป็นต้น ซึ่งความผิดปกติเหล่านี้จะส่งผลกระทบทำให้เกิดการกระทำที่ไม่ปลอดภัย และทำให้เครื่องจักรและการทำงานต้องอยู่ในสภาพหรือสภาวะที่เป็นอันตราย

3) การกระทำที่ไม่ปลอดภัย และ/หรือ สภาพเครื่องจักรหรือสภาวะสิ่งแวดล้อมที่เป็นอันตราย (Unsafe Act Mechanical or Physical Hazard) สิ่งที่เกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัยและสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัยจะเป็นสาเหตุโดยตรงที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ ตัวอย่างของการปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัยของบุคคล เช่น ยืนทำงานภายใต้น้ำหนักที่แขวนอยู่ การติดเครื่องยนต์โดยไม่แจ้งเตือน ชอบหยอกล้อเล่น ถอดเซฟการ์ดเครื่องจักร เป็นต้น ส่วนตัวอย่างของสภาพเครื่องจักรหรือสภาพแวดล้อมที่เป็นอันตราย เช่น ขาดเครื่องป้องกันจุดอันตรายหรือจุดที่มีการเคลื่อนที่ ไม่มีรั้วกั้น เสียงดังเกินไป แสงสว่างไม่เพียงพอ การระบายอากาศไม่ดี เป็นต้น

4) การเกิดอุบัติเหตุ (Accident) เหตุการณ์ที่มีสาเหตุปัจจัยทั้ง 3 ลำดับมาแล้ว ย่อมส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุ เช่น ตกจากที่สูง ลื่นล้ม เดินสะดุด สิ่งของหล่นจากที่สูง วัตถุกระเด็นใส่ กระแทกหนีบหรือตัด เป็นต้น ซึ่งอุบัติเหตุเหล่านี้อาจจะเป็นสาเหตุของการบาดเจ็บ

5) การบาดเจ็บ (Injury) ตัวอย่างการบาดเจ็บที่เกิดกับอวัยวะบางส่วนของร่างกาย เช่น กระดูกหักหรือแตก เคล็ดขัดยอก แผลฉีกขาด แผลไฟไหม้ เป็นต้น การบาดเจ็บเหล่านี้เป็นผลโดยตรงจากการเกิดอุบัติเหตุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

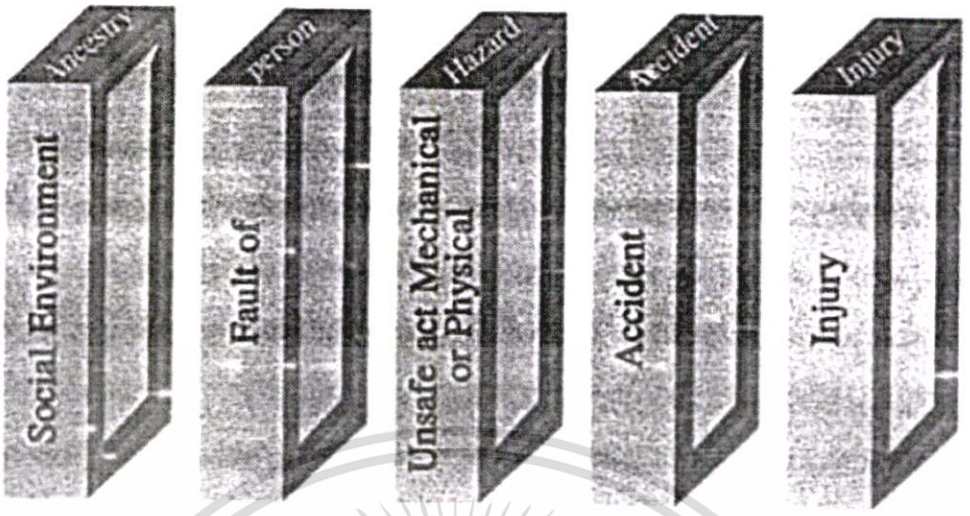

ภาพที่ 2.2 ลำดับการเกิดอุบัติเหตุตามทฤษฎีโดมิโน

ที่มา : เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2533 : 69)

2. ทฤษฎีแบบระบบความปลอดภัยของ บ๊อบ ฟีเรนซ์ (Frienze System Model)

บ๊อบ ฟีเรนซ์ อธิบายแนวคิดแบบระบบความปลอดภัยว่า การศึกษาเรื่องสาเหตุของอุบัติเหตุจะต้องศึกษาองค์ประกอบทั้งระบบซึ่งมีปฏิกิริยาสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน องค์ประกอบดังกล่าวประกอบด้วย คน (Man) เครื่องจักร (Machine) และสิ่งแวดล้อม (Environment) ความสำคัญขององค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของอุบัติเหตุ แต่ละองค์ประกอบมีความสำคัญต่อการตัดสินใจในการผลิต (Task) และการเกิดอุบัติเหตุ (Accident) ดังต่อไปนี้

1) คนหรือผู้ปฏิบัติงาน (Man) ในการผลิตงานหรือการทำงานในแต่ละชิ้นผู้ปฏิบัติงานจำเป็นต้องตัดสินใจ (Decision) เลือกวิธีปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย แต่การตัดสินใจในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายในแต่ละครั้งย่อมต้องมีความเสี่ยง (Risks) แอบแฝงอยู่เสมอ ดังนั้นในการตัดสินใจแต่ละครั้ง ผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีข้อมูลข่าวสาร (Information) ที่เพียงพอ ถ้าหากข้อมูลข่าวสารดี ถูกต้อง ก็จะทำให้การตัดสินใจถูกต้อง แต่ถ้าข้อมูลไม่ถูกต้องก็จะทำให้การตัดสินใจนั้นผิดพลาดหรือมีความเสี่ยงสูง และทำให้เกิดความล้มเหลวในการทำงานซึ่งอาจส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุได้

2) อุปกรณ์เครื่องจักร (Machine) ในการใช้งาน จะต้องมีความพร้อมปราศจากข้อผิดพลาด ถ้าอุปกรณ์เครื่องจักรออกแบบไม่ถูกต้อง ไม่ถูกหลักวิชาการ หรือขาดการบำรุงรักษาที่ดี ย่อมทำให้กลไกของเครื่องจักรปฏิบัติงานผิดพลาดซึ่งจะนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

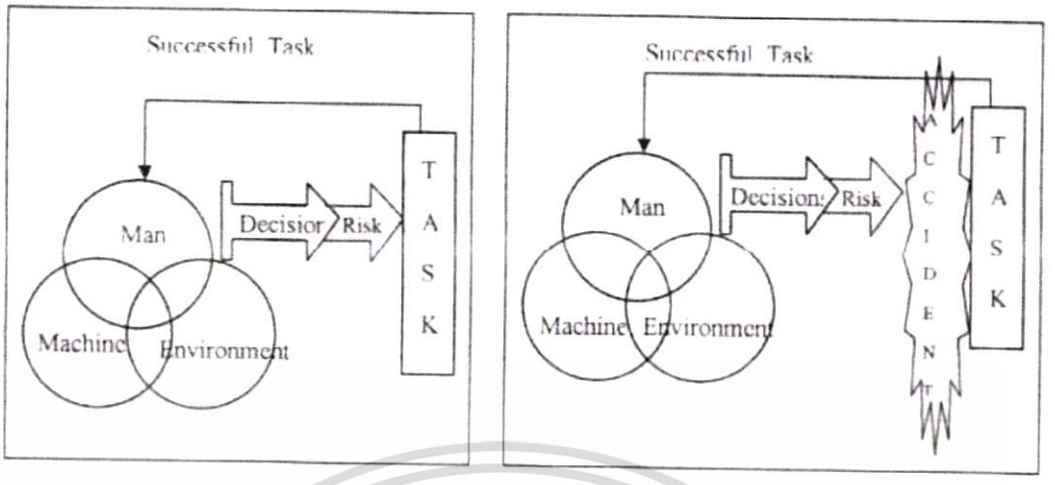

ภาพที่ 2.3 รูปแบบระบบความปลอดภัยของ Firenze

ที่มา : เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2533 : 71)

3) สิ่งแวดล้อม (Environment) สภาพการทำงานและสิ่งแวดล้อมในการทำงานมีบทบาทสำคัญต่อการผลิต ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อม ย่อมก่อให้เกิดปัญหาต่อผู้ปฏิบัติงานและเครื่องจักร ซึ่งจะเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุได้ เช่น การทำงานอยู่ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีสารพิษฟุ้งกระจาย แสงจ้าในขณะปฏิบัติงาน เป็นต้น

จากภาพที่ 2.3 แสดงให้เห็นว่า ก่อนที่จะตัดสินใจทุกครั้ง ผู้ปฏิบัติงานจะต้องหาข้อมูลเพื่อให้แน่ใจว่าการตัดสินใจนั้นถูกต้อง โดยพิจารณาจากข้อมูลประกอบการตัดสินใจซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับงาน (Task) ที่ต้องปฏิบัติ และข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น (Nature of Harmful Consequence) ถ้าหากข้อมูลมีจำนวนและคุณภาพมากพอ ก็จะทำให้เกิดความเสี่ยงต่างๆ ลดลงอยู่ในขีดจำกัดที่อาจสามารถควบคุมได้ โอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดหรืออุบัติเหตุก็จะลดลงด้วย เหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงจำเป็นต้องให้ข้อมูลแก่ผู้ปฏิบัติงานให้มากที่สุดและเป็นประโยชน์ที่สุด เช่น อาจจะให้การฝึกอบรม สอนแนะนำงาน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้รับข้อมูลที่ดีในการทำงาน เป็นการช่วยให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการลดความผิดพลาดที่เกิดจากการตัดสินใจของผู้ปฏิบัติงานอีกด้วย

3. ทฤษฎีรูปแบบการเกิดอุบัติเหตุของกองทัพบกสหรัฐอเมริกา

การบริหารงานความปลอดภัยของกองทัพบกสหรัฐอเมริกาได้พัฒนามากขึ้น เนื่องจากได้มีการนำเอาเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการบริหารประเทศ กองทัพบกสหรัฐอเมริกาจึงได้ศึกษาเทคโนโลยีทางด้านความปลอดภัย ควบคู่ไปกับเทคโนโลยีการผลิตและการใช้ด้วย รูปแบบที่นำเสนอนี้เป็นรูปแบบที่แสดงถึงการเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งพอจะสรุปเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุได้เป็น 3 ประการ คือ

1) ความผิดพลาดของผู้ปฏิบัติงาน (Human Error)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกิดจากการที่ผู้ปฏิบัติงานมีพฤติกรรมการกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafety Act) สภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe Condition) ต่างๆ ที่มีอยู่หรือเกิดขึ้นก็เกิดจากวิธีทำงานที่ไม่ปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงานเช่นกัน ความผิดพลาดต่างๆ นั้นอาจเกิดขึ้นจากความผิดพลาดทางร่างกาย ขาดการฝึกอบรมอย่างเพียงพอ หรือขาดการกระตุ้น หรือขาดแรงจูงใจในการทำงาน

2) ความผิดพลาดในระบบ (System Error)

อาจเกิดจากการออกแบบไม่เหมาะสม ซึ่งเนื่องมาจากนโยบายที่ไม่เหมาะสมของหน่วยงาน เช่น การประหยัด การเลือกใช้เทคโนโลยี การบำรุงรักษา หรือเกิดจากการล้มเหลวในการออกแบบที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ เป็นต้น

3) ความผิดพลาดในการบริหารจัดการ (Management Error)

สาเหตุหลักอาจเกิดจากการล้มเหลว (Failure) จากการบริหารการจัดการข้อมูลข่าวสาร การใช้เทคโนโลยีและระบบการทำงานที่ไม่เหมาะสม ซึ่งความล้มเหลวนี้ อาจเกิดจากการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารที่ไม่ถูกต้อง การฝึกอบรมอาจไม่เพียงพอ ขาดการกระตุ้น ขาดการจูงใจในการปฏิบัติงาน ซึ่งทฤษฎีดังกล่าว สามารถแสดงได้ด้วยภาพ 2.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

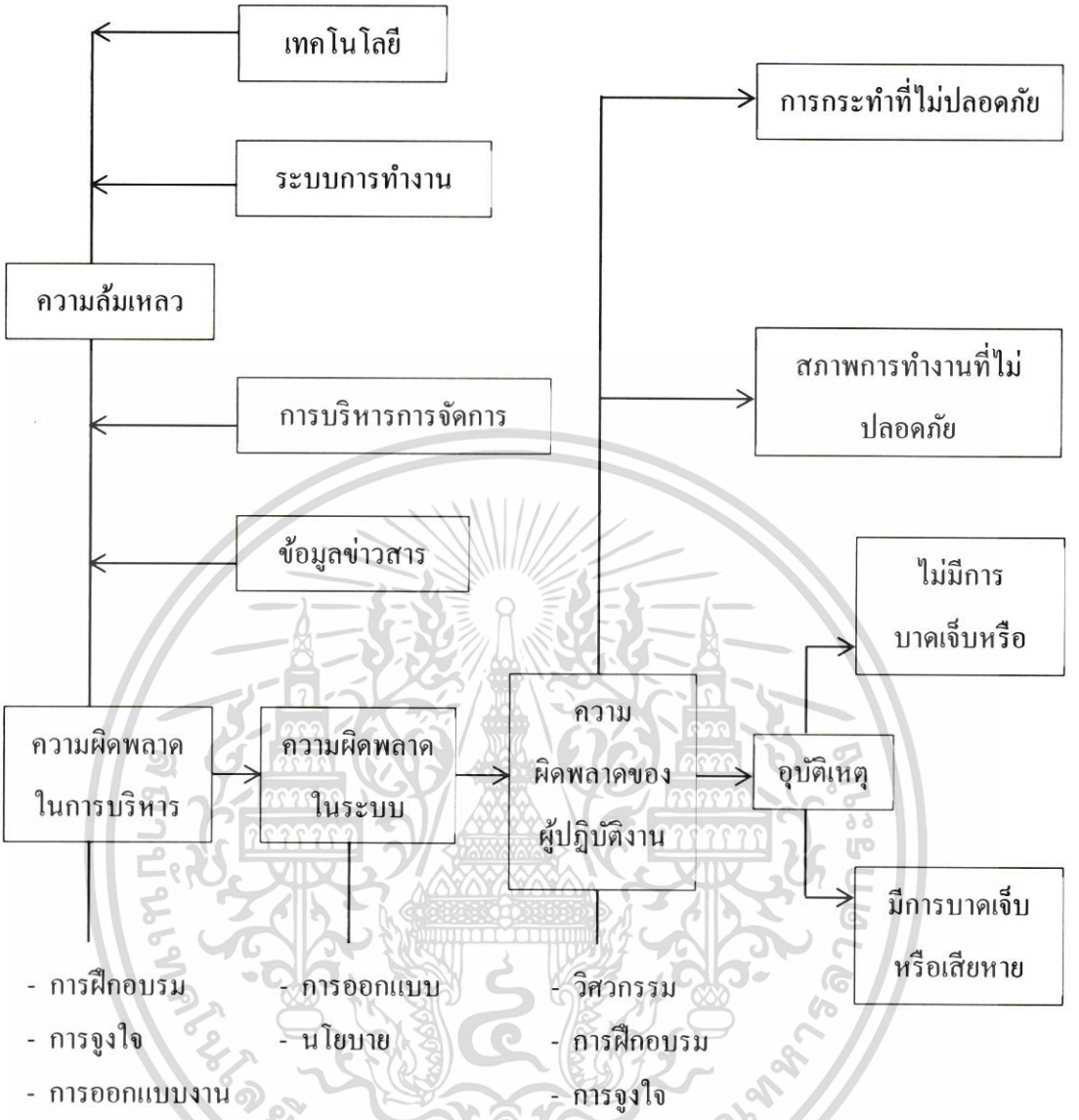

ภาพที่ 2.4 รูปแบบการเกิดอุบัติเหตุของกองทัพบกสหรัฐอเมริกา

ที่มา : เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2533 : 24)

4. ทฤษฎีการขาดดุลภาพ (Imbalance Cause Theory)

การบาดเจ็บหรืออุบัติภัยเกิดจากการขาดดุลยภาพระหว่างพฤติกรรมของคนกับระบบงานที่คนนั้นกระทำอยู่ ซึ่งอาจจะป้องกันไม่ให้เกิดได้โดยการแก้ไข เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคน หรือการแก้ไขเปลี่ยนแปลงระบบทั้ง 2 อย่างหรืออย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งสรุปได้ว่า ระบบการทำงานของคนนั้น โดยปกติพฤติกรรมของคนที่มีการขาดดุลยภาพในการปฏิบัติงาน อาจมีสาเหตุมาจากสภาพร่างกายยังไม่พร้อมที่จะทำงาน ซึ่งทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติภัย แต่ถ้าระบบการทำงานมีความปลอดภัยดีแล้ว การเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติภัยจะลดลงและเมื่อสภาพการขาดดุลยภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทางพฤติกรรมของคนตรงกับกระบวนการการทำงานที่ไม่ปลอดภัยก็จะทำให้เกิดอุบัติเหตุได้มากขึ้น

5. ทฤษฎีพลังงาน (Energy Cause Theory)

Hadden ได้กล่าวว่า เป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่จะอธิบายสาเหตุการเกิดการบาดเจ็บซึ่งจะเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดหรือโดยตั้งใจให้เกิดขึ้นก็ตาม จัดอยู่ในประเภทหนึ่งประเภทใดใน 2 ประเภทดังต่อไปนี้

1) การบาดเจ็บซึ่งเกิดจากการเกิดพลังงานมากระทบร่างกายของคนเราในปริมาณที่สูงเกินกว่าร่างกายหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายจะทนต่อแรงกระทบนั้นได้ (Injury Thresholds)

2) เกิดการแลกเปลี่ยนพลังงานระหว่างร่างกาย หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายกับแรงที่มากระทบในลักษณะผิดปกติ (Abnormal Energy Exchange) จึงทำให้เกิดการบาดเจ็บขึ้น เช่น การจมน้ำ ที่ทำให้การแลกเปลี่ยนออกซิเจนผิดปกติไป เกิดความบกพร่องทางสรีระวิทยา

ขั้นตอนของการเกิดการบาดเจ็บนั้น เริ่มต้นด้วยมีพลังก่อตัวขึ้น (Energy Marshelling) แต่ยังไม่มีการปล่อยพลังงานออกมา เมื่อมาชนคน ถ้าชนเบาๆ ร่างกายหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายทนต่อแรงกระทบได้ ก็จะไม่เกิดการบาดเจ็บ แต่ถ้าแรงกระแทกนั้นสูงเกินกว่าร่างกาย หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายทนทานได้ ก็จะเกิดการบาดเจ็บขึ้น

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัย

2.3.1 ความหมายของพฤติกรรม

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2524 : 2) กล่าวว่า พฤติกรรม คือ การแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2524 : 51) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า คือ สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออก ตอบสนอง หรือโต้ตอบสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตได้

ลิขิต กาญจนาภรณ์ (2525 : 3) ให้ความหมายว่า พฤติกรรม หมายถึงกิจกรรมใดๆ ก็ตามของอินทรีย์ที่สังเกตได้โดยคนอื่น หรือโดยเครื่องมือของผู้ทดลอง เช่น เด็กรับประทานอาหาร ขี่จักรยาน พูด หัวเราะ และร้องไห้ กิริยาเหล่านี้กล่าวถึงพฤติกรรมทั้งสิ้น การสังเกตพฤติกรรมอาจทำได้โดยใช้เครื่องมือเข้าช่วย เช่น การใช้เครื่องมือตรวจเครื่องสมอง เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2524 : 10) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรม หมายถึงการกระทำของอินทรีย์ (Organism) หรือสิ่งมีชีวิต การกระทำนี้รวมถึงการกระทำที่เกิดขึ้นทั้งที่ผู้กระทำรู้ตัวหรือไม่รู้สึกตัวในขณะกระทำ รวมทั้งการกระทำที่สังเกตได้หรือไม่ได้ด้วย

สุชาดา สุธรรมรักษ์ (2531 : 6) ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำทุกอย่างของสิ่งมีชีวิต ซึ่งในที่นี้จะเน้นการกระทำของมนุษย์ ไม่ว่าการกระทำนั้นผู้กระทำรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม และไม่ว่าการกระทำนั้นผู้อื่นสังเกตเห็นได้หรือไม่ก็ตาม เช่น การเดิน การพูด หรือการคิด การรับรู้ เป็นต้น

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2532 : 155) กล่าวถึงพฤติกรรมว่า พฤติกรรมหมายถึง กิจกรรมทุกประเภทที่มนุษย์กระทำ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะสังเกตเห็นได้หรือไม่ก็ตาม เช่น การทำงานของหัวใจ การทำงานของกล้ามเนื้อ การเดิน การพูด การคิด ความรู้สึก ความชอบ ความสนใจ เป็นต้น

อรุณ รักธรรม (2532 : 71) อธิบายถึง ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า คือ กิริยาของการที่แสดงออกหรือเกิดปฏิกิริยาเมื่อเผชิญกับสิ่งภายนอก การแสดงออกนั้นอาจเกิดจากอุปนิสัยที่ได้สะสมหรือจากความเคยชินอันได้รับจากประสบการณ์และการศึกษาอบรม การแสดงออกนี้อาจเป็นได้ทั้งในรูปคล้อยตามหรือต่อต้าน และอาจเป็นได้ทั้งคุณและโทษต่อทั้งเจ้าของพฤติกรรมเองและ/หรือ ต่อสิ่งภายนอก

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งภายใต้สถานการณ์นั้นๆ

ประเทือง ภูมิภัทราคม (2535 : 43) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมของมนุษย์นั้น เกิดจากการเรียนรู้ โดยเฉพาะกลุ่มนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมนั้น มีความเชื่อว่าพฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ไม่รวมพฤติกรรมที่เกิดจากความผิดปกติของระบบสรีระ และระบบประสาท โดยพยายามศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าหนึ่งต่อสิ่งเร้าหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรม และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับอีกพฤติกรรมหนึ่ง โดยเน้นพฤติกรรมภายนอกเป็นสำคัญ

ในขณะที่สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2524 : 31) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมมนุษย์นั้นมีมากมายหลายอย่างโดยได้แบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ

1. ระดับมหภาค ได้แก่ วัฒนธรรม ปทัสถานของสังคม ความคาดหวังในบทบาทสถานภาพ สถาบันหรือองค์การทางสังคม เป็นต้น

2. ระดับจุลภาค ได้แก่ บุคลิกภาพ การรับรู้ การเรียนรู้ ความเชื่อ ค่านิยม ทัศนคติ เป็นต้น

2.3.2 ตัวกำหนดพฤติกรรม

ประเทือง ภูมิภัทราคม (2535 : 66) ได้กล่าวถึงตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ที่ Bandura ได้กำหนดไว้ 2 ประการ คือ

1. ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรม (Antecedent Determinants)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Bandura ได้อธิบายเรื่องนี้ไว้ว่า ถ้ามีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นแล้ว จะมีอีกสิ่งหนึ่งตามมา การรู้ความสัมพันธ์เงื่อนไขต่างๆ เหล่านี้ จะทำให้บุคคลสามารถทำนายได้ว่า อะไรจะเกิดขึ้นอย่างไรภายใต้ภาวการณ์ต่างที่เกิดขึ้นก่อน ถ้าบุคคลนั้นมีความสามารถทางสติปัญญาสูงก็จะสามารถคาดการณ์ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ และจะเลือกทำหรือแสดงพฤติกรรมของเขาให้สอดคล้องกับการคาดการณ์ของเขา ซึ่งเป็นการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าหนึ่งกับอีกสิ่งเร้าหนึ่งนี้ จะมีผลต่อการเกิดหรือไม่เกิดพฤติกรรม จะมีผลต่อการคงอยู่หรือการหดหายของพฤติกรรมของบุคคล เพราะบุคคลจะยึดเอาสิ่งเร้าหนึ่งมาทำนายการเกิดของอีกสิ่งเร้าหนึ่ง ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เป็นสิ่งเร้าได้แก่ สิ่งเร้าต่างๆ ที่มากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมและเป็นสิ่งเร้าที่ปรากฏในสภาพแวดล้อมของบุคคล ซึ่งเกิดก่อนพฤติกรรม จึงเรียกตัวกำหนดพฤติกรรมนี้อีกอันหนึ่งว่า ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เกิดก่อนพฤติกรรม ซึ่งก็คือสิ่งเร้านั่นเอง

2. ตัวกำหนดที่เป็นผลรวม (Consequent Determinant)

ตัวกำหนดพฤติกรรมอีกตัวหนึ่งได้แก่ ผลรวม Bandura มีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในสังคมของมนุษย์เป็นการเรียนรู้เงื่อนไขของผลกรรมว่า พฤติกรรมใดทำแล้วจะได้รางวัลหรือผลกรรมทางบวก และพฤติกรรมใดทำแล้วจะได้รับผลกรรมทางลบ การเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรมดังกล่าวจะทำให้มนุษย์เลือกกระทำพฤติกรรมที่ได้รับผลกรรมทางบวกหรือการเสริมแรง และจะหลีกเลี่ยงการกระทำพฤติกรรมที่ได้รับผลกรรมทางลบหรือการลงโทษ ดังนั้นการเกิดพฤติกรรมจึงขึ้นอยู่กับผลกรรมอีกด้วย อย่างไรก็ตามการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรมนี้สามารถได้มาจากทั้งประสบการณ์ และจากการสังเกตตัวแบบหรือการกระทำของผู้อื่นที่สังเกตเห็น ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ทางอ้อม

2.3.3 ประเภทพฤติกรรม

โยธิน ศันสนยุทธ และ จุมพล พูลภัทรชีวิต (2524 : 47) ได้กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึงการกระทำต่างๆ ของมนุษย์หรือสัตว์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมภายนอก และพฤติกรรมภายใน

1. พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) ได้แก่ พฤติกรรมที่ผู้อื่นสามารถจะสังเกตได้โดยตรง เป็นการสังเกตโดยผ่านประสาทสัมผัส แบ่งแยกออกเป็น

1) พฤติกรรมที่สังเกตได้โดยตรง โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือช่วย บางคนเรียกพฤติกรรมประเภทนี้ว่า พฤติกรรมโมล่าร์ (Molar Behavior) เช่น พฤติกรรมการกิน อ้าปาก หัวเราะ ร้องไห้ หรือถีบจักรยาน เป็นต้น

2) พฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้โดยตรง โดยใช้เครื่องมือช่วย ซึ่งบางคนเรียกพฤติกรรมประเภทนี้ว่า พฤติกรรมโมเลกุล (Molecular Behavior) เช่น การเต้นของหัวใจดูจากเครื่องมือแพทย์ที่เรียกว่า Stethoscope เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. พฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ได้แก่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล จะรู้สึกตัวหรือไม่ก็ตาม เป็นพฤติกรรมที่ผู้อื่นไม่สามารถจะทำการสังเกตได้โดยตรงถ้าหากผู้เป็นเจ้าของพฤติกรรมนั้นไม่บอก หรือไม่แสดงออกมา แบ่งย่อยเป็น

1) พฤติกรรมภายในที่เกิดขึ้นโดยรู้สึกตัว เกิดขึ้นโดยที่เจ้าของพฤติกรรมรู้ว่ามันเกิดแต่สามารถจะควบคุมความรู้สึกต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ และไม่บอกหรือไม่แสดงออก เช่น ปวดฟัน หิว โกรธ ตื่นเต้น เป็นต้น

2) พฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว แต่มีผลของพฤติกรรมภายนอกของบุคคลนั้น เช่น ความคิด ความปรารถนา ความคาดหวัง ความกลัว ความสุข เป็นต้น

2.3.4 เทคนิคการเก็บข้อมูล เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรม

พัชนี วรกวิน (2526 : 7) ได้อธิบายถึงวิธีการที่นักวิจัยใช้ในการเก็บข้อมูลไว้ ดังนี้

1. การสังเกตพฤติกรรม (Observating Behavior) โดยดูจากช่วงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละสถานการณ์

2. การถามคำถาม (Asking Question) แบ่งเป็น 2 อย่าง คือการสัมภาษณ์ (Interview) และการใช้แบบสอบถาม (Questionaires)

3. การวิเคราะห์การติดต่อสื่อสาร (The Analysis of Communication)

4. การวิเคราะห์บันทึกต่างๆ (The Analysis of Records)

5. การวัดทางอ้อม (Indirect Techniques)

6. วิธีแบบไม่วุ่นวาย (Unobtrusive Measures)

7. การวัดทางสรีระ (Physiological Measures)

2.3.5 ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัย

การเข้าใจพฤติกรรมอันสัมพันธ์กับสุขภาพและความปลอดภัย ส่วนใหญ่มักจะอาศัยแนวคิดหรือทฤษฎีทางจิตวิทยา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทฤษฎีหรือแนวคิดที่สามารถอธิบายการกระทำที่เกิดแนวโน้มอันจะนำไปสู่การกระทบบางอย่างที่เป็นการป้องกันการเจ็บป่วยและการรักษาบุคคลที่มีความเสี่ยงต่อการเจ็บป่วย เพราะสาเหตุที่ว่าศาสตร์ทางจิตวิทยาเกี่ยวข้องกับการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ เพราะฉะนั้น การทำความเข้าใจเพื่ออธิบายถึงพฤติกรรมอนามัยของบุคคลจึงมีทฤษฎีและแนวคิดเข้ามาเกี่ยวข้องและส่วนใหญ่มักจะนิยมใช้ในการศึกษาพฤติกรรมอนามัย มีอยู่ 2 ทฤษฎีหลัก ดังนี้ แบบจำลองความเชื่อเกี่ยวกับสุขภาพ (Health Belief Model) ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตัวเอง (Theory of Self-Efficacy)

1. แบบจำลองความเชื่อเกี่ยวกับสุขภาพ (Health Belief Model)

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2532 : 81) อธิบายถึง โมเดลความเชื่อทางสุขภาพ (Health Belief Model) ของ Becker ครอบคลุมซึ่งพฤติกรรมอนามัยดังนี้

1) ความพร้อมที่จะปฏิบัติงาน โดยสิ่งที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1) แรงจูงใจทางสุขภาพ (Health Motivation) เช่น ความต้องการมีสุขภาพดี ความเชื่อในระบบการบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข เป็นต้น

(2) การรับรู้ถึงโอกาสที่จะเกิดโรคหรือเจ็บป่วยนั้นๆ (Perceived Susceptibility)

(3) การรับรู้ถึงอันตรายหรือความรุนแรงของโรคต่อสถานภาพของตน (Perceived Severity)

2) การคาดคะเนว่าพฤติกรรมนั้นจะส่งผลหรือมีประสิทธิภาพในการควบคุมขจัดหรือป้องกันโรค (Perceived Benefits) และบุคคลจะพิจารณาถึงความสะดวกที่จะปฏิบัติรวมทั้งปัญหาและอุปสรรคต่างๆ (Perceived Barriers)

3) สิ่งชักนำให้มีการปฏิบัติ (Cue to Action) เป็นปัจจัยทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ มีทั้งปัจจัยภายใน เช่น เคยเจ็บป่วยเป็นโรคนั้นหรือไม่อยากเป็นซ้ำอีก และปัจจัยภายนอก เช่น การได้รับคำแนะนำจากเพื่อนบ้าน การได้รับข่าวสารข้อมูลทางวิทยุและสิ่งพิมพ์ เป็นต้น

นอกจากนี้ Glendon and Mckenna (1995) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมถึงโมเดลความเชื่อทางสุขภาพ (Health Belief Model) ของ Becker อีกว่า พฤติกรรมที่เกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัยมีแนวโน้มจากการรับรู้ของบุคคลและประสบการณ์ โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมมีอยู่ 2 ปัจจัย ปัจจัยแรก คือ การที่บุคคลจะพิจารณาถึง การรับรู้ว่า พฤติกรรมนั้นจะมีผลต่อการขจัดหรือป้องกันโรค (Perceived Benefits) ปัจจัยต่อมา คือ การที่บุคคลทราบถึงอันตรายที่ถูกคุกคาม

จากที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การที่จะให้บุคคลเกิดพฤติกรรมความปลอดภัยนั้น บุคคลจะต้องมีการรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยและอุบัติเหตุเป็นอย่างดี

2. ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตัวเอง (Theory of Self-Efficacy)

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2539 : 57) กล่าวถึงทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองของ Bandura ที่เชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น มีผลต่อการกระทำของบุคคล บุคคล 2 คน อาจมีความสามารถไม่แตกต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ ถ้าพบว่าบุคคล 2 คนนี้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสภาพการณ์แตกต่างกัน ก็อาจจะแสดงพฤติกรรมได้ออกมาแตกต่างกันนั่นคือ การที่บุคคลจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยที่ดี จะต้องมีการรับรู้และมั่นใจว่า ตนเองสามารถจะกระทำการเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุตสาหกรรมผลิตเบเกอรี่

2.4.1 อุตสาหกรรมเบเกอรี่ในประเทศไทย

จิตธนา แจ่มเมฆ และ อรอนงค์ นัยวิกุล (2541 หน้า 3 - 4) กล่าวว่า อุตสาหกรรมเบเกอรี่ในประเทศไทยจะเริ่มขึ้นเมื่อใดไม่ปรากฏ ประมาณได้ว่าเมื่อก่อนสงครามโลกครั้งที่สองนั้น ในกรุงเทพฯ มีร้านเบเกอรี่เพียง 2 – 3 ร้าน ซึ่งส่วนใหญ่จะทำขนมเค้กและคุกกี้ออกขายในระหว่างนั้นคนไทยส่วนมากยังไม่นิยมบริโภคขนมปังเหมือนปัจจุบัน แต่ส่วนใหญ่จะบริโภคขนมปังในโอกาสพิเศษ เช่น ไปปิกนิก หรือทานเป็นอาหารว่าง ต่อมาหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองได้มีร้านเบเกอรี่ซึ่งผลิตขนมอบทุกชนิด เช่น ขนมปัง ขนมเค้ก เพสตรี และคุกกี้เพิ่มขึ้น และเนื่องจากคนไทย ได้รับอารยธรรมตะวันตกมากขึ้น ทำให้นิสัยการบริโภคเปลี่ยนไป คนไทยเริ่มรู้จักบริโภคขนมปัง ในรูปแบบของขนมปังแซนด์วิช หรือขนมปังที่ทาด้วยน้ำพริกเผา แต่ก็ยังใช้บริโภคเป็นครั้งคราว และในโอกาสพิเศษเท่านั้น เมื่อเกิดสงครามเวียดนาม ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งซึ่งเป็นที่พักของทหารอเมริกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อุตสาหกรรมเบเกอรี่ก้าวหน้าไปไกลมาก ได้มีการสั่งซื้อ ข้าวสาลีจากต่างประเทศ เช่น อเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย ได้มีผู้คิดตั้งโรงโม่ขึ้นเป็นแห่งแรก ในระยะนั้นเพื่อผลิตแป้งสาลีออกสู่ตลาดหลายชนิดด้วยกันเพื่อให้เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ที่ต้องการทำ และโรงโม่ได้จัดผู้ชำนาญการทางด้านเบเกอรี่ไปแนะนำ และสาธิตการใช้แป้งสาลีในการทำผลิตภัณฑ์เบเกอรี่ต่างๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ทำให้อุตสาหกรรมด้านนี้เป็นที่รู้จักกว้างขวางยิ่งขึ้น ประกอบกับที่มีความต้องการทางด้านนี้สูง เนื่องจากสาเหตุของสงครามดังกล่าว จึงทำให้มีร้านเบเกอรี่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก นับว่าอุตสาหกรรมได้ทวีความก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ ผู้คนสนใจและรู้จักที่จะบริโภคอาหารจากแป้งสาลีมากยิ่งขึ้นทำให้ปัจจุบันมีโรงโม่ โรงงานผลิต ขนมปังและขนมอบอื่นๆ อีกมากมาย มีทั้งโรงงานขนาดใหญ่ ขนาดย่อมและร้านค้าย่อย ซึ่งนับได้ว่าเป็นธุรกิจที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งทีเดียว

ปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่าขนมปังสามารถใช้เป็นอาหารแทนข้าว ซึ่งเป็นอาหารหลักของคนไทยได้อย่างหนึ่ง เมื่ออุตสาหกรรมทางด้านนี้เจริญขึ้น วัฒนาการทางเทคโนโลยีและเครื่องมือเครื่องใช้ในการประกอบกิจการก็ได้เจริญก้าวหน้าขึ้นตามลำดับ สมัยนั้นผู้ประระกอบกิจการด้านนี้มีความชำนาญเป็นอย่างสูงแต่ขาดความรู้ทางด้านวิชาการและเทคโนโลยีในการผลิตจึงทำให้เกิดปัญหาในด้านคุณภาพของผลผลิต ปัจจุบันความรู้ด้านนี้ได้เพิ่มขึ้น โดยโรงโม่แป้งได้พยายามที่จะสอดแทรกความรู้ทางด้านวิชาไปพร้อมกับการขายแป้งของตน เพื่อให้ผู้ซื้อได้ทำผลิตภัณฑ์ออกมาให้ได้คุณภาพและใช้หลักวิธีการที่ผลิตที่ถูกต้อง โดยทางโรงโม่ได้จัดให้มีการสาธิต แนะนำวิธีปฏิบัติและปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งการแก้ไขปัญหา ซึ่งนับว่าเป็นผลดีอย่างยิ่งต่อผู้ประกอบกิจการ และเป็นผลดีมาสู่ผู้บริโภคผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพดีได้มาตรฐาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากความรู้ด้านวิชาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ เกิดขึ้นแล้วทางด้านเครื่องมือเครื่องใช้ในการประกอบกิจการด้านนี้ก็ได้วิวัฒนาการขึ้นมากทีเดียว ได้มีการคิดประดิษฐ์เครื่องทุ่นแรงต่างๆ ให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ของประเทศ เช่น เตาอบ เครื่องผสม เครื่องรีดแป้ง และเครื่องใช้ต่างๆที่เกี่ยวข้อง เช่น พิมพ์ขนมอบขนาดต่างๆ ตามชนิดของผลิตภัณฑ์ ซึ่งสามารถผลิตขึ้นใช้ได้ภายในประเทศ สามารถที่จะใช้งานได้เทียบเท่าของต่างประเทศ และราคายังย่อมเยากว่าอีกด้วย ซึ่งกล่าวได้ว่าวิวัฒนาการทางด้านนี้ได้ดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง

2.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในอุตสาหกรรมเบเกอรี่

จิตธนา แจ่มเมฆ และ อรอนงค์ นัยวิกุล (2541 หน้า 5-6) กล่าวว่า ในโรงงานอุตสาหกรรมเบเกอรี่ขนาดใหญ่ที่ผลิตออกขายในปริมาณมาก และส่งขายในท้องตลาดทั่วๆ ไปนั้นส่วนใหญ่จะใช้เครื่องมือที่ติดตั้งเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยใช้แรงงานเครื่องจักรในการผลิตเป็นสำคัญ และใช้แรงงานคนช่วยในบางขั้นตอนของการทำ และอีกประการหนึ่งการบริโภคผลิตภัณฑ์เหล่านี้มักจะนิยมบริโภคของสด ที่เพิ่งออกมาจากตู้อบ ดังนั้นในการผลิตเป็นจำนวนมากจึงย่อมจะต้องคำนึงถึงเศรษฐกิจและการตลาดให้ดี เพื่อที่จะไม่ให้มีผลิตภัณฑ์ตกค้าง เนื่องจากขายไม่ทัน ซึ่งจะทำให้เกิดการเสื่อมเสียแก่ผลิตภัณฑ์ และเป็นการทำลายเศรษฐกิจของผู้ลงทุนอีก

เครื่องมือที่ใช้ในอุตสาหกรรมเบเกอรี่ แบ่งเป็น 2 ประเภท

1. ประเภทใช้มือ (Handtools) เครื่องมือประเภทนี้จำเป็นที่จะต้องมีใช้ในการทำเบเกอรี่ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อมหรือขนาดเล็กก็ตาม เพราะผลิตภัณฑ์บางอย่างแม้ว่าจะใช้เครื่องจักรแล้วก็ยังต้องอาศัยเครื่องมือที่ใช้มือช่วยด้วย เพื่อให้ผลิตภัณฑ์สำเร็จออกมาอย่างสมบูรณ์แบบ เครื่องมือเหล่านี้ได้แก่

1.1 พายยาง สำหรับกวนส่วนผสมที่อยู่ในชามผสม

1.2 มีดปาดหน้าเค้กต่างๆ กัน ใช้สำหรับปาดครีมบนตัวเค้ก และปาดให้เรียบเพื่อรอการตกแต่งต่อไป

1.3 มีดขนาดต่างๆ สำหรับใช้ในการตัด หั่นส่วนประกอบต่างๆ ในการผลิต

1.4 เทอร์โมมิเตอร์ที่ใช้วัดอุณหภูมิของก้อนโดหลังการผสม เทอร์โมมิเตอร์ที่ใช้วัดอุณหภูมิของตู้อบที่ไม่สามารถควบคุมอุณหภูมิได้

1.5 ลูกกลิ้งสำหรับตัดเพสตรี ลูกกลิ้งสำหรับทำริมขนมพาย ลูกกลิ้งไม้ต่างๆ ใช้รีดกลึงโดให้เป็นแผ่นเรียบบาง

1.6 แปรงสำหรับปัดแป้ง

1.7 พายไม้สำหรับคนส่วนผสมที่มีความหนืด และใช้คนไส้ขนมบางชนิดที่เกี่ยวอยู่ในเตา

1.8 ตะกร้อลวดขนาดต่างๆ สำหรับทำส่วนผสมให้เข้ากัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.9 แผ่นโลหะหรือแผ่นพลาสติก สำหรับตัดแป้งก้อนโด หรือใช้ขูดแป้งที่ติดกับโต๊ะ

1.10 พิมพ์ตัดคุกกี้ให้เป็นรูปต่างๆ พิมพ์ขนาดต่างๆ สำหรับขนมเค้ก

1.11 หัวบีบหน้าเค้ก แป้นหมุนสำหรับแต่งหน้าเค้ก

1.12 ตะแกรงลวดสำหรับวางผลิตภัณฑ์ที่อบออกจากเตา

2. เครื่องมืออื่นๆ (Equipment) เครื่องมือประเภทนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งแต่ละอย่างมีความสำคัญสำหรับการทำเบเกอรี่ทั้งสิ้น โดยทั่วไปแล้วเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับโรงงานอุตสาหกรรมเบเกอรี่ ได้แก่

2.1 เครื่องชั่ง

2.2 เครื่องผสมแบบต่างๆ

2.3 ตู้หมักและพักก้อนโด

2.4 เครื่องแบ่งก้อนโด

2.5 เครื่องรีดม้วนก้อนโดให้เป็นก้อน

2.6 ตู้อบ

2.7 เครื่องหั่นขนมปัง

2.8 เครื่องแพ็คขนม

2.9 เครื่องตรวจจับโลหะ

2.4.3 สุขลักษณะที่สำคัญของโรงงานเบเกอรี่

จิตธนา แจ่มเมฆ และ อรอนงค์ นัยวิกุล (2541 หน้า 210-213) กล่าวว่า สุขลักษณะของโรงงานผลิตอาหารทุกชนิดมีความสำคัญอย่างยิ่ง โรงงานเบเกอรี่ก็เช่นเดียวกัน สุขลักษณะของโรงงานจะมีมากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับเจ้าของกิจการ ผู้อำนวยการหรือผู้จัดการโรงงานเป็นสำคัญ ถ้าหากผู้ดำเนินกิจการดังกล่าวขาดความเอาใจใส่เกี่ยวกับความสะอาด วัสดุก่อสร้าง การระบายอากาศ และอื่นๆ ภายในโรงงาน สิ่งต่างๆ ดังกล่าวก็จะมีผลต่อผลิตภัณฑ์ผลิตได้ของกิจการโรงงานเบเกอรี่ทุกชนิดจึงต้องอยู่ในความควบคุมของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม และกองควบคุมอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น สิ่งสำคัญมากที่ผู้ประกอบกิจการต้องคำนึงถึงนอกเหนือจากสภาพทั่วๆ ไปของตัวโรงงานให้มีความสะอาดเรียบร้อย มีการระบายอากาศที่ดีพอสมควร สามารถป้องกันพวกนก หนู แมลง และอื่นๆ เข้าไปปะปนกับวัตถุดิบที่จะผลิตเป็นผลิตภัณฑ์เบเกอรี่แล้วยังต้องคำนึงถึง

1. ความสะอาดของพนักงาน

พนักงานควรได้รับการตรวจสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ สำหรับคนงานที่เจ็บป่วยควรให้หยุดพักงาน ไม่ควรอนุญาตให้เข้าทำงานใกล้ชิดกับการผลิตและจับต้องผลิตภัณฑ์เบเกอรี่ พนักงานควรทำความสะอาดร่างกายโดยการอาบน้ำ สระผมก่อนเข้าทำงาน ซึ่งทางโรงงานควรมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องอำนวยความสะดวกให้พนักงาน โดยมีห้องอาบน้ำ สบู่ และผ้าเช็ดตัวอย่างพร้อมเพรียง ควรตัดเล็บให้สั้นอยู่เสมอ ไม่ใช้สีทาเล็บ ไม่สวมเครื่องประดับหรือนาฬิกาข้อมือในขณะทำงาน ก่อนเริ่มทำงานควรเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทำงาน ซึ่งปกติจะใช้สีขาว สวมเสื้อมีแขน ไม่ควรใส่ซองบุหรี่ ดินสอ ปากกา ในกระเป๋าเสื้อทำงาน เพราะอาจทำให้ตกหล่นไปอยู่ในผลิตภัณฑ์ได้ โรงงานไม่ควรอนุญาตให้พนักงานสูบบุหรี่หรือเคี้ยวหมากฝรั่งในระหว่างทำงาน พนักงานทุกคนจะต้องล้างมือให้สะอาดก่อนทำงานหรือหลังเลิกจากงาน

2. ความสะอาดของเครื่องมือเครื่องใช้

เครื่องมือเครื่องใช้ในการผลิตจะต้องทำความสะอาดให้ดีหลังจากการใช้แต่ละวัน เพื่อป้องกันเชื้อจุลินทรีย์ และการสะสมของสิ่งสกปรกและไขมัน การปฏิบัติทั่วไปในการทำความสะอาดของเครื่องมือมีดังนี้

2.1 ใช้แปรงหรือผ้าทำความสะอาดฝุ่น เช่น แป้งและผงฟู ถ้าปัดฝุ่นยากควรใช้เครื่องดูดฝุ่น หรือแปรงแข็งๆ ขัดออก อย่าใช้แปรงลวดเพราะจะทำให้เป็นรอย จะยิ่งทำความสะอาดยากขึ้น

2.2 ใช้แปรงหรือผ้าชุบน้ำยาเช็ดล้างเพื่อทำความสะอาดน้ำ ไขมัน และสิ่งแปลกปลอมอื่นๆ ที่ติดแน่นอยู่กับเครื่องมือและควรเปลี่ยนน้ำยาเช็ดล้าง

2.3 หลังจากทำความสะอาดแล้วควรเช็ดให้แห้งเพื่อป้องกันสนิม หรือเพื่อป้องกัน ไม่ให้ฝุ่นจับตัวอยู่บนส่วนที่เปียกชื้นของเครื่องมือ

2.4 ล้างอ่างผสมที่ตีเนย ตีไข่ หรือส่วนของเครื่องมือที่สัมผัสกับอาหารโดยตรงด้วย สบู่ หรือน้ำยา แล้วล้างออกให้สะอาด

2.5 ทำความสะอาดตู้อบ หม้อหุงต้ม และเครื่องผสมทั้งภายในและภายนอกหลังจาก เสร็จการใช้งานแต่ละวัน

2.6 รักษาตู้เย็นให้สะอาดเรียบร้อยโดยเปิดตู้เย็นเป็นครั้งคราว แล้วทำความสะอาดด้วยสบู่หรือน้ำยาทำความสะอาดและน้ำแล้วเช็ดให้แห้ง

3. ความปลอดภัยของพนักงาน

ผู้ควบคุมห้องปฏิบัติการเบเกอรี่ควรทำตามมาตรฐานความปลอดภัย เพื่อใช้ปฏิบัติงานเบเกอรี่ดังต่อไปนี้

3.1 จัดวางเครื่องมือให้เป็นระเบียบเพื่อป้องกันการสับสนในการหยิบใช้

3.2 เน้นความสำคัญของกฎและระเบียบในเรื่องความปลอดภัย

3.3 กระตุ้นให้พนักงานปฏิบัติตาม

3.4 จัดวางโปสเตอร์เกี่ยวกับความปลอดภัยในที่เห็นชัด

3.5 จัดอบรมพนักงานใหม่ทั้งหมดในการป้องกันอุบัติเหตุ โดยเน้นจุดสำคัญ ดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. การปฏิบัติอย่างปลอดภัยและปฏิบัติเป็นขั้นตอนเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนเกี่ยวกับการทำงาน

2. ใช้เครื่องมือเครื่องใช้ให้ถูกต้อง

3. ทำความสะอาดพื้นตรงจุดที่ทำให้ลื่นได้ง่าย

4. ไม่ใส่สิ่งของต่างๆ ในกระเป๋าเสื้อทำงาน

5. ไม่สวมแหวนหรือเครื่องประดับอื่นๆ

6. ใช้เครื่องป้องกันความปลอดภัยที่เหมาะสมเมื่อทำงานกับเครื่องจักร

3.6 เมื่อประสบอุบัติเหตุให้รายงานทันที

4. การป้องกันแมลง และนก หนู

มีแมลงหลายชนิดที่อาศัยอยู่ในแป้งและผลิตภัณฑ์ธัญพืช ซึ่งเป็นปัญหาแก่ช่างทำขนม แมลงที่อยู่ในผลิตภัณฑ์แป้งส่วนใหญ่จะเป็นพวกด้วง ได้แก่ ผีเสื้อกลางคืน แมลงสามง่าม ไร นอกจากแมลงเหล่านี้แล้ว โรงงานเบเกอรี่ยังถูกรบกวนจากแมลงสาบและแมลงวันอีกด้วย ถ้าโรงงานอยู่ในสภาพที่ไม่สะอาด กระบวนการที่ใช้ควบคุมแมลง มีดังนี้

4.1 การป้องกัน

1. ประตูหน้าต่างและช่องลมควรติดมุ้งลวดที่มีความถี่น้อยกว่า 18 มิลลิเมตร ต่อตารางนิ้ว มุ้งลวดควรเปิดออกด้านนอก

2. ปิดรูรั่วที่พื้น กำแพง และเพดานให้มิดชิด เพื่อป้องกันแมลง โดยเฉพาะที่ ปากท่อตรงจุดที่ต่อเข้ามาในอาคารก็ต้องปิดให้มิดชิดด้วย

3. ปิดฝาท่อน้ำทิ้งด้วยฝาโลหะมีรู ถ้ารูใหญ่พอที่แมลงจะเข้ามาได้ให้ใช้ลวดตาข่ายรองข้างใต้อีกทีหนึ่ง

4. ตรวจของที่เข้ามาทุกชนิดด้วยความระมัดระวังเพื่อกำจัดแมลง

5. หมั่นตรวจของทั้งหมดที่เก็บอยู่ในอาคารเพื่อการกำจัดแมลง และควรย้าย ของที่ได้รับการรบกวนจากแมลงแล้วออกทันที

4.2 การกำจัดแมลง

แมลงสามารถกำจัดได้ด้วยยากำจัดแมลง ยาฆ่าแมลง และการรมควัน ควรให้ผู้ทำหน้าที่นี้โดยเฉพาะมาปฏิบัติ ควรกำจัดแต่เนิ่นๆ เมื่อเกิดมีแมลงรบกวน อย่าปล่อยทิ้งไว้นาน

5. ห้องเก็บรักษาวัตถุดิบ

ควรจะแยกเป็นสัดส่วน เช่นห้องเก็บแป้ง ไขมัน เนย ไข่ และอื่นๆ หากวัตถุดิบดังกล่าวเก็บรวบรวมไว้ในห้องเดียวกันจะทำให้ผลิตภัณฑ์ผลิตได้มีกลิ่นแตกต่างไปได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. การระบายของเสีย

น้ำล้างเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ เศษแป้งที่ผสมแล้วและอื่นๆ ควรกำจัดออกไปให้สะอาด

2.4.4 กระบวนการผลิตเบเกอรี่

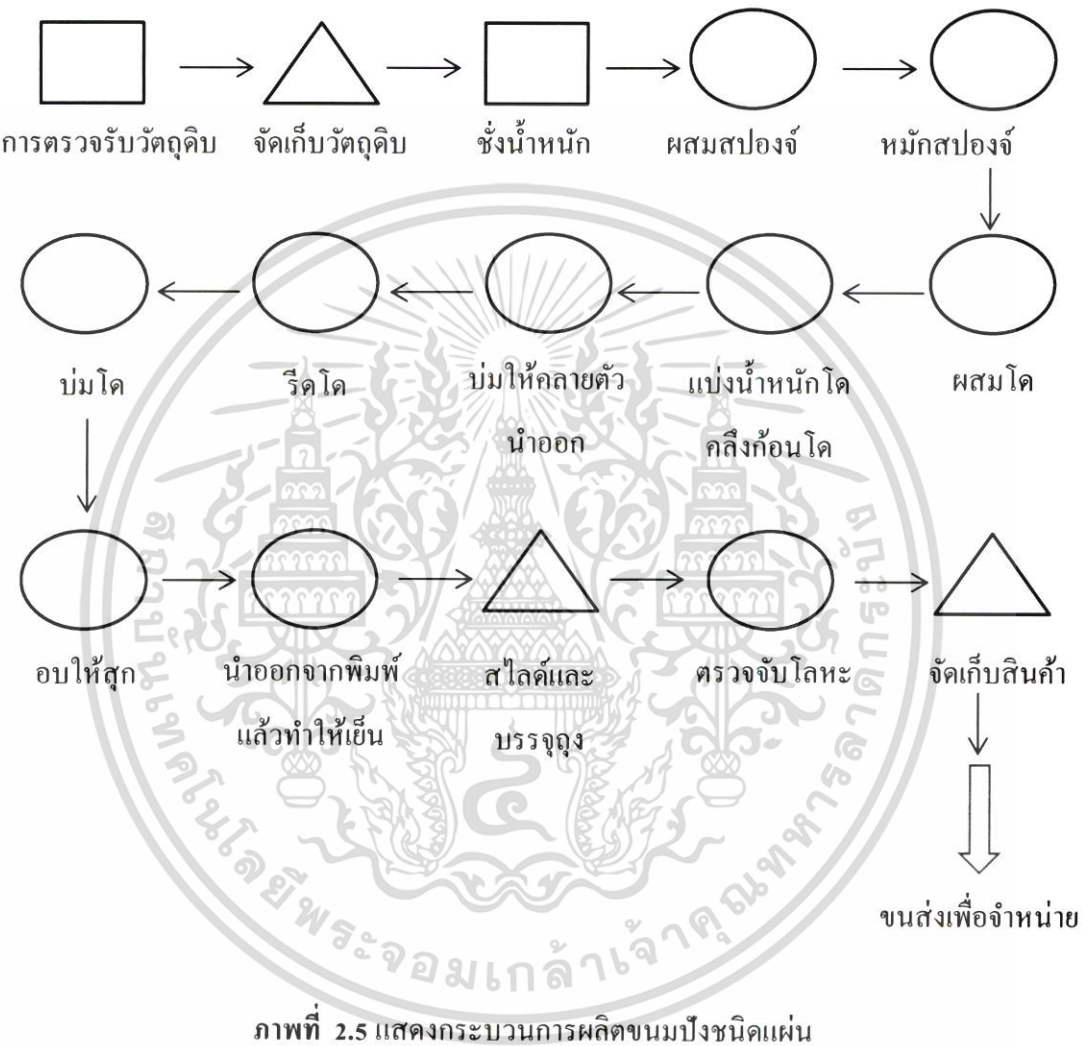

ภาพที่ 2.5 แสดงกระบวนการผลิตขนมปังชนิดแผ่น

หมายเหตุ :

○ แทน การผลิตและการตรวจสอบ

□ แทน การตรวจสอบและการนับจำนวนแทน การตรวจสอบ

△ แทน การจัดเก็บ

⇩ แทน การส่งมอบ

โด หมายถึง แป้งที่ใช้ทำขนม

สปองจ์ หมายถึง การเตรียมส่วนผสมขึ้นแรกในการทำขนมปัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้

มานพ ชูนิล (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้และยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้พนักงานรับรู้และยอมรับว่าการประเมินผลการปฏิบัติงานยุติธรรม

2. เพื่อศึกษาการรับรู้ที่มีต่อการยอมรับว่าการประเมินผลการปฏิบัติงานที่มีความยุติธรรม การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบสำรวจ เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากพนักงาน 254 คน ซึ่งทำงานอยู่ในบริษัทต่างๆ 29 บริษัท วิเคราะห์ข้อมูลด้วยความถี่ พิสัย ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มพนักงานถึงการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานด้วยการทดสอบค่าที (t-test) และวิเคราะห์สรุปด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwisemultiple regression analysis) ผลการศึกษาพบดังนี้

1. ปัจจัยที่ทำให้พนักงานรับรู้ และยอมรับว่าการประเมินผลการปฏิบัติงานว่ายุติธรรมนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งปัจจัยออกเป็น 3 ด้าน คือ ลักษณะของพนักงาน ลักษณะของผู้ประเมิน และวิธีการประเมิน พบว่า

1.1 เพศของพนักงานเป็นลักษณะเดียวกันของพนักงานที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่งผลต่อความแตกต่างในการรับรู้การประเมินผลการปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพนักงานหญิงจะรับรู้ว่า การประเมินผลการปฏิบัติงานมีความยุติธรรมมากกว่าพนักงานชาย ส่วนลักษณะอื่นๆ ของพนักงาน คือ อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน ส่งผลต่อการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.2 ลักษณะของผู้ประเมินคือ ความสามารถในการทำงานของผู้ประเมิน ความศรัทธาในตัวผู้ประเมินอำนาจของผู้ประเมินและความสัมพันธ์กับพนักงานแต่ละลักษณะของผู้ประเมินดังกล่าว ส่งผลต่อการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพนักงานที่ได้รับการประเมินผลจากผู้ประเมินที่มีลักษณะแต่ละลักษณะดังกล่าวสูงกว่า จะรับรู้และยอมรับว่าการประเมินผลการปฏิบัติงานที่มีความยุติธรรมมากกว่าพนักงานที่ได้รับการประเมินจากผู้ประเมินที่มีลักษณะแต่ละลักษณะดังกล่าวต่ำกว่า

1.3 วิธีการประเมิน พบว่า ความเข้าใจของพนักงานในระบบการประเมินขององค์การเป็นลักษณะเดียวที่ส่งผลต่อความแตกต่างในการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพนักงานที่มีความเข้าใจใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบการประเมินขององค์การมากกว่าจะรับรู้และการยอมรับว่า การประเมินมีความยุติธรรมมากกว่าพนักงานที่มีความเข้าใจในระบบการประเมินขององค์การน้อยกว่าและพบว่าการนำผลการประเมินไปใช้ ส่งผลต่อการรับรู้การประเมินของพนักงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพนักงานที่ถูกประเมินเพื่อนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาบุคลากรและพิจารณาความดีความชอบ จะรับรู้ว่าการประเมินมีความยุติธรรมมากกว่าพนักงานที่ถูกประเมินเพื่อนำผลการประเมินไปใช้พิจารณาความดี ความชอบเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ส่วนวิธีการประเมินอื่นๆ คือความถี่ในการประเมิน จำนวนผู้ประเมินและความเข้าใจบทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบของพนักงานส่งผลต่อการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.4 จากการวิเคราะห์สรุปด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนพบว่า ลักษณะของพนักงานนั้นไม่มีลักษณะใดอธิบายการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนลักษณะของผู้ประเมินนั้นพบว่าความสัมพันธ์กับพนักงานอำนาจของผู้ประเมินและความศรัทธาในตัวผู้ประเมิน อธิบายการรับรู้การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานว่ายุติธรรมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอธิบายได้ร้อยละ 27.79 ความสัมพันธ์กับพนักงานและอำนาจของผู้ประเมิน อธิบายการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานว่ายุติธรรมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอธิบายได้ร้อยละ 19.57 ส่วนวิธีการประเมินนั้น พบว่า ความเข้าใจของพนักงานในระบบการประเมินขององค์การอธิบายการรับรู้การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานว่า ยุติธรรมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอธิบายได้ร้อยละ 3.53 และอธิบายการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานว่ายุติธรรมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยอธิบายได้ร้อยละ 3.60

2. จากการศึกษาการรับรู้ที่มีผลต่อการยอมรับว่าการประเมินผลการปฏิบัติงานมีความยุติธรรมนั้นพบว่าการรับรู้การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานมีผลต่อความแตกต่างในการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพนักงานที่รับรู้การประเมินมีความยุติธรรมมากกว่าจะยอมรับว่าการประเมินมีความยุติธรรมมากกว่าพนักงานที่รับรู้ว่าการประเมินมีความยุติธรรมน้อยกว่า

ชลธิชา สว่างเนตร (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานภายในองค์การและขวัญในการทำงานของพนักงานระดับบังคับบัญชาและวิชาชีพของบริษัทผลิตภัณฑ์และวัสดุก่อสร้าง จำกัด การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาลักษณะส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงาน และขวัญในการทำงาน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานและขวัญในการทำงาน โดยทำการศึกษากับประชากรพนักงานระดับบังคับบัญชาและวิชาชีพของบริษัทผลิตภัณฑ์และวัสดุก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 180 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรแกรม SPSS/FW 7.5 จากผลการวิจัยพบว่าการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานและขวัญในการทำงานของพนักงานระดับบังคับบัญชาและวิชาชีพอยู่ในระดับสูง โดยรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานด้านความมั่นคงปลอดภัยในงานสูงสุด รองลงมาเป็นด้านสวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ และรับรู้ด้านการนิเทศงานน้อยที่สุด ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานตามลักษณะส่วนบุคคล พบว่า พนักงานเพศชาย พนักงานที่มีอายุมาก พนักงานที่มีการศึกษาระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี พนักงานที่มีรายได้ระหว่าง 20,001 – 30,000 บาท พนักงานที่มีระยะเวลาในการทำงานมาก และพนักงานมีบุคลิกภาพแบบบี มีการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานดีกว่าและมีขวัญในการทำงานสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 – .001 ในด้านความสัมพันธ์พบว่า การรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานทั้ง 10 ด้านคือ ด้านความมั่นคงปลอดภัยในงานด้านโอกาสก้าวหน้าในการทำงาน ด้านองค์การและการจัดการ ด้านค่าจ้าง ด้านลักษณะเฉพาะของงาน ด้านการนิเทศงาน ด้านลักษะทางสังคมของงาน ด้านการติดต่อสื่อสาร ด้านสภาพการทำงาน และด้านสวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับขวัญในการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

นุชกร จันทร์แปลง (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรยากาศองค์การ กับความพึงพอใจในงานของพนักงาน บริษัท ชิว-เนชั่นแนล จำกัด โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงาน บริษัท ชิว-เนชั่นแนล จำกัด เขตกรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรยากาศองค์การกับความพึงพอใจในงานของพนักงาน บริษัท ชิว-เนชั่นแนล จำกัด ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้บรรยากาศองค์การจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะส่วนบุคคลกับการรับรู้บรรยากาศองค์การ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงาน บริษัท ชิว-เนชั่นแนล จำกัด เขตกรุงเทพมหานคร ระดับบริหาร และฝ่ายผลิต จำนวน 98 คน เก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS/FW 7.5 โดยจากผลการวิจัยพบว่า (1) พนักงานที่ระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้บรรยากาศองค์การด้านความอบอุ่นแตกต่างกัน (2) พนักงานที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกัน มีการรับรู้บรรยากาศองค์การ โดยรวมและด้านความอบอุ่นแตกต่างกัน (3) อายุมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้บรรยากาศองค์การโดยรวม ด้านโครงสร้างองค์การ ด้านความรับผิดชอบ ด้านการสนับสนุน และมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการรับรู้บรรยากาศองค์การ ด้านความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (4) ระยะเวลาในการทำงาน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้บรรยากาศองค์การโดยรวม ด้านโครงสร้างองค์การ และด้านความรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการรับรู้บรรยากาศองค์การด้านความเสี่ยง ด้านความอบอุ่น ด้านความขัดแย้ง และด้านความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (5) การรับรู้บรรยากาศองค์การทั้ง 9 ด้าน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความพึงพอใจในงาน (6) การรับรู้บรรยากาศองค์การ 3 ด้าน ที่มีผลต่อความพึงพอใจในงาน ตามลำดับ คือ ด้านการสนับสนุน ด้านความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และด้านความเสี่ยง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรืองศักดิ์ วิทวัสการเวช (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การรับรู้ของพนักงาน บริษัท เทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ต่อบรรยากาศองค์การ และทัศนคติของพนักงานต่อการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างคือพนักงาน บริษัท เทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) จำนวน 322 คน การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาการรับรู้ของพนักงาน บริษัท เทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ต่อบรรยากาศองค์การและทัศนคติของพนักงานต่อการปฏิบัติงานและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรยากาศองค์การและทัศนคติของพนักงานต่อการปฏิบัติงานกลุ่มตัวอย่างคือพนักงาน บริษัท เทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) จำนวน 322 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้วิเคราะห์คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test และค่า Pearson Product Moment Correlation โดยใช้โปรแกรม SPSS for MS Windows Release 6.0 จากผลการวิจัยพบว่า 1) พนักงานเพศต่างกันรับรู้บรรยากาศองค์การแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .03 โดยพนักงานเพศชายรับรู้ดีกว่าเพศหญิง 2) สถานภาพสมรสต่างกันรับรู้บรรยากาศองค์การแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .04 โดยพนักงานที่สมรสรับรู้ดีกว่าพนักงานโสด 3) พนักงานที่มีรายได้ต่างกันรับรู้บรรยากาศองค์การแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพนักงานที่มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาทรับรู้ดีกว่าพนักงานที่มีรายได้ 10,000 – 30,000 บาท 4) ตำแหน่งในการทำงานต่างกันรับรู้บรรยากาศองค์การแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .003 โดยพนักงานทุกตำแหน่งรับรู้ต่างกัน 5) อายุ ระดับการศึกษา และระยะเวลาในการทำงานต่างกันมีการรับรู้บรรยากาศองค์การไม่แตกต่างกัน 6) รายได้ที่ต่างกันมีทัศนคติต่อการปฏิบัติงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .04 โดยพนักงานที่มีรายได้มากกว่า 30,000 บาท มีทัศนคติการปฏิบัติงานดีกว่าพนักงานที่มีรายได้ 10,001 – 30,000 บาท 7) เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ระยะเวลาในการทำงาน และตำแหน่งในการทำงานที่ต่างกัน มีทัศนคติต่อการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน 8) การรับรู้บรรยากาศองค์การของพนักงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .440 โดยองค์ประกอบภายในของบรรยากาศองค์การด้านสิ่งจูงใจในหน่วยงาน การเน้นย้ำความสำเร็จในงาน การเน้นการฝึกอบรมและพัฒนาความมั่นคงในการทำงาน การเปิดเผยเป็นกันเองกับเพื่อนร่วมงาน ความขัดแย้งในองค์การ การได้รับการยอมรับความสามารถและยืดหยุ่นขององค์การและการติดต่อสื่อสารมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของพนักงานต่อการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 9) โครงสร้างองค์การและความรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 10) ด้านการกระจายการตัดสินใจไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการปฏิบัติงาน

ศยามล เอกะกุลานันต์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการกับพฤติกรรมการจัดการของผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดการของผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรม 2) ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการของผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรมตามลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อายุงาน วุฒิการศึกษา ประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการจัดการ และระดับความวิตกกังวล 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการกับพฤติกรรมการจัดการของผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ ผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี จำนวน 136 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS FOR WINDOWS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ได้ผลการวิจัยดังนี้ 1) ผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรมมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการอยู่ในระดับสูง 2) ผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีเพศ อายุ อายุงาน วุฒิการศึกษา และประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการจัดการต่างกัน มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) ผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีความวิตกกังวลต่างกัน มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการจัดการของผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (r = .5695)

สกาวรัตน์ อินทุสมิต (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การรับรู้วัฒนธรรมองค์การ ความผูกพันต่อองค์การและความตั้งใจที่จะลาออกของพนักงาน กรณีศึกษาการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาระดับการรับรู้วัฒนธรรมองค์การ และความผูกพันต่อองค์การและระดับความตั้งใจที่จะลาออก (2) ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้วัฒนธรรมองค์การของพนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยที่มีลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่าง (3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้วัฒนธรรมองค์การกับความผูกพันต่อองค์การ และ (4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันต่อองค์การกับความตั้งใจที่จะลาออก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ พนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยจำนวน 368 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS/FW 9.0 ผลการวิจัยพบว่า (1) พนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีการรับรู้วัฒนธรรมองค์การอยู่ในระดับสูง มีความผูกพันต่อองค์การอยู่ในระดับสูง และมีความตั้งใจที่จะลาออกในระดับต่ำ (2) พนักงานที่มีสถานภาพสมรส และระดับตำแหน่งแตกต่างกันมีการรับรู้วัฒนธรรมองค์การแตกต่างกัน ส่วนอายุ อายุงาน ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง แตกต่างกันมีการรับรู้วัฒนธรรมองค์การไม่แตกต่างกัน (3) การรับรู้วัฒนธรรมองค์การมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผูกพันกับองค์การ (r = .755) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่า ความเลื่อมล้ำของอำนาจมีความสัมพันธ์ทางลบกับความผูกพันต่อองค์การ (r

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

= -.355) การหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอน ความเป็นปัจเจกนิยม ความเป็นกลุ่มนิยม ความเป็นชายและความเป็นหญิงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความผูกพันต่อองค์การ (r = .537, .531, .632, .838 ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (4) ความผูกพันต่อองค์การมีความสัมพันธ์ทางลบกับความตั้งใจที่จะลาออก (r = -.214) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรม และด้านทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางลบกับความตั้งใจที่จะลาออก (r = -.318, -.380) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อัมพวัน บุญสอาด (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ของพนักงานเกี่ยวกับความผิดพลาดในการประเมินผล การปฏิบัติงานของหัวหน้างานกับขวัญในการปฏิบัติงานของพนักงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (สำนักงานใหญ่) การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาการรับรู้ของพนักงานเกี่ยวกับความผิดพลาดในการประเมินผลการปฏิบัติงานของหัวหน้างาน (2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบขวัญในการปฏิบัติงานของพนักงาน โดยจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ของพนักงานเกี่ยวกับความผิดพลาดในการประเมินผลการปฏิบัติงานของหัวหน้างาน กับขวัญในการปฏิบัติงานของพนักงาน กลุ่มตัวอย่างคือพนักงานในระดับปฏิบัติการ จำนวน 215 คน เครื่องมือในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และวิเคราะห์ ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test, One-Way ANOVA และ Pearson's Product Moment Correlation Coefficient โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ผลการวิจัยพบว่า ระดับขวัญในการปฏิบัติงานงานของพนักงานอยู่ในระดับปานกลาง พนักงานที่มีลักษณะส่วนบุคคล คือระยะเวลาการทำงาน แตกต่างกัน มีขวัญในการปฏิบัติงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มพนักงานที่มีระยะเวลาการทำงาน ต่ำกว่า 10 ปี มีขวัญในการปฏิบัติงานมากกว่ากลุ่มพนักงานที่มีระยะเวลาการทำงาน 10-20 ปี การรับรู้ของพนักงานเกี่ยวกับความผิดพลาดในการประเมินผลการปฏิบัติงานของหัวหน้างาน ด้านผลจากเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา (Recency Error) มีความสัมพันธ์ทางลบ (r = -.211) กับขวัญในการปฏิบัติงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิสุทธิ์ สงวนศักดิ์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความยุติธรรมในองค์การ และความขัดแย้งในองค์การกับแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความยุติธรรมในองค์การ ความขัดแย้งในองค์การและแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความยุติธรรมในองค์การ และความขัดแย้งในองค์การกับแรงจูงใจ ในการทำงานของพนักงาน และเพื่อหาตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถใช้พยากรณ์แรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน กลุ่มตัวอย่างการวิจัย คือ พนักงานของเครือเบทาโกรสายธุรกิจสุขภาพสัตว์ วิจัยเฉพาะพนักงานประจำสำนักงาน จำนวน 238 คน สถิติที่ใช้วิเคราะห์มีดังนี้ สถิติบรรยาย การวิเคราะห์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค่าสัมประสิทธ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยของพหุคูณ แบบขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความยุติธรรมในองค์การ ความขัดแย้งในองค์การและ แรงจูงใจในการทำงานของพนักงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง การรับรู้ความยุติธรรม ในองค์การทั้งโดยรวมและรายด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความขัดแย้งในองค์การทั้งโดยรวมและรายด้าน มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การรับรู้ความยุติธรรมในองค์การสามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน คิดเป็นร้อยละ 14.2

จักรพงษ์ กิตติพงศ์พิทยา (2551 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานกับผลการปฏิบัติงานและความทุ่มเทในการทำงานของพนักงาน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการรับรู้ความมั่นคง ในการทำงาน ผลการปฏิบัติงาน และความทุ่มเทในการทำงานของพนักงาน 2) ศึกษาเปรียบเทียบ ความทุ่มเทในการทำงานของพนักงานจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล 3) ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานกับผลการปฏิบัติงานของพนักงานและ 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานกับความทุ่มเทในการทำงานของพนักงาน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ พนักงานบริษัท ฮิตาชิ อินดัสเตรียล เทคโนโลยี (ประเทศไทย) จำกัด และ บริษัท ฮอนด้า ออโตโมบิล (ประเทศไทย) จำกัด จำนวน 249 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบถาม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า พนักงานมีการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานระดับปานกลาง ผลการปฏิบัติงานและความทุ่มเทในการทำงานระดับสูง พนักงานที่มีลักษณะส่วนบุคคลด้านเพศแตกต่างกัน มีความทุ่มเทในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พนักงานที่มีลักษณะส่วนบุคคลด้านอายุ รายได้ อายุการทำงาน และระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความทุ่มเทในการทำงานไม่แตกต่างกัน การรับรู้ความมั่นคงในการทำงานมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานของพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการรับรู้มั่นคงในการทำงานมีความสัมพันธ์กับความทุ่มเทในการทำงานของพนักงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุรเกียรติ์ วิริยะสุวรรณ (2553 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้วัฒนธรรมองค์การแบบบรรษัทภิบาลจิตสาธารณะกับคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีของพนักงานบริษัทผลิตชิ้นส่วนยานยนต์แห่งหนึ่ง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย (1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีของพนักงานบริษัทผลิตชิ้นส่วนยานยนต์แห่งหนึ่ง (2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้วัฒนธรรมองค์การแบบบรรษัทภิบาลกับคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดี และศึกษาถึงความสัมพันธ์ของจิตสาธารณะกับคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีของบริษัทผลิตชิ้นส่วนยานยนต์แห่งหนึ่ง และ (3) เพื่อสร้างสมการทำนายคุณภาพชีวิตการทำงานที่ของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พนักงานโดยมีการรับรู้วัฒนธรรมองค์การแบบบรรษัทภิบาลและจิตสาธารณะเป็นตัวแปรทำนาย กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานของบริษัทผลิตชิ้นส่วนยานยนต์แห่งหนึ่ง จำนวน 216 คน สุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป แบบวัดการรับรู้วัฒนธรรมองค์การแบบบรรษัทภิบาล แบบวัดจิตสาธารณะ และแบบวัดคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานต่างๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ด้วยการหาค่าวิเคราะห์ค่าที กรณี 2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระจากกัน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหูคูณ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ พบว่า พนักงานที่มีสถานภาพบุคคลต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 การรับรู้วัฒนธรรมองค์การแบบบรรษัทภิบาลกับคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีมีความสัมพันธ์กันทางบวก (r = .773*) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และจิตสาธารณะกับคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีมีความสัมพันธ์กันทางบวก (r = .801*) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และการรับวัฒนธรรมองค์การแบบบรรษัทภิบาลกับจิตสาธารณะ สามารถพยากรณ์การมีคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยตัวแปรทั้งสองสามารถร่วมกันพยากรณ์คุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีของพนักงานบริษัทผลิตชิ้นส่วนยานยนต์แห่งหนึ่งได้ร้อยละ 68.50

ทรัพย์สตรี แสนทวีสุข (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมี ของพนักงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ จังหวัดชลบุรี โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างจำนวน 504 ราย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กรอกแบบสอบถามด้วยตนเอง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมีค่อนข้างเหมาะสม ผลการวิเคราะห์การถดถอยแบบง่ายพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีทั้งสิ้น 8 ตัวแปร คือ เพศ ความรู้ด้านความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมี การรับรู้ความเสี่ยงจากการปฏิบัติงานกับสารเคมี การรับรู้ความรุนแรงของอันตรายจากการปฏิบัติงานกับสารเคมี ความคาดหวังประโยชน์จากการปฏิบัติงานกับสารเคมีอย่างปลอดภัย ความคาดหมายอุปสรรคของการปฏิบัติงานกับสารเคมีอย่างปลอดภัย การรับสารด้านความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมีจากสื่อบุคคล และการรับสารด้านความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมีจากสื่อเฉพาะกิจ สำหรับผลการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุขั้นตอนพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีทั้งสิ้น 7 ตัวแปร ซึ่งร่วมกันอธิบายการแปรผันของพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมีได้ร้อยละ 20.7 โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลทางบวกต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมีมี 5 ตัวแปร คือ ความคาดหวังประโยชน์จากการปฏิบัติงานกับสารเคมีอย่างปลอดภัย ความรู้ด้านความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมี การรับรู้ความเสี่ยงจากการปฏิบัติงานกับสารเคมี การรับสารด้านความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมีจากสื่อเฉพาะกิจ และการรับรู้ความรุนแรงของอันตรายจากการปฏิบัติงานกับสารเคมี ในขณะที่ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางลบต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมี คือ ความคาดหมายอุปสรรคของการปฏิบัติงานกับสารเคมีอย่างปลอดภัยและการศึกษาข้อค้นพบนี้แสดงว่า ผู้วิจัยสามารถประยุกต์ใช้แบบจำลองความเชื่อด้านสุขภาพของ Rosenstock ในการอธิบายพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมี และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับงานด้านความปลอดภัยสามารถนำข้อค้นพบจากการศึกษานี้เป็นแนวทางในการรณรงค์ด้านความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง

นคร สะสม (2551 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมมนุษย์และความปลอดภัยในการทำงาน กรณีศึกษา บริษัท แมทเทล กรุงเทพฯ จำกัด ศึกษาความรู้เรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานของพนักงาน ฝ่ายผลิต จำนวน 322 ราย มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยในการป้องกันตนเองจากการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต โรงงานบริษัท แมทเทล กรุงเทพ จำกัด 2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการทำงานที่ไม่ปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต โรงงานบริษัท แมทเทล กรุงเทพ จำกัด ในด้านทัศนคติเรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานและความรู้เรื่อง การป้องกันอันตรายจากการทำงาน 3. เพื่อศึกษาและเป็นแนวทางการประกอบการตัดสินใจในการดำเนินการลดการเกิดอุบัติเหตุในโรงงานที่เกิดจากพฤติกรรมการทำงานของพนักงานที่ไม่ปลอดภัย และผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยในการป้องกัน ตนเองจากการทำงานในระดับสูง มีทัศนคติและความรู้เรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานอยู่ ในระดับสูง กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงานในฝ่ายผลิตแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยในการป้องกันตนเองจากการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ส่วน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา แผนกที่สังกัด และตำแหน่งงาน ไม่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยในการป้องกันตนเองจากการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ ระดับการศึกษา แผนกที่สังกัด และตำแหน่งงาน แตกต่างกันมีผลต่อความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนอายุ สถานภาพ และประสบการณ์การทำงานในฝ่ายผลิตไม่ก่อให้เกิดความรู้ เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ การศึกษาและแผนกที่สังกัดแตกต่างกันมีผลต่อทัศนคติเรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนเพศ อายุ สถานการณ์ และประสบการณ์ การทำงานในฝ่ายผลิตและตำแหน่งงานไม่ก่อให้เกิดทัศนคติเรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานกับพฤติกรรมการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยในการป้องกันตนเองจากการทำงานมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทัศนคติเรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานกับพฤติกรรมการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยในการป้องกันตนเองจากการทำงานมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานกับทัศนคติเรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิทิต กมลรัตน์ (2552 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานฝ่ายปฏิบัติการบริษัท อดิตยา เบอร์ล่า เคมีคัลส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ฟอสเฟต ดีวีชั่น) จำนวนทั้งสิ้น 135 คน ผลการศึกษาสรุปตามวัตถุประสงค์ 1. ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยซึ่งมี 4 ด้าน คือ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านเครื่องจักรอุปกรณ์ ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการจัดการ โดยภาพรวมพบว่ากลุ่มประชากรส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความปลอดภัยด้านสภาพแวดล้อมสูงถึงสูงมาก 2. ปัจจัยที่มีผลพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน 3 ตัวคือ เพศ (ชาย) อายุงานและทัศนคติโดยตัวแปรเพศ (ชาย) เป็นความสัมพันธ์ในทางลบ (Beta = 0.232) ส่วนอีก 2 ตัวแปรคือทัศนคติฯ (Beta = 0.199) และความรู้ฯ เป็นความสัมพันธ์ในทางบวก นั่นคือ เพศชายมีพฤติกรรมความปลอดภัยฯ น้อยกว่า เพศหญิง ผู้มีอายุงานนานกว่า และผู้มีทัศนคติดีกว่าจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยฯ มากกว่า 3. แนวทางในการดำเนินกิจกรรมเพื่อลดการเกิดอุบัติเหตุในโรงงานที่เกิดจากพฤติกรรมการทำงาน ที่ไม่ปลอดภัยของพนักงาน คือ กิจกรรมของฝ่ายการบริหาร กิจกรรมด้านส่งเสริมและกิจกรรม ด้านการฝึกอบรม

เมธัส ไชยศิลป์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทัศนคติต่อกิจกรรมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย (Behaviour based safety) ที่มีผลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวัง กรณีศึกษา กลุ่มบริษัท ปตท. เคมิคอล จำกัด (มหาชน) มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาให้ทราบถึงระดับความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่มีต่อกิจกรรม (Behaviour based safety) พฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน ที่มีผลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวังจากกิจกรรม โดยมีกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานที่ปฏิบัติงานในกลุ่มธุรกิจผลิตภัณฑ์เอทิลีนออกไซด์ กลุ่มบริษัท ปตท. เคมิคอล จำกัด (มหาชน) สำรวจความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 89 คน ใช้แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการสำรวจความคิดเห็น และทำการวิเคราะห์ผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ 0.05 และผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่ มีอายุ 26-30 ปี มีระยะเวลาปฏิบัติงาน 3-5 ปี โดยปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานควบคุม / ปฏิบัติการ และปฏิบัติงานในสังกัดหน่วยงานบำรุงรักษามากที่สุด โดยพนักงานส่วนใหญ่มีระดับ ความรู้ความเข้าใจต่อกิจกรรมเป็นอย่างดี และมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมในส่วนของระดับพฤติกรรม ความปลอดภัยที่คาดหวังจากกิจกรรมของพนักงาน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในระดับสูงทั้งในระดับพนักงานและผู้บริหาร ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร พบว่า คุณลักษณะส่วนบุคคลด้านอายุ ระยะเวลาปฏิบัติงาน ตำแหน่งงาน หน่วยงานสังกัด และระดับความรู้ความเข้าใจที่ต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวังจากกิจกรรมในส่วนของผลการทดสอบทัศนคติพบว่า ระดับทัศนคติมีความสัมพันธ์กับระดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวังจากกิจกรรม และระดับทัศนคติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อกิจกรรม

มธุริน เถียรประภากุล (2556 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานหน่วยงานผลิตโอเลฟินส์ 1 บริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) สาขาที่ 2 โรงโอเลฟินส์ ไอ-หนึ่ง มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาให้ทราบถึงพฤติกรรมความปลอดภัยและปัจจัยต่างๆ ได้แก่ คุณลักษณะส่วนบุคคล การได้รับข้อมูลข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติ ต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัย โดยมีกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานหน่วยงานผลิตโอเลฟินส์ 1 บริษัทพีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) สาขาที่ 2 โรงโอเลฟินส์ ไอ-หนึ่ง สำรวจความคิดเห็นกลุ่มประชากร จำนวน 130 คน ใช้แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการสำรวจความคิดเห็น และทำการวิเคราะห์ผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป มีระยะเวลาปฏิบัติงาน 12 ปีขึ้นไป โดยปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานควบคุม / ปฏิบัติการผลิต และปฏิบัติงานในสังกัดหน่วยงาน ปฏิบัติการผลิตมากที่สุด โดยพนักงานส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยมาก มีระดับความรู้ความเข้าใจต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยดีมาก และมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย ในส่วนของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน พบว่าส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในระดับสูง ส่วนผลการศึกษาปัจจัยต่างๆ พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคลด้านอายุและระยะเวลาปฏิบัติงาน และการได้รับข้อมูลข่าวสารกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัย ไม่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัย ส่วนตำแหน่งงานและหน่วยงานสังกัด ความรู้ความเข้าใจต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย และทัศนคติต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าคุณลักษณะส่วนบุคคลด้านอายุ ระยะเวลา ตำแหน่งงานและหน่วยงานสังกัด ไม่มีผลต่อการได้รับข้อมูลข่าวสารพฤติกรรมความปลอดภัย และการได้รับข้อมูลข่าวสารพฤติกรรมความปลอดภัย ไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย ส่วนคุณลักษณะส่วนบุคคลด้านตำแหน่งงานและหน่วยงานสังกัด มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย และความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย มีผลต่อทัศนคติต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย

Zohar (1980 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงบรรยากาศความปลอดภัยในองค์การอุตสาหกรรม พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินระดับของบรรยากาศความปลอดภัยมี 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านการรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย และการสำรวจสถานที่ทำงานที่เสี่ยงอันตราย นอกจากนี้ยังมีปัจจัยด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การรับรู้ ทัศนคติ การจัดการต่อความปลอดภัย ซึ่งแสดงได้จากสภาพของคณะกรรมการความปลอดภัย โดยประเมินในระดับผู้จัดการเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมเรื่องความปลอดภัยและการตัดสินใจ และจากสภาพของพนักงานที่ทำงานด้านความปลอดภัย โดยประเมินจากอำนาจที่ผู้บริหารให้ เช่น อำนาจในการเคลื่อนย้ายคนงานจากการผลิตหรือการหยุดกระบวนการผลิต เมื่อไม่ได้มีการควบคุมความปลอดภัย

Seppala (1993 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการประเมินการวัดความปลอดภัย การพัฒนาและการเชื่อมโยงไปสู่การเกิดอุบัติเหตุในการประกอบอาชีพ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ พนักงาน จำนวน 1,390 คน จากโรงงานไม้อัด โรงงานไม้สัก อู่เรือและหน่วยงานก่อสร้าง เป็นผู้ตอบแบบสอบถามในระหว่างปี 1983 – 1985 ผลการศึกษาชี้ให้เห็นถึงบรรยากาศความปลอดภัยอันประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ ความรับผิดชอบขององค์กร ความแตกต่างของบุคคลเกี่ยวกับความเอาใจใส่ ความสนใจของพนักงานเกี่ยวกับความปลอดภัย และพบว่า ความแตกต่างระหว่างสถานประกอบการและความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับการรับรู้บรรยากาศความปลอดภัย และพบความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้บรรยากาศความปลอดภัย และอัตราการเกิดอุบัติเหตุที่โรงงานไม้อัด (ยกเว้นองค์ประกอบด้านความแตกต่างระหว่างบุคคล) โรงงานที่มีบรรยากาศความปลอดภัยที่ดีกว่า จะพบอัตราการเกิดอุบัติเหตุต่ำกว่า ส่วนการพัฒนาโปรแกรมความปลอดภัย ไม่มีผลต่อการรับรู้บรรยากาศความปลอดภัย แต่อย่างไรก็ตามหลังจากมีโปรแกรมความปลอดภัยแล้วอุบัติเหตุรุนแรงและจำนวนการเกิดอุบัติเหตุได้ลดลง

Dejoy (1994 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการจัดการความปลอดภัยในสถานที่ทำงาน โดยอ้างเหตุจากการวิเคราะห์และแบบจำลอง จากข้อโต้แย้งที่ว่า กระบวนการความพยายามที่จะแปลความหมายและทำความเข้าใจสภาวะของมนุษย์ทั้งตนเองและผู้อื่น โดยยึดพฤติกรรมองค์กรแบบจำลองอธิบายถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย และความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยขององค์การภายใต้แบบจำลองนี้ ผู้ที่อยู่ในสถานที่ทำงานได้รับการตรวจตราโดยผู้จัดกระบวนการ มีจุดเด่นอยู่ที่การค้นหาความปลอดภัย และจัดพฤติกรรมในองค์กร การรับรองโปรแกรมความปลอดภัยอยู่บนพื้นฐานการวิเคราะห์ที่การเพิ่มจิตสำนึก บรรยากาศความปลอกภัย ระบบข้อมูลด้านความปลอดภัย และการฝึกอบรมผู้ควบคุมเกี่ยวกับความปลอดภัย

เกสรา สุขสว่าง (2535 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างจิตสำนึกกับสภาพความปลอดภัยของบุคลากรโรงงานอุตสาหกรรมเซรามิก จังหวัดปทุมธานี ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาสภาพจิตสำนึกในความปลอดภัย ด้านการปฏิบัติตามกฎแห่งความปลอดภัยและความไม่ประมาทของบุคลากร ศึกษาสภาพการเกิดอุบัติเหตุและสุขภาพของบุคลากร เปรียบเทียบจิตสำนึกในความปลอดภัยกับสถานภาพของบุคลากร จำแนกตามขนาดของโรงงาน อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตสำนึกในความปลอดภัยกับสภาพการเกิดอุบัติเหตุ และสุขภาพของบุคลากร กลุ่มตัวอย่างได้แก่ บุคลากร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงงานอุตสาหกรรมเซรามิก จังหวัดปทุมธานี จำนวน 622 คน แบ่งเป็นบุคลากรในโรงงานขนาดใหญ่ 333 คน โรงงานขนาดกลาง 214 คน โรงงานขนาดเล็ก 75 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่าจิตสำนึกในความปลอดภัยของบุคลากรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในด้านขนาดของโรงงาน อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และบุคลากรมีจิตสำนึกในความปลอดภัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านหน้าที่ในการปฏิบัติงาน จิตสำนึกในความปลอดภัยของบุคลากร มีความแตกต่างกันเป็นรายคู่ของแต่ละกลุ่มตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนี้ โรงงานอุตสาหกรรมเซรามิกขนาดเล็กกับโรงงานขนาดกลาง ขนาดเล็กกับโรงงานขนาดใหญ่ บุคลากรที่มีอายุน้อยกว่า 21 ปี กับบุคลากรที่มีอายุมากกว่า 40 ปี บุคลากรที่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษากับบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาประถมศึกษากับบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาระดับอาชีวศึกษา บุคลากรที่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษากับบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา บุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า 1 ปี กับบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 5 ปี ถึง 10 ปี บุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า 1 ปี กับบุคลากรที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 1 ปี ถึง 5 ปี บุคลากรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเตรียมวัตถุดิบกับบุคลากรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับเครื่องจักรกล และบุคลากรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับเครื่องจักรกลกับบุคลากรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับเตาเผา จิตสำนึกในความปลอดภัยของบุคลากรมีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุแต่ไม่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพของบุคลากร

สมถวิล เมืองพระ (2536 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงการศึกษาพฤติกรรมอนามัยของคนงานในระดับปฏิบัติการเรื่องการป้องกันอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน ศึกษาเฉพาะกรณีอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์จากโลหะเครื่องจักรและอุปกรณ์เขตอำเภอบางประกง จังหวัดฉะเชิงเทรา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความรู้ ทัศนคติ ความเชื่อและพฤติกรรมอนามัยของคนงานในระดับปฏิบัติการเกี่ยวกับอุบัติเหตุ เนื่องจากการทำงานและป้องกันศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เช่น อายุ ลักษณะของรายได้ ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน ระยะเวลาการทำงาน ความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงานและการป้องกัน โดยการศึกษาจากเอกสารและภาคสนามด้วย การให้คนงานตอบแบบสอบถามในสถานที่ที่จัดไว้จำนวน 277 คน แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องประมวลผลทางสถิติ การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ตั้งสมมติฐาน 3 ประการ คือ 1. ปัจจัยส่วนบุคคล เช่น อายุ ลักษณะของรายได้ ลักษณะของงานที่ทำ ระยะเวลาการทำงาน และระยะเวลาของงานที่ทำ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัย 2. ความรู้ และการรับรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุจากการทำงานและการป้องกันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัย 3. ความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุและการป้องกันมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน ผลการศึกษาพบว่าคนงานในระดับปฏิบัติการในอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์จากโลหะเครื่องจักรและอุปกรณ์ มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงานอยู่ในเกณฑ์ดี (X รวม = 3.80) แต่จากการสังเกตอย่างมีแบบสังเกตอย่างไม่เป็นทางการประกอบการสัมภาษณ์ กลับพบว่า คนงานในระดับปฏิบัติการมีพฤติกรรมละเลยในการปฏิบัติตามกฎข้อบังคับการใช้เครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคล สุขนิสัย และการดูแลตนเอง นอกจากนี้ยังพบข้อมูลที่น่าสนใจคือ

1. ข้อมูลทั่วไป คนงานในระดับปฏิบัติการที่ทำการศึกษาครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุอยู่ระหว่าง 21-26 ปี นับถือศาสนาพุทธมีสถานภาพเป็นโสดร้อยละ 55.2 มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกร้อยละ 55.6 และพักอาศัยอยู่ในบ้านของตนเอง จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ร้อยละ 28.5 เป็นที่น่าสังเกตว่ามีคนงานในระดับปฏิบัติการที่จบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาที่ 5-6 ถึงร้อยละ 23.8 และส่วนใหญ่ทำงานในตำแหน่งลูกจ้างร้อยละ 84.1 เกินกว่าครึ่งหนึ่งได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน ในอัตราจ้างงานตั้งแต่ 80-150 บาท ส่วนใหญ่ทำงานเป็นกะร้อยละ 63.9 ในจำนวนดังกล่าวส่วนใหญ่เกินกว่าครึ่งหนึ่งทำงานกะเช้า (07.00-16.00 น.) เท่ากับ 8 ชั่วโมงต่อวัน และเป็นที่น่าสังเกตว่า มีคนงานทำงานมากกว่า 12 ชั่วโมงต่อวันร้อยละ 0.4 โดยมีวันหยุดสัปดาห์ละ 1 วันร้อยละ 65.3 ส่วนใหญ่มีระยะเวลาการทำงาน 2-4 ปี มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ 1-2 คน เกินกว่าครึ่งหนึ่งไม่เคยมีประสบการณ์การทำงาน และการอบรมมาก่อน แต่เมื่อเข้ามาทำงานแล้วก็จะได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับกฎระเบียบข้อบังคับโรงงาน ค่าจ้าง ค่าชดเชย และสวัสดิการ และการปฏิบัติงานเพื่อหลีกเลี่ยงอันตราย และคนงานร้อยละ 59.6 เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงานโดยมีสาเหตุมาจากเครื่องจักรอยู่ในสภาพไม่ดีเท่าที่ควร ไม่พร้อมหรือชำรุด ร้อยละ 21.7 และส่วนใหญ่เกิดขึ้นได้ทุกเวลาโดยเฉพาะกลางคืน

2. ความรู้ ทัศนคติและการรับรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุจากการทำงานและการป้องกันคนงานในระดับปฏิบัติการ ส่วนใหญ่มีความรู้ ทัศนคติ และการรับรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุจากการทำงานและการป้องกันอยู่ในระดับดี (X รวม = 3.70, X รวม = 3.94, X รวม = 3.56)

3. ผลจากการทดสอบสมมติฐานปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน ได้แก่ ระยะเวลาของการทำงานในแต่ละวัน ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานได้แก่ อายุ ลักษณะของรายได้ลักษณะของงานที่ทำ (งานกะ) ระยะเวลาการทำงานและจำนวนวันหยุดต่อสัปดาห์ ส่วนความรู้และการรับรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานและไม่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานแต่เป็นที่น่าสังเกตว่าความรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยในด้านการใช้เครื่องป้องกันอันตรายและการรับรู้ทางด้านความเชื่อของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยการรับรู้โอกาสเสี่ยงและความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามกฎข้อบังคับและพฤติกรรมอนามัยตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษามีความเห็นว่าควรปรับปรุงและพิจารณาระยะเวลาในการทำงานแต่ละวันให้มีความเหมาะสม ควรทบทวนและพิจารณาหาแนวทางในการป้องกันสิ่งแวดล้อมในการทำงานโดยเฉพาะกลิ่น เสียง และคราบน้ำมันบนพื้น ควรจัดให้มีเสียงตามสายหรือเปิดเพลงเบาๆ และจัดกิจกรรมสันทนาการจัดอภิปรายและนิทรรศการ เพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการทำงาน ควรสร้างแรงจูงใจในการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงานโดยการใช้สื่อและการแข่งขัน และควรจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำด้านสังคมจิตวิทยา และอนามัยในบริษัทหรือโรงงาน มุ่งเน้นที่การแก้ไขส่งเสริมพฤติกรรมในระดับปัจเจกบุคคล และการมีส่วนร่วม นอกจากนี้ผู้บริหารควรเอาใจใส่และหาเวลาพบปะกับคนงานบ้าง เพื่อสร้างขวัญกำลังใจ และสร้างความมั่นในใจการทำงาน

2. เพื่อประโยชน์ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาแนวโน้มของพฤติกรรมอนามัยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมอนามัยของคนงานในระดับปฏิบัติงานของแต่ละโรงงาน ศึกษาทั้งความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับคนงานและควรศึกษาถึงขวัญกำลังใจและแรงจูงใจ ในการทำงานของคนงานในอุตสาหกรรมประเภทผลิตผลิตภัณฑ์จากโลหะเครื่องจักรอุปกรณ์ด้วย

จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดบท) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานยนต์ในจังหวัดสมุทรสาคร การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 5 ประการดังนี้ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยกับการจัดการความปลอดภัย 2) ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงาน 3) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานที่มีลักษณะทั่วไปต่างกัน 4) ศึกษาตัวพยากรณ์ร่วมที่สามารถทำนายการจัดการความปลอดภัยได้ดีที่สุด 5) ศึกษาผลกระทบของการจัดการความปลอดภัยที่เกิดขึ้นในโรงงานอุตสาหกรรม

ผลการวิจัยพบว่า 1) จากคะแนนแบบทดสอบบุคลิกภาพพบว่าบุคลิกภาพแบบ N (หวั่นไหวมั่นคง) มีความสัมพันธ์การจัดการความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยสัมพันธ์กับการจัดการความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทัศคติต่อการจัดการความปลอดภัยไม่มีความสัมพันธ์กับการจัดการความปลอดภัย 2) ผู้ควบคุมงานที่มีอายุ ประสบการณ์ทำงาน ระดับการศึกษา และประสบการณ์อบรมความปลอดภัยต่างกัน มีทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ผู้ควบคุมที่มีอายุประสบการณ์ทำงาน และระดับการศึกษาต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยไม่แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ควบคุมงานที่มีประสบการณ์อบรมความปลอดภัยต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ผู้ควบคุมงานที่มีอายุประสบการณ์ทำงานต่างกันมีการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ผู้ควบคุมที่มีระดับการศึกษาและประสบการณ์อบรมความปลอดภัยต่างกันมีการจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4) การวิเคราะห์ การถดถอยพหุคูณ พบว่าทัศนคติต่อการจัดการความปลอดภัยบุคลิกภาพ และความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย ทำนายประสิทธิภาพการจัดการความปลอดภัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ บุคลิกภาพแบบ N และความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยเป็นตัวทำนายประสิทธิภาพการจัดการความปลอดภัยได้ดีที่สุด 5) จากการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานทั้ง 4 โรงงาน พบว่ามีผลกระทบหรืออัตราการเกิดอุบัติเหตุแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ฟ้ารัตน์ สมแสน (2539 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้าง ในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาพฤติกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้างในกรุงเทพมหานคร ในด้านความรู้ ทัศนคติและการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน โดยศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้าง ปัจจัยที่ทำการศึกษาได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน ประสบการณ์ในการทำงาน ตำแหน่งงานที่รับผิดชอบ จำนวนชั่วโมงการทำงานในแต่ละวัน ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุ ขนาดของสถานประกอบการ และการรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ข้อมูลที่ใช้ประกอบการวิจัย ได้จากการสุ่มตัวอย่างจากคนงานก่อสร้าง จำนวนทั้งสิ้น 270 คนและในการวิเคราะห์ได้ใช้ค่าสถิติพื้นฐานประเภทต่างๆ ประกอบการประเมินความสัมพันธ์ของตัวแปร ซึ่งปรากฏผลการวิจัย ดังนี้

1. พฤติกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้างในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับต่ำ จากผลการศึกษาพบว่า คนงานจะมีความรู้ความเข้าใจ มีทัศนคติและมีการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับที่สูง (ดี) หรือต่ำ (ไม่ดี) จำนวนใกล้เคียงกัน โดยที่คนงานก่อสร้างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 51.9 ระดับต่ำคิดเป็นร้อยละ 48.1 กล่าวคือ คนงานก่อสร้างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานค่อนข้างดี โดยคนงานจะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องอุบัติเหตุและความเสียหายจากการเกิดอุบัติเหตุรวมทั้งความรู้ความเข้าใจในเรื่องการป้องกันอุบัติเหตุ เช่น การหยุดงานกรณีที่ร่างกายไม่สบาย ไม่ควรดื่มสุราหรือเสพของมึนเมาก่อนหรือขณะทำงาน เป็นต้น แต่คนงานยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆ โดยทั่วไปคนงานก่อสร้างมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ยกเว้นในบางกรณี เช่น เห็นด้วยว่าการทำงานต้องเสี่ยงกับอันตรายอยู่เสมอ การระมัดระวังตัวมากเกินไปจะทำให้กลายเป็นคนไม่กล้าตัดสินใจ หรือว่าการสูบบุหรี่ขณะทำงานไม่ใช่เรื่องร้ายแรง นอกจากนั้นคนงานก่อสร้างยังมีการปฏิบัติที่ไม่ดีในบางกรณี เช่น มักจะเดินข้ามเศษไม้ เศษตะปูหรือเศษเหล็กที่วางขวางทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เดินโดยไม่เก็บออกก่อน และคนงานยังมีการปฏิบัติเกี่ยวกับการยกของที่ไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดอาการเจ็บปวดร่างกาย เป็นต้น

2. อายุ รายได้ต่อเดือน จำนวนชั่วโมงการทำงานแต่ละวัน ขนาดของสถานประกอบการ การรับรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โสภณ ไกรมาก (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงในการทำงานของคนงานโรงงานหินอ่อน กรณีศึกษาอำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของคนงาน เกี่ยวกับการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียง กลุ่มตัวอย่างได้แก่คนงานที่ปฏิบัติงานในโรงงานหินอ่อนจำนวน 151 คนเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ เพื่อคำนวณค่า ร้อยละ ตัวกลางเลขคณิต ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและ ไค-สแควร์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. คนงานโรงงานหินอ่อนมีความรู้เกี่ยวกับเครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงในระดับสูงมีการยอมรับในระดับปานกลาง และมีพฤติกรรมใช้ในระดับใช้บางครั้งไปจนถึงใช้เกือบทุกครั้ง

2. คนงานโรงงานหินอ่อนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ประสบการณ์ในการทำงาน รายได้ต่อเดือน การรับรู้ข่าวสาร ความรู้เกี่ยวกับเครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงและการยอมรับการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงไม่แตกต่างกันนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เธียรไชย ยักทะวงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงทัศนคติ ความรู้ และพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังของพนักงานปฏิบัติการ บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) โรงงานท่าหลวง จังหวัดสระบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ ความรู้กับพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดัง และศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติและความรู้ของพนักงานปฏิบัติการที่มีลักษณะทั่วไปต่างกัน ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นพนักงานปฏิบัติการ บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) โรงงานท่าหลวง จังหวัดสระบุรี จำนวน 196 คน ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามลักษณะทั่วไป แบบวัดทัศนคติ แบบวัดความรู้ และแบบวัดพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for WINDOW สถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, F-test ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและไคสแควร์

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า พนักงานปฏิบัติการที่มีประสบการณ์การอบรมต่างกัน มีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขณะที่พนักงานปฏิบัติการลักษณะทั่วไป ได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อายุงาน รายได้ และลักษณะงานต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พนักงานปฏิบัติการที่มีระดับการศึกษาและอายุงานต่างกัน มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ ส่วนพนักงานปฏิบัติการที่มีอายุ สถานภาพสมรส รายได้ ลักษณะงานและประสบการณ์การอบรมต่างกัน มีความรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พนักงานปฏิบัติการส่วนใหญ่มีทัศนคติและพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังอยู่ในระดับดี มีความรู้เรื่องเสียงและอุปกรณ์ป้องกันเสียงดังอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังพบว่าทั้งทัศนคติและความรู้ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

กัณวีร์ ตระกูลแสง (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความรู้ บุคลิกภาพ ทัศนคติ ต่อการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงระดับความรู้เรื่องเสียง บุคลิกภาพของพนักงาน ทัศนคติ ต่อการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังของพนักงานที่ทำงานในสถานที่ที่มีเสียงดัง โดยศึกษาความสัมพันธ์ และเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของพนักงาน ความรู้ บุคลิกภาพ ทัศนคติ และการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังกับกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นพนักงานที่ทำงานในสถานที่ที่มีเสียงดัง จำนวน 400 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 5 ตอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS โดยจากผลการวิจัยพบว่า พนักงานมีระดับความรู้เรื่องเสียงดังอยู่ในระดับสูงทุกคน มีทัศนคติโดยรวมและทัศนคติต่อคนที่ใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังอยู่ในระดับสูง และทัศนคติต่อการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านความสัมพันธ์พบว่า ความรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังที่ระดับ .001 ($r = .33$) ความรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังที่ระดับ .01 ($r = .11$) และทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .10 ($r = .08$) และไม่พบความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพกับการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดัง

พจนารถ บุญญภัทรพงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงความรู้ ทัศนคติ ต่อพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการทำงานของลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตลวดในจังหวัดปทุมธานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรม ความรู้ และทัศนคติต่อการป้องกันอันตรายจากการทำงานของลูกจ้าง เปรียบเทียบความรู้และทัศนคติของลูกจ้างที่มีลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกัน และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการทำงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือลูกจ้างของโรงงานอุตสาหกรรมผลิตลวดแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี จำนวน 172 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือแบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล ความรู้เรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงาน ทัศนคติต่อการป้องกันอันตรายจากการทำงาน และพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการทำงาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS for Windows โดยผลการวิจัยพบว่า ลูกจ้างมีพฤติกรรม ความรู้และทัศนคติต่อการป้องกันอันตรายจากการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ลูกจ้างที่มีเพศ ระดับการศึกษา และแผนงานที่สังกัดแตกต่างกันมีความรู้เรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .001 และ .001 ตามลำดับ ส่วนอายุ อายุงาน ประสบการณ์การฝึกอบรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประสบการณ์ การประสบอันตรายไม่ก่อให้เกิดความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ลูกจ้างที่มีระดับการศึกษา และประสบการณ์การประสบอันตรายแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการป้องกันอันตรายจากการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และ .05 ตามลำดับ ส่วนเพศ อายุ อายุงาน ประสบการณ์ การฝึกอบรม และแผนกงานที่สังกัด ไม่ก่อให้เกิดทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าความรู้กับทัศนคติต่อการป้องกันอันตรายจากการทำงานมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ความรู้กับพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการทำงานมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทัศนคติกับพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการทำงานมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย (2) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย (3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ พนักงานฝ่ายผลิตที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเครื่องจักรโรงงานผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า ในเขตนิคมอุตสาหกรรมบางกระดี จำนวน 305 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS/FW 7.5 โดยผลการวิจัยพบว่า (1) พนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยอยู่ในระดับดีมาก (2) พนักงานที่มีลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน (3) พนักงานหญิง พนักงานที่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน พนักงานที่เคยอบรมด้านความปลอดภัย และพนักงานที่เคยอบรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลมีพฤติกรรมความปลอดภัยดีกว่าพนักงานชาย พนักงานที่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงานพนักงานที่ไม่เคยอบรมด้านความปลอดภัย และพนักงานที่ไม่เคยอบรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .002, .005, .02 และ .003 ตามลำดับ (4) การรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัย (r = .420) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

วีรมลล์ ละอองศิริวงศ์ (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายและพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยของพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตแผ่นเหล็ก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อายุงาน แผนกงาน และประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย) ที่มีผลต่อการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายและพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยของพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตแผ่นเหล็ก โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 208 คน ซึ่งเป็นพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตแผ่นเหล็กแห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมมาบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาพุด จังหวัดระยอง เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS/FW จากผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณพบว่าปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อายุงาน แผนกงาน และประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย) ไม่สามารถร่วมกันอธิบายการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบว่าปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อายุงาน แผนกงาน และประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย) ไม่สามารถร่วมกันอธิบายพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) การรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยของพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตแผ่นเหล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (r = .29)

สุรชัย ไพศาลพันธุ์ (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อความปลอดภัยในการทำงานและการปฏิบัติตามมาตรการความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์คือ 1) ศึกษาลักษณะส่วนบุคคลที่มีผลต่อทัศนคติต่อความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน 2) ศึกษาระดับทัศนคติต่อความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อความปลอดภัยในการทำงานและการปฏิบัติตามมาตรการความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือพนักงานฝ่ายผลิตการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย จำนวน 276 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และทำการวิเคราะห์ปัญหาโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS จากผลการวิจัยพบว่า 1) พนักงานที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรส รายได้ อายุงาน และประสบการณ์ในการฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานต่างกัน มีทัศนคติต่อความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) พนักงานมีทัศนคติต่อความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดี 3) ทัศนคติต่อความปลอดภัยในการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติตามมาตรการความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อิศรา ปานแม้น (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สภาพงานที่เป็นอันตรายกับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท รองเท้าบาจาแห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน) โรงงานบางพลี มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายและพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงาน 2) ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายกับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายและพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงาน โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท รองเท้าบาจาแห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน) โรงงานบางพลี จำนวน 260 คน วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Window

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Version 7.0 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ อัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า ที การทดสอบค่าเอฟ และค่าสัมประสิทธิ์สหสมพันธ์ของเพียร์สัน โดยผลการวิจัยพบว่า 1) พนักงานมีการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายและพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัย อยู่ในระดับปานกลาง 2) พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา แผนกงาน อายุงาน และประสบการณ์การฝึกอบรม มีการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายไม่แตกต่างกัน 3) พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา แผนกงาน อายุงาน และประสบการณ์การฝึกอบรม มีพฤติกรรมการทำงานไม่แตกต่างกัน มีเพียงพนักงานที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมแตกต่างกันเท่านั้นที่มีพฤติกรรมการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) การรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับที่ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง (r = .958)

สิริพัชร์ เปรมัษเฐียร (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ความรู้ การเปิดรับสื่อ และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานผลิตกระดาษ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ความรู้ การเปิดรับสื่อ กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานผลิตกระดาษ จำนวน 109 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล แบบวัดความรู้เรื่องความปลอดภัย แบบวัดบุคลิกภาพ แบบวัดพฤติกกรมการเปิดรับสื่อและแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS 9.0 สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า ANOVA และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า (1) พนักงานทั้งหมดเป็นเพศชายมีอายุระหว่าง 27-32 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีเงินเดือนอยู่ระหว่าง 7001-9999 บาท มีสถานภาพสมรสส่วนใหญ่เป็นโสด มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 0-4 ปี และส่วนใหญ่เคยประสบอุบัติเหตุในการทำงาน พนักงานส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีความรู้อยู่ในระดับสูง มีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อทั่วไปอยู่ในระดับสูงและเปิดรับสื่อเกี่ยวกับความปลอดภัยอยู่ในระดับต่ำ และมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง (2) พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพนักงานที่มีอายุการศึกษา รายได้ ระยะเวลาในการทำงานและประสบการณ์ในการเกิดอุบัติเหตุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน (3) ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (r = .232) (4)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บุคลิกภาพของพนักงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (r = .185) (5) การเปิดรับสื่อของพนักงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (การเปิดรับสื่อทั่วไป r = .195, การเปิดรับสื่อเกี่ยวกับความปลอดภัย r = .187)

วไลพร ภิญโญ (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัย : กรณีศึกษาพนักงานโรงงานผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้าแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมความปลอดภัย และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัย โดยพิจารณาจากตัวแปร ลักษณะส่วนบุคคล แรงจูงใจในการป้องกันอุบัติเหตุด้านการประเมินอันตรายได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของอุบัติเหตุ และการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุ แรงจูงใจในการป้องกันอุบัติเหตุด้านการประเมินการเผชิญปัญหา ได้แก่ ความคาดหวังในความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในประสิทธิผลของการตอบสนอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัย คือ พนักงานฝ่ายผลิตของโรงงานผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้าในจังหวัดสมุทรปราการจำนวน 205 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS FOR WINDOWS จากการผลการวิจัยพบว่า 1) พนักงานฝ่ายผลิตโรงงานผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้ามีแรงจูงใจในการป้องกันอุบัติเหตุทั้งในด้านการประเมินอันตรายและด้านการประเมินการเผชิญปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และมีพฤติกรรมความปลอดภัยอยู่ในระดับสูง 2) เพศ ระดับการศึกษา แรงจูงใจในการป้องกันอุบัติเหตุด้านการประเมินการเผชิญปัญหา ได้แก่ ความคาดหวังในความสามารถของตนเองและความคาดหวังในประสิทธิผลของการตอบสนอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัย 3) ความคาดหวังในความสามารถของตนเองสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมความปลอดภัยได้

ศิราณี ศรีวรรณวิทย์ (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาถึงการรับรู้มาตรการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานปิโตรเคมี : กรณีศึกษา โรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 3 ประการ คือ 1. เพื่อศึกษาและประเมินระบบบริหารงานความปลอดภัยของโรงงาน 2. เพื่อศึกษาและประเมินระดับการรับรู้มาตรการความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน 3. เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้มาตรการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการพัฒนาเครื่องมือวัด โดยปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมสาระนิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญด้านความปลอดภัยจำนวน 3 ท่าน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินระบบการบริหารงานความปลอดภัยของโรงงานจะครอบคลุมการบริหารงานความปลอดภัยในด้านต่างๆ 5 ด้านคือ 1. ด้านองค์การและการบริหารความปลอดภัย 2. ด้านการควบคุมอุบัติเหตุอันตราย 3. ด้านการอบรมและการจูงใจ 4. ด้านการสอบสวนอุบัติเหตุและการวิเคราะห์สาเหตุ 5. ด้านความปลอดภัยนอกงาน ส่วนเครื่องมือวัดที่ใช้ในการประเมินระดับการรับรู้มาตรการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานจะครอบคลุมถึงพฤติกรรมความปลอดภัยและครอบคลุมถึง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การรับรู้มาตรการความปลอดภัยในด้านต่างๆ 5 ด้าน คือ 1. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล 2. ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย 3. ด้านสัญญาณเตือนและการเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน 4. ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย 5. ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาระบบบริหารงานความปลอดภัย ได้แก่ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานของโรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติ จำนวน 21 คน และพนักงานปฏิบัติการของโรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติ จำนวน 481 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถาม จากการศึกษาสรุปได้ว่า 1) ระบบบริหารงานความปลอดภัยในด้านการอบรมและการจูงใจ และด้านการควบคุมอุบัติเหตุอันตรายของโรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติจัดอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนด้านการสอบสวนอุบัติเหตุและด้านการวิเคราะห์สาเหตุ ด้านองค์การและการบริหารความปลอดภัย และด้านความปลอดภัยนอกงานจัดอยู่ในเกณฑ์ดี และระบบบริหารงานความปลอดภัยในภาพรวมของโรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติจัดว่ามีการดำเนินการอยู่ในเกณฑ์ดี 2) พนักงานปฏิบัติการของโรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติมีระดับการรับรู้ในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ด้านสัญญาณเตือนและการเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน จัดอยู่ในระดับดี และในภาพรวมพนักงานปฏิบัติการของโรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติมีระดับการรับรู้มาตรการความปลอดภัยจัดอยู่ในระดับดี 3) พนักงานปฏิบัติการของโรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติมีพฤติกรรมความปลอดภัยอยู่ในระดับดี 4) การรับรู้มาตรการความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.76

สุกัญญา ปริตรมงคล (2545 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การศึกษาการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท ไทยสอนด้า เมนูแฟคเจอริ่ง จำกัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท ไทยสอนด้า เมนูแฟคเจอริ่ง จำกัด ในเดือนตุลาคม 2544 จำนวน 359 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามวัดการรับรู้ระบบความปลอดภัยใน 3 ด้าน คือ ด้านจิตสำนึกและบุคลิกภาพที่ปลอดภัยของพนักงาน ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอย่างปลอดภัย และด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.8718 จากผลการวิจัยสรุปว่า 1) พนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยแต่ละด้านและรวมทุกด้านอยู่ในระดับดี 2) พนักงานที่มีอายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาการทำงาน และการประสบอุบัติเหตุหรือบาดเจ็บจากการทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุธิดา บัวทอง (2547 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ในเขตนิคมอุตสาหกรรมบางปู การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ 2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา และประสบการณ์การอบรมเรื่องความปลอดภัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน 3) เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 224 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยสถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อโดยใช้วิธี t-test วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way ANOVA และการหาความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปร โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for Windows ในการประมวลผล ผลการวิจัยพบว่า 1) พนักงานมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยอยู่ในระดับดีมาก และระดับพฤติกรรมความปลอดภัยอยู่ในระดับดี 2) พนักงานที่มีระดับการศึกษาและประสบการณ์การอบรมแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน ส่วนพนักงานที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน แตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน 3) พนักงานที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยแตกต่างกัน ส่วนพนักงานที่มีประสบการณ์การอบรมแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน 4) การรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .132

สุระ จันลา (2547 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในนิคมอุตสาหกรรมบ้านหว้า (ไฮเทค) การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์การศึกษา เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัย และเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปบอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์บ้านหว้า (ไฮเทค) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 388 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และนำข้อมูลมาหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายผลและนำเสนอในลักษณะตาราง ผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานอยู่ในระดับดีมาก 2) ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยได้แก่ ปัจจัยด้านเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัย ประกอบด้วย ปัจจัยด้านเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และปัจจัยด้านการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 4) การรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศรายุทธ สมฤาแสน (2549 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตรองเท้าและชิ้นส่วน ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การศึกษา 1) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัย 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัย และ 3) เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตรองเท้าและชิ้นส่วน ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ พนักงานระดับปฏิบัติการ จำนวน 302 คน จากโรงงานอุตสาหกรรมผลิตรองเท้าและชิ้นส่วน ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 4 แห่ง ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามและการวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC$^+$ สถิติที่ใช้ประกอบด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค้าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้คือ 1) ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานอยู่ในระดับพฤติกรรมดี 2) ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่มีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จักรกฤษณ์ ดิฐวิบูลย์ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิตโรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียมในประเทศไทย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัย และเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิตโรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียมในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ พนักงานฝ่ายผลิต จำนวน 350 คน จากโรงกลั่นน้ำมันในประเทศไทย จำนวน 5 แห่ง ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามและการวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC$^+$ สถิติที่ใช้ประกอบด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค้าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้คือ 1) ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานอยู่ในระดับการรับรู้ที่ดีมากและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานในระดับพฤติกรรมดี 2) ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ได้แก่ ปัจจัยด้านอายุงานและปัจจัยด้านระดับการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัย ประกอบด้วย ปัจจัยด้านอายุ และปัจจัยอายุงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก

ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต กลุ่มบริษัทไทยซัมมิท การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การศึกษา เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยส่วนบุคคล และเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต โรงงานกลุ่มบริษัทไทยซัมมิท กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ พนักงานฝ่ายผลิต จำนวน 359 คน จากโรงงานกลุ่มบริษัทไทยซัมมิท ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามและการวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC$^+$ สถิติที่ใช้ประกอบด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค้าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-teat One-way ANOVA และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้คือ 1) ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานอยู่ในระดับการรับรู้ที่ดีมากและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานในระดับพฤติกรรมดี 2) ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ได้แก่ ปัจจัยด้านอายุ ปัจจัยด้านอายุงานและปัจจัยด้านระดับการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยคือ เพศ และสถานภาพสมรส 3) ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัย ประกอบด้วย ปัจจัยด้านอายุ ปัจจัยด้านอายุงาน และปัจจัยด้านระดับการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยคือเพศ และสถานภาพสมรส 4) การรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ธัญยากร อัญมณีเจริญ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเมื่อยล้าทางกายกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานของบริษัทผลิตพรม การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาเปรียบเทียบระดับความเมื่อยล้าของพนักงานระดับปฏิบัติการ โดยจำแนกตามปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล (2) ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการโดยจำแนกตามปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล และ (3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเมื่อยล้าที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ซึ่งเป็นพนักงานระดับปฏิบัติการแผนกทอพรมด้วยมือ โดยใช้เครื่องมือวัดสัญญาณไฟฟ้ากล้ามเนื้อ แบบสอบถามระดับความรู้สึกเมื่อยล้าและ แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน สถิติที่ใช้คือ t-test, F-test และ Pearson's Product Moment Correlation ผลการวิจัยสรุปได้ว่า (1) พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีระดับความเมื่อยล้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และ พนักงานที่มีน้ำหนัก และ อายุการทำงานต่างกันมีระดับความเมื่อยล้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) พนักงานที่มีอายุ และ ส่วนสูงต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) ความเมื่อยล้าและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมจิต ศิริมานะกุล (2552 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของพนักงานเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยของบริษัท IRPC จำกัด (มหาชน) สาขาคลังน้ำมันอยุธยา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานบริษัท IRPC จำกัด (มหาชน) สาขาคลังน้ำมันอยุธยา ศึกษาความรู้เกี่ยวกับระบบความปลอดภัยของ พนักงานบริษัท IRPC จำกัด (มหาชน) สาขาคลังน้ำมันอยุธยา ศึกษาระดับความคิดเห็นของ พนักงานเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยของบริษัท IRPC จำกัด (มหาชน) สาขาคลังน้ำมันอยุธยาและเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของพนักงานเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยของ บริษัท IRPC จำกัด (มหาชน) สาขาคลังน้ำมันอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล มีประชากร คือ พนักงาน บริษัท IRPC จำกัด (มหาชน) สาขาคลังน้ำมันอยุธยา จำนวน 75 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, F-test และ LSD ผลการวิจัยพบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 31 – 35 ปี มีสถานภาพสมรส หน่วยงานที่สังกัดแผนกปฏิบัติการ มีอายุงาน 6–10 ปี และลักษณะงานที่ทำเป็นงานประจำสำนักงาน พนักงานส่วนใหญ่มีระดับความรู้เกี่ยวกับระบบความปลอดภัยอยู่ในระดับดี คิดเป็น ร้อยละ 46.7 รองลงมามีระดับความรู้อยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 29.3 พนักงานมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยของบริษัท IRPC จำกัด (มหาชน) สาขาคลังน้ำมันอยุธยาโดยภาพรวมเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านสารเคมี ด้านกายภาพ และด้านชีวภาพ พนักงานที่มีเพศ อายุ และสถานภาพสมรสต่างกัน มีระดับความ คิดเห็นเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ส่วนพนักงานที่มีแผนกที่สังกัด อายุงาน และ ลักษณะงานที่ทำต่างกัน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ชัชวาลย์ เมธีกุล (2554 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำกิจกรรม CCCF ของพนักงานฝ่ายผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ บริษัท ไทยซัมมิท โอโตพาร์ท อินดัสตรี จำกัด งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านการค้นหาอันตรายจากพื้นที่ปฏิบัติงานจริง ด้านการประเมินความอันตราย และด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย 2) ศึกษาปัจจัยในการทำกิจกรรม CCCF ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ พนักงานฝ่ายผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ บริษัท ไทยซัมมิท โอโตพาร์ท อินดัสตรี จำกัด 231 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามแล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานโดยวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ (Multiple Linear Regression analysis) ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ 1) พฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ ด้านการค้นหาอันตรายจากพื้นที่ปฏิบัติงานจริง ด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านการประเมินความอันตราย 2) ปัจจัยในการทำกิจกรรม CCCF ด้านการกำหนดนโยบายด้านความปลอดภัย ด้านการสื่อสารข้อมูลข่าวสาร ด้านการจัดตั้งองค์การด้านความปลอดภัย และด้านการจัดทำแผนงานโดยรวมของกิจกรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยโดยรวม ในขณะที่ปัจจัยด้านการฝึกอบรมความปลอดภัยไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยโดยรวม

ทรงศักดิ์ ใจกล้า (2557 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาปัจจัยที่มี ผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี และเพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อพฤติกรรมความปลอดภัยใน การทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการท างานระดับวิชาชีพ ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ที่อยู่ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี จำนวน 273 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี พบว่า โดยภาพรวมระดับความปลอดภัย ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปดังนี้ ด้านการจัดองค์กรเพื่อความปลอดภัย ด้านการจัดการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในการทำงาน ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน และด้านการจัดสิ่งอำนวยความปลอดภัยอื่นๆ พบว่า เจ้าหน้าที่มีพฤติกรรมในการทำงานที่มีความปลอดภัยอยู่ใน ระดับมากที่สุด เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยเพศหญิงและเพศชายมีพฤติกรรมในการทำงานที่มีความปลอดภัยที่เหมือนกัน อายุตั้งแต่ 25 ปีลงมา รายได้ไม่เกิน 10,000 บาท ระดับการศึกษา ปริญญาโท และประสบการณ์ในการทำงานด้านความปลอดภัยตั้งแต่ 3 ปีลงมา มีพฤติกรรมในการทำงานที่มีความปลอดภัยมากที่สุด ส่วนการสำเร็จการศึกษาด้านความปลอดภัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำเร็จปริญญาตรี สถาบันการศึกษาต่างๆ มีพฤติกรรมในการทำงานที่มีความปลอดภัยมากกว่าที่สำเร็จการศึกษาความปลอดภัยผ่านการอบรมหลักสูตร เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพจากกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3
วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนวิธีการดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3 การเก็บรวมรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ประกอบด้วย

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง จำนวน 838 คน (ฝ่ายทรัพยากรบุคคลของโรงงานที่ศึกษา ณ วันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2558)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มตัวแทนประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ พนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ซึ่งขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแทนของประชากรที่ใช้ในการศึกษา โดยขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุด ในการศึกษาครั้งนี้ กำหนดให้ความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% (0.05) โดยคำนวณจากสูตรของ Yamane (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2542 : 5)

$$n = N / (1 + Ne^2) \qquad (3.1)$$

เมื่อ n = จำนวนตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งสิ้น 838 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

e = ค่าคลาดเคลื่อนจากค่าจริงของประชากร การวิจัยครั้งนี้กำหนดไว้ที่ร้อยละ 5

ดั้งนั้นจำคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

$$n = 838 / (1 + 838(0.05)^2)$$
$$= 271 \text{ คน}$$

เมื่อคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 271 คน จากจำนวนประชากร 838 คน ที่ปฏิบัติงานอยู่ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) เกี่ยวกับความคิดเห็นของพนักงานระดับปฏิบัติการ ในเรื่องเกี่ยวกับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่งในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ซึ่งจะมีลักษณะคำถามของแบบสอบถามที่ใช้เป็นลักษณะของคำถามปลายเปิด (Close Ended Question) ที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือกตอบ และคำถามปลายเปิด (Open Ended Question) ที่ให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ดังนี้

3.2.1 ลักษณะเครื่องมือ

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบไปด้วย 4 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา การอบรมเรื่องความปลอดภัย และการได้รับอุบัติเหตุระหว่างปฏิบัติงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ลักษณะของคำถามจะเป็นแบบมาตรวัดค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งมีทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ โดยคำถามแบ่งออกเป็น 5 ด้านดังนี้

ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย

ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

ด้านสัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน

ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัย ลักษณะของคำถามจะเป็นแบบมาตรวัดค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งมีทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ โดยคำถามแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

ด้านการปฏิบัติงาน

ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

ด้านสภาพแวดล้อม

ด้านการจัดการ

ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามลายเปิดเกี่ยวกับข้อมูล ข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์

3.2.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจับในครั้งนี้
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. กำหนดประเด็นและขอบข่ายของคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย
4. สร้างแบบสอบถามฉบับร่าง แล้วนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและแนะนำเพื่อการแก้ไข รวมทั้งปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความเหมาะสมทั้งครอบคลุมเนื้อหาและภาษาที่ใช้แล้วจัดพิมพ์
5. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแล้วขอความอนุเคราะห์ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามเพื่อความเที่ยงตรงและความเหมาะสมในการวิจัย พร้อมทั้งพิจารณาความถูกต้องชัดเจนของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน มีรายนามดังแสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่ปฏิบัติงาน
1. ผศ.ดร.ณัฐวุฒิ โรจน์นิรุตติกุล	อาจารย์ประจำคณะการบริหารและจัดการ	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
2. อ.ดร.อภิวรรตน์ กรมเมือง	อาจารย์ประจำคณะการบริหารและจัดการ	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
3. คุณกัญญา ศรีสุโข	ผู้จัดการอาวุโสฝ่ายผลิตลาดกระบัง 1	บริษัท เพรซิเดนท์ เบเกอรี่ จำกัด (มหาชน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

รายชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่ปฏิบัติงาน
4. คุณสวลี อินทร์เอี่ยม	ผู้จัดการส่วนพัฒนาระบบคุณภาพและบุคลากร	บริษัท เพรซิเดนท์ เบเกอรี่ จำกัด (มหาชน)
5. คุณพัชรากร บุญไชย	หัวหน้าแผนก (จป.วิชาชีพ)	บริษัท เพรซิเดนท์ เบเกอรี่ จำกัด (มหาชน)

6. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข และนำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์อีกครั้ง เพื่อแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อส่งไปยังกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา

7. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปทดลองใช้ (Try Out) กับพนักงาน จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

8. นำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย โดยวิธีนี้จะหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (r) ระหว่างคะแนนของข้อนั้นกับคะแนนรวมทุกข้อ ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณออกมามีค่าสูง ก็แสดงว่าข้อนั้นวัดสอดคล้องมากกับข้ออื่นๆ ในเครื่องมือนั้น จากสูตรดังนี้

$$r = \frac{n\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{\left[n\sum X^2 - \left(\sum X\right)^2\right]\left[n\sum Y^2 - \left(\sum Y\right)^2\right]}} \qquad (3.2)$$

เมื่อ n แทน จำนวนคนที่ทำการทดสอบ 30 คน

X แทน คะแนนแต่ละข้อของแต่ละคน

Y แทน คะแนนรวมของแต่ละคน

การแปลผลโดยการเปิดตารางค่าวิกฤตของ r ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 ถ้าค่าที่คำนวณได้มากกว่าค่าวิกฤตแสดงว่าข้อนั้นมีอำนาจจำแนกถึงเกณฑ์ ซึ่งสมควรนำไปใช้วัดร่วมกับข้ออื่นๆ ที่คัดไว้ต่อไป

9. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือแบบมาตรส่วนประมาณค่า โดยจะใช้วิธีของ Cronbach ค่าความเชื่อมั่นที่หาโดยวิธีนี้เรียกว่า "สัมประสิทธิ์แอลฟา" (α) มีสูตรในการหาความเชื่อมั่นดังนี้ (มนัส ไพฑูรย์เจริญลาภ 2556: 114-115)

$$\alpha = \frac{m}{m-1}\left\{1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2}\right\} \qquad (3.3)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

m คือ จำนวนข้อคำถามทั้งหมด

S_i^2 คือ ความแปรปรวนของข้อคำถามที่ i

S_t^2 คือ ความแปรปรวนรวม

10. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบด้วยวิธีการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นตามวิธีของ Cronbach' Alpha Coefficient โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93 มานำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้พิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้ง ขั้นสุดท้ายจัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อทำการเก็บข้อมูลต่อไป

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามด้วยตนเองให้กับเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ระดับวิชาชีพ เพื่อแจกจ่ายแบบสอบถามให้กับพนักงานต่อไป ซึ่งมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1) ประสานงานขอความร่วมมือจากพนักงานฝ่ายผลิตที่ปฏิบัติงานในโรงงานผลิตเบเกอรี่ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม

2) นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้ว ไปแจกจ่ายยังพนักงานฝ่ายผลิตที่ปฏิบัติงานในโรงงานนมผลิตเบเกอรี่ ด้วยตนเองและชี้แจงการตอบแบบสอบถาม

3) หลังจากได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ผู้วิจัยจะดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมด ก่อนที่จะนำไปวิเคราะห์เพื่อความถูกต้องสมบูรณ์นำมาใช้ประโยชน์ได้

4) นำผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลไปวิเคราะห์ผล

3.3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้ารวบรวมงานวิจัย บทความ วารสาร เอกสารการสัมมนา สถิติในรายงานต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นส่วนประกอบในเนื้อหาและนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ตอบกลับคืนมาได้แล้ว นำมาตรวจสอบความครบถ้วนถูกต้องและสมบูรณ์ จากนั้นนำมาตรวจการให้คะแนนและนำผลคะแนนมาทำการประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจะถูกวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อศึกษาถึงการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง โดยมีวิธีการดังนี้

3.4.1 ตรวจสอบแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้กลับมา นำมาทำการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ และตรวจสอบจำนวนของแบบสอบถาม

3.4.2 บันทึกข้อมูล ทำการบันทึกข้อมูลที่ถูกต้องและสมบูรณ์จากแบบสอบถามลงในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Window และแปลผลข้อมูลโดย

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จะให้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล โดยสถิติเชิงบรรยาย ในรูปแบบของร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางพร้อมคำอธิบาย

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย จะวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*S.D.*) และนำเสนอในรูปตารางพร้อมคำอธิบาย ซึ่งคำถามจะมีทั้งในความหมายเชิงบวกและความหมายเชิงลบ คำถามในแต่ละข้อคำถามจะแบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ดังแสดงในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การให้คะแนนระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของแบบสอบถาม

คำตอบ	คำถามเชิงบวก (คะแนน)	คำถามเชิงลบ (คะแนน)
รายการที่ตรงกับระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมากที่สุด	5	1
รายการที่ตรงกับระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมาก	4	2
รายการที่ตรงกับระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยปานกลาง	3	3
รายการที่ตรงกับระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยน้อย	2	4
รายการที่ตรงกับระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยน้อยที่สุด	1	5

3.4.3 วิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ โดยเมื่อกำหนดความหมายและเกณฑ์การให้คะแนนของแต่ละข้อคำถามแล้ว ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลและกำหนดค่าความหมายของค่าเฉลี่ย โดยในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ผู้วิจัยได้กำหนดค่าเฉลี่ยระดับการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รับรู้ระบบความปลอดภัย เพื่อแปลความหมายออกเป็น 5 ระดับ โดยการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2542 : 29) ดังนี้

$$\text{ช่องความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \qquad (3.4)$$

ซึ่งแทนค่าได้เท่ากับ $(5 - 1) / 5 = 0.80$

จากช่วงกว้างของอันตรภาคชั้น นำมาเฉลี่ยค่าคะแนนของการรับรู้ระบบความปลอดภัยได้ดังนี้

1.00 – 1.80	หมายความว่า	มีระดับการรับรู้ไม่ดีมาก
1.81 – 2.60	หมายความว่า	มีระดับการรับรู้ไม่ดี
2.61 – 3.40	หมายความว่า	มีระดับการรับรู้ปานกลาง
3.41 – 4.20	หมายความว่า	มีระดับการรับรู้ดี
4.21 – 5.00	หมายความว่า	มีระดับการรับรู้ดีมาก

เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับ Likert Scale ที่มีคำตอบให้เลือกทั้งหมด 5 ระดับ จะใช้เกณฑ์ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 74)

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.000 – 0.999 หมายถึง พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกันมาก

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตั้งแต่ 1.000 ขึ้นไป หมายถึง พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย แตกต่างกันมาก

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัย จะวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*S.D.*) และนำเสนอในรูปตารางพร้อมคำอธิบาย

คำถามที่เกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยจะมีทั้งในความหมายเชิงบวกและความหมายเชิงลบ ซึ่งในแต่ละข้อคำถามจะแบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ดังแสดงในตารางที่ 3.3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.3 เกณฑ์การให้คะแนนระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของแบบสอบถาม

คำตอบ	คำถามเชิงบวก (คะแนน)	คำถามเชิงลบ (คะแนน)
รายการที่ตรงกับพฤติกรรมความปลอดภัยมากที่สุด	5	1
รายการที่ตรงกับพฤติกรรมความปลอดภัยมาก	4	2
รายการที่ตรงกับพฤติกรรมความปลอดภัยปานกลาง	3	3
รายการที่ตรงกับพฤติกรรมความปลอดภัยน้อย	2	4
รายการที่ตรงกับพฤติกรรมความปลอดภัยน้อยที่สุด	1	5

เมื่อกำหนดความหมายและเกณฑ์การให้คะแนนของแต่ละข้อคำถามแล้ว ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูล และกำหนดค่าความหมายของค่าเฉลี่ย โดยในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยผู้วิจัยได้กำหนดค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัย เพื่อแปลความหมายออกเป็น 5 ระดับโดยการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น จะเหมือนกับการหาอันตรภาคชั้นในตอนที่ 2 ดังแสดงในสมการที่ 3.2

ดังนั้นแบ่งระดับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานได้ดังนี้

1.00 – 1.80 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยไม่ดีมาก

1.81 – 2.60 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยไม่ดี

2.61 – 3.40 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยปานกลาง

3.41 – 4.20 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยดี

4.21 – 5.00 หมายความว่า มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยดีมาก

การแปลความหมายของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 74) ใช้เกณฑ์ดังนี้

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.000 – 0.999 หมายถึง พนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยไม่แตกต่างกันมาก

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตั้งแต่ 1.000 ขึ้นไป หมายถึง พนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัย แตกต่างกันมาก

ตอนที่ 4 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคำแนะนำของผู้ตอบแบบสอบถามเพื่อพัฒนาระบบบริหารงานความปลอดภัยของโรงงานผลิตขนมปังเบเกอรี่ ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ผู้วิจัยจะทำการสรุปโดยการบรรยาย

3.4.4 การทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 3.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.4 แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 1 : พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน	
สมมติฐานที่ 1.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน	t-test
สมมติฐานที่ 1.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2 : พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	
สมมติฐานที่ 2.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	t-test

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.4 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 2 : พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	
สมมติฐานที่ 2.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	t-test
สมมติฐานที่ 2.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3 : ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	Pearson's Product Moment Correlation

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.1 สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analytical Statistics)

เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาจากกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา ได้แก่

3.5.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สำหรับแบบสอบถามในตอนที่ 1 เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา และการอบรมเรื่องความปลอดภัย

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนข้อมูลแต่ละข้อ}}{\text{ค่าจำนวนรวมทั้งหมด}} \text{ X } 100 \qquad (3.5)$$

3.5.1.2 ค่าเฉลี่ยหรือค่ามัชฉิมเลขคณิต (Arithmatic Mean) ใช้สำหรับแบบสอบถามในตอนที่ 2 และ 3 ที่เกี่ยวกับการวัดระดับการรับรู้ระบบการจัดการความปลอดภัย และระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน โดยใช้สูตรสำหรับข้อมูลที่จัดกลุ่มเป็นชั้นคะแนน (Group Data) ซึ่งคำนวณได้จากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 137)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{n} \qquad (3.6)$$

เมื่อ $\bar{x}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

n หมายถึง จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

3.5.1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้วิเคราะห์และแปลความหมายของ ข้อมูลต่างๆ ซึ่งใช้คู่กับค่าเฉลี่ย เพื่อแสดงลักษณะการกระจายของคะแนนแต่ละครั้ง ซึ่งคำนวณได้จากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 143)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}} \qquad (3.7)$$

เมื่อ S.D. หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

X หมายถึง คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง

n หมายถึง จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.5.2 สถิติวิเคราะห์เชิงอนุมาน (Inferential Analysis Statistics)

เป็นสถิติที่ใช้วิเคราะห์ถึงลักษณะของตัวแปรต้นที่มีผลต่อตัวแปรตาม โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.2.1 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตด้วยสถิติ (Independent t-test)

ใช้ทดสอบสมมติฐานวิจัยดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1.1 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.1 พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรต้น 2 กลุ่ม (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 162-163)

1. เปลี่ยนสมมติฐานวิจัยเป็นสมมติฐานสถิติ
2. สมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบ

H_0 : $\mu_1 = \mu_2$ หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ 1 และ 2 ไม่แตกต่างกัน

H_1 : $\mu_1 \neq \mu_2$ หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ 1 และ 2 แตกต่างกัน

3. สถิติที่ใช้ทดสอบ

กรณีที่ 1 เมื่อ $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$

$$t = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{S_p\sqrt{\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}}} \quad (3.8)$$

เมื่อ $$S_p^2 = \frac{(n_1-1)S_1^2 + (n_2-1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \quad (3.9)$$

$$S_i^2 = \frac{\sum x_1^2 - \frac{(\sum x_1)^2}{n}}{n_1 - 1} \quad (3.10)$$

กรณีที่ 2 เมื่อ $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$

$$t = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}} \quad (3.11)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยมี $$df, v = \frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1}+\frac{S_2^2}{n_2}\right]^2}{\frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1}\right]^2}{n_1-1}+\frac{\left[\frac{S_2^S}{n_2}\right]^2}{n_2-1}} \quad (3.12)$$

การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ = α

ถ้าค่า t ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า t จากตาราง ที่ $df = n_1 + n_2 - 2$ หรือ v หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า p-value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า t ที่มากกว่าค่า t ที่คำนวณได้ ถ้าค่า p-value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่า $\mu_1 \neq \mu_2$ หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ 1 และ 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า t ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า t จากตาราง ที่ $df = n_1 + n_2 - 2$ หรือ v แล้วแต่กรณี หรือ ถ้ามีค่า p-value มากหรือเท่ากับกว่า α จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่า $\mu_1 = \mu_2$ หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ 1 และ 2 ไม่แตกต่างกัน

การทดสอบ $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$

การที่จะเลือกใช้สูตรกรณีที่ 1 หรือ 2 นั้น จำเป็นต้องทดสอบว่า $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$ หรือไม่ โดยทำการทดสอบโดยใช้ F-test ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

สมมติฐานสถิติ $H_0 : \sigma_1^2 = \sigma_2^2$

$H_1 : \sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$

สถิติที่ใช้ทดสอบ

$$F = \frac{S_1^2}{S_2^2} \quad \text{เมื่อ } S_1 > S_2, \quad df = (n_1 - 1), (n_2 - 1) \quad (3.13)$$

หรือ $$F = \frac{S_2^2}{S_1^2} \quad \text{เมื่อ } S_2 > S_1, \quad df = (n_2 - 1), (n_1 - 1) \quad (3.14)$$

การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ = α

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตาราง ที่ $df = (n_1 - 1), (n_2 - 1)$ หรือ $df = (n_2 - 1), (n_1 - 1)$ แล้วแต่กรณี จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่า $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตาราง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ $df = (n_1 - 1), (n_2 - 1)$ หรือ $df = (n_2 - 1), (n_1 - 1)$ แล้วแต่กรณี จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่า $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$

3.5.2.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

เป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของประชากรมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไปโดยใช้ทดสอบ สมมติฐานวิจัยดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรต้นมากกว่า 2 กลุ่ม (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 116)

1. เปลี่ยนสมมติฐานวิจัยเป็นสมมติฐานสถิติ
2. สมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบโดยวิธี One-way ANOVA คือ

H_0 : ค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

H_1 : ค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกัน

หรือ

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = ... = \mu_k$$

$$H_1 : \mu_i \neq \mu_j \text{ เมื่อ } i \neq j \ ; i, j = 1,2...,k$$

3. สถิติที่ใช้ทดสอบ

$$F = \frac{MS_b}{MS_w} \tag{3.15}$$

วิธีวิเคราะห์ค่าต่างๆ แสดงในตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 แสดงสูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-Way ANOVA

Source of variation	Degree of freedom	Sum Square	Mean Square	F
Between Groups	$k-1$	$SS_b = \sum_{j=1}^{k} \frac{T_j^2}{n_j} - \frac{T^2}{n}$	$MS_b = \frac{SS_b}{k-1}$	$F = \frac{MS_b}{MS_w}$
Within Group	$n-k$	$SS_w = SS_T - SS_b$	$MS_w = \frac{SS_w}{n-k}$	
Total	$n-1$	$SS_t = \sum_{j=1}^{k}\sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2 - \frac{T^2}{n}$		

เมื่อ k คือ จำนวนประชากร

n คือ ขนาดตัวอย่างทั้งหมด

n_j คือ ขนาดตัวอย่างของประชากรที่ j

X_{ij} คือ คะแนนของตัวอย่างที่ j ของประชากรที่ i

T_j คือ ผลรวมของคะแนนทุกตัวในกลุ่มตัวอย่างที่ j

T คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ = α

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$df = (k-1),(n-k)$ หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า p-value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า F มากกว่าค่า F ที่คำนวณได้ ถ้าค่า p-value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่าค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (k-1),(n-k)$ หรือ ถ้ามีค่า p-value มากกว่าหรือเท่ากับ α จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่าค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่างกัน

3.5.2.3 Least – Significant Different (LSD) ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่กรณีที่ F-test ในการวิเคราะห์ One-way ANOVA มีนัยสำคัญโดยมีขั้นตอนการคำนวณดังนี้

1. กำหนดระดับนัยสำคัญ α = 0.05 และ 0.01
2. คำนวณค่า LSD จากสูตร

$$LSD = t_{\frac{\alpha}{2},(n-k)} \sqrt{MS_w\left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j}\right)} \quad (3.16)$$

เมื่อ $t_{\frac{\alpha}{2},(n-k)}$ คือ ค่าที่ใช้ในตาราง t ที่ $df. = n-k$ ที่ $\frac{\alpha}{2}$

n_i คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่าง i

n_j คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่าง j

3. คำนวณหาค่า $\left|\bar{x}_i - \bar{x}_j\right|$ เมื่อ $i \neq j$; $i, j = 1,2,\ldots,k$

เมื่อ $\bar{X}_i$ คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ i

$\bar{X}_j$ คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ j

การจัดสินใจ

ถ้าค่า $\left|\bar{x}_i - \bar{x}_j\right|$ ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า LSD หมายความว่าค่าเฉลี่ยของประชากรคู่ที่นำมาเปรียบเทียบนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า $\left|\bar{x}_i - \bar{x}_j\right|$ ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับค่า LSD หมายความว่าค่าเฉลี่ยของประชากรคู่ที่นำมาเปรียบเทียบนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญหรือไม่แตกต่าง

3.5.2.4 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient, r_{xy})

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใช้หาค่าความสัมพันธ์ในรูปคะแนนดิบของตัวแปรสองตัวแปรที่เป็นอิสระต่อกัน และทิศทางความสัมพันธ์ ซึ่งใช้ทำการทดสอบสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานที่ 3 : ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

การหาค่าความสัมพันธ์และทิศทางความสัมพันธ์ของตัวแปรการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน มีการใช้สมติฐาน คือ

$$H_0: p = 0$$
$$H_1: p \neq 0$$

เมื่อ p เป็นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวประชากรซึ่งเป็นค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

สูตรที่ใช้ในการคำนวณ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 : 144-145 , 180-181)

$$t = \frac{r\sqrt{n-2}}{\sqrt{1-r^2}} \qquad (3.17)$$

เมื่อ t คือ ค่าของการแจกแจงใน t-distribution

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient, R_{xy}) ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$r_{xy} = \frac{n\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{(n\sum X^2)(n\sum Y^2 - (\sum Y^2))}} \qquad (3.18)$$

เมื่อ $\sum X$ คือ ผลรวมของคะแนนชุด X
$\sum Y$ คือ ผลรวมของคะแนนชุด Y
$\sum X^2$ คือ ผลรวมของคะแนนชุด X แต่ละตัวยกกำลังสอง
$\sum Y^2$ คือ ผลรวมของคะแนนชุด Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
$\sum XY$ คือ ผลรวมของผลคูณระหว่าง X กับ Y
n คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

เปรียบเทียบค่า t ที่คำนวณได้กับค่า t ที่ได้จากตารางที่ $df = n - 2$ เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ α = เท่ากับ 0.05

1. ถ้าค่า t ที่คำนวณมากกว่าหรือกับ t ที่ได้จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 แสดงว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้มีนัยสำคัญทางสถิติ นั้นคือ การรับรู้ความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลดภัยนั้นมีความสัมพันธ์กัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ถ้าค่า t ที่คำนวณน้อยกว่า t ที่ได้จากตารางที่ดับนัยสำคัญ α จะยอมรับ H_0 ปฏิเสธ H_1 นั้นคือ การรับรู้ระบบความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยนั้นไม่มีความสัมพันธ์กัน

กรณีใช้โปรแกรมสำเร็จรูป การแปลผลจะดูที่ค่า p-value ถ้าน้อยกว่าหรือเท่ากับ α แสดงว่าตัวแปรคู่นั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ถ้า r มีเครื่องหมายลบ จะมีความสัมพันธ์กลับกัน ถ้าไม่มีเครื่องหมาย แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันทางบวกหรือตามกัน (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2545 : 180-182)

เกณฑ์ระดับความสัมพันธ์พิจารณาได้จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540 : 144)

ค่า r มีค่ามากกว่า 0.81	มีระดับความสัมพันธ์สูง
ค่า r มีค่าอยู่ระหว่าง 0.61 – 0.8	มีระดับความสัมพันธ์ค่อนข้างสูง
ค่า r มีค่าอยู่ระหว่าง 0.41 – 0.6	มีระดับความสัมพันธ์ปานกลาง
ค่า r มีค่าอยู่ระหว่าง 0.21 – 0.4	มีระดับความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ
ค่า r มีค่าต่ำกว่า 0.2	มีระดับความสัมพันธ์ปานกลางต่ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากับพนักงานฝ่ายผลิต จำนวน 270 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

4.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา การอบรมเรื่องความปลอดภัย จำนวนครั้งในการอบรมเรื่องความปลอดภัย ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน และความรุนแรงของอุบัติเหตุที่ได้รับ

4.2 การวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย

4.3 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

4.4 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา การอบรมเรื่องความปลอดภัย

4.5 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา การอบรมเรื่องความปลอดภัย

4.6 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

4.7 สรุปข้อเสนอแนะจากพนักงานที่เป็นประโยชน์

4.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา การอบรมเรื่องความปลอดภัย จำนวนครั้งในการอบรมเรื่องความปลอดภัย ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน จำนวนครั้งในการได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน และความรุนแรงของอุบัติเหตุที่ได้รับในระหว่างปฏิบัติงาน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	111	41.1
หญิง	159	58.9
รวม	**270**	**100.0**
2. อายุ		
18 – 25 ปี	92	34.1
26 – 30 ปี	61	22.6
31 – 35 ปี	48	17.8
36 ปีขึ้นไป	69	25.5
รวม	**270**	**100.0**
3. สถานภาพสมรส		
โสด	155	57.4
สมรส	102	37.8
หม้าย/หย่าร้าง	13	4.8
รวม	**270**	**100.0**
4. อายุงาน		
น้อยกว่า 1 ปี	55	20.4
1 – 5 ปี	101	37.4
มากกว่า 5 – 10 ปี	61	22.6
มากกว่า 10 ปี	53	19.6
รวม	**270**	**100.0**
5. ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น	115	42.6
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	106	39.3
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	49	18.1
รวม	**270**	**100.0**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6. การอบรมเรื่องความปลอดภัย		
ไม่เคยเข้ารับการอบรม	19	7.0
เคยเข้ารับการอบรม	251	93.0
รวม	**270**	**100.0**
7. จำนวนครั้งในการเข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัย		
น้อยกว่า 2 ครั้ง	97	35.9
2 – 5 ครั้ง	136	50.4
มากกว่า 5 ครั้ง	37	13.7
รวม	**270**	**100.0**
8. ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน		
ไม่เคยได้รับอุบัติเหตุ	228	84.4
เคยได้รับอุบัติเหตุ	42	15.6
รวม	**270**	**100.0**
9. จำนวนครั้งในการได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน		
1 ครั้ง	31	11.5
2 ครั้ง	7	2.6
มากกว่า 2 ครั้ง	4	1.5
ไม่เคยได้รับอุบัติเหตุ	228	84.4
รวม	**270**	**100.0**
10. ความรุนแรงของอุบัติเหตุที่ได้รับในระหว่างการปฏิบัติงาน		
ไม่หยุดงาน	26	9.6
หยุดงานไม่มากกว่า 3 วัน	9	3.4
หยุดงานมากกว่า 3 วัน	7	2.6
ไม่เคยได้รับอุบัติเหตุ	228	84.4
รวม	**270**	**100.0**

จากตารางที่ 4.1 สามารถอธิบายข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 270 คน ได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นพนักงานหญิง มีจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 58.9 และเป็นพนักงานชาย มีจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 41.1

อายุ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีอายุ 18-25 ปี มีจำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1 รองลงมาคือพนักงานที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป มีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 และพนักงานที่มีอายุ 26-30 ปี มีจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6 สำหรับพนักงานที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ พนักงานที่มีอายุ 31-35 ปี มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8

สถานภาพสมรส กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด มีจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 57.4 รองลงมาคือพนักงานที่สมรสแล้ว มีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 และส่วนพนักงานที่เป็นหม้าย/หย่าร้าง มีจำนวนน้อยที่สุดคือ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8

อายุงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีอายุงาน 1-5 ปี 101 คน คิดเป็นร้อยละ 37.4 รองลงมาคือ พนักงานที่มีอายุงานมากกว่า 5- 10 ปี มีจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6 และพนักงานที่มีอายุงานน้อยกว่า 1 ปี มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่น้อยที่สุดคือพนักงานที่มีอายุงานมากกว่า 10 ปี มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6

ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6 รองลงมาคือพนักงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 39.6 และส่วนน้อยที่สุดคือพนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1

การอบรมเรื่องความปลอดภัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่เคยเข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัย มีจำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 93.0 และพนักงานที่ไม่เคยได้รับการอบรมเรื่องความปลอดภัย มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0

จำนวนครั้งในการเข้ารับการอบรมด้านความปลอดภัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานที่เข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัยส่วนใหญ่ได้เข้ารับการอบรม 2-5 ครั้ง มีจำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมาคือ ได้เข้ารับการอบรมน้อยกว่า 2 ครั้ง มีจำนวน 97

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 ส่วนกลุ่มที่น้อยที่สุดคือ พนักงานที่เข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัย มากกว่า 5 ครั้ง มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7

ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับอุบัติเหตุ มีจำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 84.4 และพนักงานที่เคยได้รับอุบัติเหตุ มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6

จำนวนครั้งของการได้รับอุบัติเหตุในระหว่างการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานที่เคยได้รับอุบัติเหตุส่วนใหญ่เคยได้รับอุบัติเหตุ 1 ครั้ง มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 รองลงมาคือ เคยได้รับอุบัติเหตุ 2 ครั้ง มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 ตามลำดับ ส่วนพนักงานที่เคยได้รับอุบัติเหตุมากกว่า 2 ครั้ง มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 และพนักงานที่ไม่เคยได้รับอุบัติเหตุ มีจำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 84.4

ความรุนแรงของอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พนักงานที่เคยได้รับอุบัติเหตุส่วนใหญ่ไม่ต้องหยุดงาน มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 รองลงมาคือ เคยได้รับอุบัติเหตุโดยที่หยุดงานไม่มากกว่า 3 วัน มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4 และเคยได้รับอุบัติเหตุ โดยที่ต้องหยุดงานมากกว่า 3 วัน มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 และพนักงานที่ไม่เคยได้รับอุบัติเหตุ มีจำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 84.4

4.2 การวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย

ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน โดยใช้ระบบความปลอดภัย 5 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย และด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยได้ทำการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแยกเป็นรายองค์ประกอบของแต่ละด้าน ได้ดังต่อไปนี้

4.2.1 ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย

จากการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย

การใช้เครื่องมือเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการรับรู้	ลำดับที่
1. ท่านต้องทำการตรวจสอบอุปกรณ์และระบบป้องกันอันตรายของเครื่องจักรทุกครั้งก่อนปฏิบัติงาน	4.207	0.738	ดี	3
2. การใช้เครื่องมือไม่เหมาะสมกับงานเป็นสิ่งที่ทำได้เมื่อเร่งรีบปฏิบัติงาน	3.311	1.150	ปานกลาง	7
3. การใช้อะไหล่เครื่องจักรผิดขนาดแทนอะไหล่เดิมทำให้เครื่องจักรปฏิบัติงานต่อไปได้	3.704	1.219	ดี	4
4. ไม่ควรเข้าไปทำงานกับเครื่องจักรที่ไม่ได้การฝึกอบรมมาและไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรง	3.500	1.289	ดี	5
5. ก่อนเปิดสวิตซ์ให้เครื่องจักรทำงานต้องมั่นใจว่าเครื่องจักรอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานไม่มีสิ่งของที่กีดขวางต่อการทำงานของเครื่องจักร	4.282	0.782	ดีมาก	2
6. เครื่องจักรจะต้องได้รับการบำรุงรักษาตามช่วงเวลาอย่างสม่ำเสมอ ถูกต้อง และเหมาะสม	4.296	0.823	ดีมาก	1
7. เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ชำรุดเล็กน้อยสามารถนำมาใช้งานไปก่อนได้	3.459	1.139	ดี	6
ค่าเฉลี่ยรวม	3.823	0.605	ดี	

จากตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.823 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.605 เมื่อพิจารณาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมากถึงปานกลาง เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 6 เครื่องจักรจะต้องได้รับการบำรุงรักษาตามช่วงเวลาอย่างสม่ำเสมอ ถูกต้อง และเหมาะสม โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.296 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.823

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 5 ก่อนเปิดสวิตช์ให้เครื่องจักรทำงานต้องมั่นใจว่า เครื่องจักรอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานไม่มีสิ่งของที่กีดขวางต่อการทำงานของเครื่องจักร โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.282 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.782

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 1 ท่านต้องทำการตรวจสอบอุปกรณ์และระบบป้องกันอันตรายของเครื่องจักรทุกครั้งก่อนปฏิบัติงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.207 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.738

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 3 การใช้อะไหล่เครื่องจักรผิดขนาดแทนอะไหล่เดิมทำให้เครื่องจักรปฏิบัติงานต่อไปได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.704 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.219

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 4 ไม่ควรเข้าไปทำงานกับเครื่องจักรที่ไม่ได้การฝึกอบรมมาและไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.500 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.289

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 7 เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ชำรุดเล็กน้อยสามารถนำมาใช้งานไปก่อนได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.459 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.139

ลำดับที่ 7 ข้อที่ 2 การใช้เครื่องมือไม่เหมาะสมกับงานเป็นสิ่งที่ทำได้เมื่อเร่งรีบปฏิบัติงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.311 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.150

4.2.2 ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการรับรู้	ลำดับที่
1. ควรตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนปฏิบัติงานทุกครั้ง	4.315	0.701	ดีมาก	1
2. อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลไม่สามารถช่วยลดอันตรายที่เกิดขึ้นได้	3.193	1.176	ปานกลาง	5
3. แม้ไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก็สามารถป้องกันอุบัติเหตุได้	3.119	1.151	ปานกลาง	7
4. การสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทำให้การปฏิบัติทำงานไม่สะดวก	3.182	1.111	ปานกลาง	6
5. อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทำให้ปลอดภัยต่อชีวิตและสุขภาพมากขึ้น	4.185	0.797	ดี	4
6. ควรทำความสะอาดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนและหลังใช้งานทุกครั้ง	4.193	0.867	ดี	3
7. เมื่อทำงานที่มีอันตราย ต้องใช้อุปกรณ์ป้องกันให้เหมาะสมกับอันตรายนั้น	4.233	0.863	ดีมาก	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.774	0.597	ดี	

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.774 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.597 เมื่อพิจารณาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมาก ถึงปานกลาง เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 1 ควรตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนปฏิบัติงานทุกครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.315 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.701

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 7 เมื่อทำงานที่มีอันตราย ต้องใช้อุปกรณ์ป้องกันให้เหมาะสมกับอันตรายนั้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.233 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.863

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 6 ควรทำความสะอาดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนและหลังใช้งานทุกครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.193 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.867

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 5 อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทำให้ปลอดภัยต่อชีวิตและสุขภาพมากขึ้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.185 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.797

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 2 อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลไม่สามารถช่วยลดอันตรายที่เกิดขึ้นได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.193 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.176

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 4 การสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทำให้การปฏิบัติทำงานไม่สะดวก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.182 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.111

ลำดับที่ 7 ข้อที่ 3 แม้ไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก็สามารถป้องกันอุบัติเหตุได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.119 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.151

4.2.3 ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน

จากการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน

สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการรับรู้	ลำดับที่
1. ไม่ควรมีสิ่งกีดขวางตลอดเส้นทางหนีไฟ	4.456	0.724	ดีมาก	1
2. ต้องรีบแจ้งหัวหน้างานทันทีเมื่อเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในบริเวณที่ท่านทำงานอยู่	4.441	0.712	ดีมาก	2
3. การซ้อมแผนฉุกเฉินเป็นสิ่งจำเป็นแต่ทำให้เสียเวลาในการทำงาน	2.885	1.234	ปานกลาง	7
4. เมื่อมีเสียงหรือกลิ่นผิดปกติหมายถึงสัญญาณเตือนอันตรายที่อาจเกิดขึ้น	3.789	0.889	ดี	5
5. เครื่องหมายเตือนอันตรายควรติดอยู่ในที่ที่เห็นได้ชัดเจน และไม่มีสิ่งใดปิดบัง	4.378	0.740	ดีมาก	3
6. หน่วยพยาบาลเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นเพราะไม่ค่อยได้ใช้บริการ	3.533	1.215	ดี	6
7. ตรวจสอบและฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ด้านความปลอดภัยเป็นสิ่งจำเป็นต่อการรองรับสถานการณ์ฉุกเฉิน	4.137	0.866	ดี	4
ค่าเฉลี่ยรวม	3.946	0.579	ดี	

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.946 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.579 เมื่อพิจารณาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมาก ถึงปานกลาง เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 1 ไม่ควรมีสิ่งกีดขวางตลอดเส้นทางหนีไฟ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.456 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.724

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 2 ต้องรีบแจ้งหัวหน้างานทันทีเมื่อเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในบริเวณที่ท่านทำงานอยู่ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.441 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.712

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 5 เครื่องหมายเตือนอันตรายควรติดอยู่ในที่ที่เห็นได้ชัดเจน และไม่มีสิ่งใดปิดบัง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.378 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.740

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 7 ตรวจสอบและฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ด้านความปลอดภัยเป็นสิ่งจำเป็นต่อการรองรับสถานการณ์ฉุกเฉิน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.137 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.866

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 4 เมื่อมีเสียงหรือกลิ่นผิดปกติหมายถึงสัญญาณเตือนอันตรายที่อาจเกิดขึ้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.789 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.889

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 6 หน่วยพยาบาลเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะไม่ค่อยได้ใช้บริการ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.533 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.215

ลำดับที่ 7 ข้อที่ 3 การซ้อมแผนฉุกเฉินเป็นสิ่งจำเป็นแต่ทำให้เสียเวลาในการทำงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.885 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.234

4.2.4 ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย

จากการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย

กฎและนโยบายความปลอดภัย	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการรับรู้	ลำดับที่
1. พนักงานฝ่ายผลิตทุกคนต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบริเวณที่กำหนด	4.274	0.761	ดีมาก	1
2. การคำนึงถึงกฎความปลอดภัยมากเกินไปทำให้ท่านทำงานไม่สะดวก	3.022	1.153	ปานกลาง	6
3. การไม่ออกใบอนุญาตการทำงานให้กับผู้ทำงานโดยไม่มีสาเหตุสมควรเป็นความถูกต้อง	2.819	1.169	ปานกลาง	7
4. ความปลอดภัยในการทำงานเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารเท่านั้น	3.726	1.163	ดี	4
5. หัวหน้างานต้องเคร่งครัดและลงโทษพนักงานที่ฝ่าฝืนกฎความปลอดภัยอย่างจริงจัง	3.989	0.869	ดี	3
6. การฝึกอบรมด้านความปลอดภัยเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้พนักงานเกิดจิตสำนึกด้านความปลอดภัย	4.204	0.844	ดี	2
7. การหยอกล้อและเล่นกันในขณะปฏิบัติงานถือเป็นการผ่อนคลาย	3.663	1.244	ดี	5
ค่าเฉลี่ยรวม	3.671	0.495	ดี	

จากตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.671 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.495 เมื่อพิจารณาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมาก ถึงปานกลาง เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 1 พนักงานฝ่ายผลิตทุกคนต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบริเวณที่กำหนด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.274 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.761

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 6 การฝึกอบรมด้านความปลอดภัยเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้พนักงานเกิดจิตสำนึกด้านความปลอดภัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.204 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.844

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 5 หัวหน้างานต้องเคร่งครัดและลงโทษพนักงานที่ฝ่าฝืนกฎความปลอดภัยอย่างจริงจัง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.989 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.869

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 4 ความปลอดภัยในการทำงานเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารเท่านั้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.726 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.163

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 7 การหยอกล้อและเล่นในขณะปฏิบัติงานถือเป็นการผ่อนคลาย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.663 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.244

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 2 การคำนึงถึงกฎความปลอดภัยมากเกินไปทำให้ท่านทำงานไม่สะดวก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.022 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.153

ลำดับที่ 7 ข้อที่ 3 การไม่ออกใบอนุญาตการทำงานให้กับผู้ทำงานโดยไม่มีสาเหตุสมควรเป็นความถูกต้อง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.819 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.169

4.2.5 ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

จากการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการรับรู้	ลำดับที่
1. แสงสว่างในที่ทำงานน้อยเกินไปทำให้เกิดอันตรายได้	3.982	0.922	ดี	5
2. สถานที่ทำงานที่มีการระบายอากาศดีช่วยให้ทำงานได้ดีขึ้น	4.156	0.895	ดี	3
3. เสียงจากเครื่องจักรที่ดังมากทำให้หูหนวกได้	4.200	0.865	ดี	2
4. การจัดสภาพพื้นที่ในการทำงานให้มีความเหมาะสมกับจำนวนพนักงานและลักษณะของงาน	4.141	0.872	ดี	4
5. การดูแลรักษาความสะอาดของเครื่องจักรและบริเวณพื้นที่รอบๆ เป็นสิ่งจำเป็น	4.356	0.751	ดีมาก	1
6. กลิ่นจากสารเคมีและผลิตภัณฑ์น้ำมันต่างๆ จากการเก็บตัวอย่างทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพได้	3.933	0.950	ดี	6
7. ความร้อนในที่ทำงานทำให้เกิดอันตรายได้	3.901	0.982	ดี	7
ค่าเฉลี่ยรวม	4.096	0.653	ดี	

จากตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.096 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.653 เมื่อพิจารณาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมาก ถึงดี เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อที่ 5 การดูแลรักษาความสะอาดของเครื่องจักรและบริเวณพื้นที่รอบๆ เป็นสิ่งจำเป็น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.356 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.751

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 2 ข้อที่ 3 เสียงจากเครื่องจักรที่ดังมากทำให้หูหนวกได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.200 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.865

ลำดับที่ 3 ข้อที่ 2 สถานที่ทำงานที่มีการระบายอากาศดีช่วยให้ทำงานได้ดีขึ้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.156 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.895

ลำดับที่ 4 ข้อที่ 4 การจัดสภาพพื้นที่ในการทำงานให้มีความเหมาะสมกับจำนวนพนักงานและลักษณะของงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.141 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.872

ลำดับที่ 5 ข้อที่ 1 แสงสว่างในที่ทำงานน้อยเกินไปทำให้เกิดอันตรายได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.982 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.922

ลำดับที่ 6 ข้อที่ 6 กลิ่นจากสารเคมีและผลิตภัณฑ์น้ำมันต่างๆ จากการเก็บตัวอย่างทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.933 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.950

ลำดับที่ 7 ข้อที่ 7 ความร้อนในที่ทำงานทำให้เกิดอันตรายได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.901 ซึ่งจัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.982

4.2.6 การวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวม

จากการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานโดยรวม และรายด้าน โดยใช้ระบบความปลอดภัย 5 ด้าน มาวิเคราะห์ระดับการรับรู้ ซึ่งประกอบด้วย ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย และด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม มาทำการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ ดังแสดงผลการเปรียบเทียบไว้ในตารางที่ 4.7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานโดยรวมและรายด้าน

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการรับรู้	ลำดับที่
1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	3.823	0.605	ดี	3
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.774	0.597	ดี	4
3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	3.946	0.579	ดี	2
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย	3.671	0.495	ดี	5
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	4.096	0.653	ดี	1
เฉลี่ย	3.862	0.498	ดี	

จากตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานโดยรวมเท่ากับ 3.862 จัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละด้าน พบว่ามีค่าไม่เกิน 0.653 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมเท่ากับ 0.498 เมื่อพิจารณาการรับรู้ระบบความปลอดภัยเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดี เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.096 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.653

ลำดับที่ 2 ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.946 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.579

ลำดับที่ 3 ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.823 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.605

ลำดับที่ 4 ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.774 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.597

ลำดับที่ 5 ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.671 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.495

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน โดยมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 5 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย ด้านการปฏิบัติงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม ด้านการจัดการ และด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยได้ทำการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแยกเป็นรายองค์ประกอบของแต่ละด้าน ได้ดังต่อไปนี้

4.3.1 ด้านการปฏิบัติงาน

จากการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานด้านการปฏิบัติงาน โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการปฏิบัติงาน

ด้านการปฏิบัติงาน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	ลำดับที่
1. ท่านหยอกล้อกับเพื่อนร่วมงานขณะทำงานอยู่บ่อยครั้ง	3.711	1.097	ดี	13
2. ท่านสอบถามหัวหน้างานเมื่อมีข้อสงสัยในการทำงาน	3.963	0.861	ดี	7
3. ท่านแจ้งหัวหน้างานเมื่ออุปกรณ์เครื่องจักรมีอาการผิดปกติ	4.178	0.852	ดี	4
4. ท่านลงมือทำงานทั้งที่ไม่แน่ใจวิธีการทำงาน	3.770	1.041	ดี	11
5. ท่านไม่แจ้งให้หัวหน้างานทราบเมื่อท่านได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานเพราะกลัวความผิด	3.923	1.128	ดี	8
6. ท่านทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติเท่านั้น	2.659	1.109	ปานกลาง	15
7. ท่านดื่มสุรา หรือของมึนเมา ก่อนหรือขณะปฏิบัติงาน	4.511	1.023	ดีมาก	1
8. ท่านทำงานด้วยความระมัดระวัง	4.363	0.846	ดีมาก	2
9. ท่านย่อเข่าเพื่อวางของลงที่ต่ำกว่า	3.837	1.152	ดี	9

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ด้านการปฏิบัติงาน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	ลำดับที่
10. ท่านมักฝืนทำงานต่อทั้งที่รู้สึกไม่สบาย	3.204	1.153	ปานกลาง	14
11. ท่านแต่งกายถูกต้องเหมาะสมกับสภาพการทำงานทุกครั้ง	4.274	0.789	ดีมาก	3
12. ท่านเดินในเส้นทางลัดที่สุดแม้ว่าจะผ่านพื้นที่อันตรายหรือพื้นที่ซ่อมแซมเครื่องจักร	3.744	1.143	ดี	12
13. ท่านเรียนรู้วิธีการทำงานก่อนเริ่มงานใหม่ทุกครั้ง	3.993	0.937	ดี	5
14. ท่านมักรบกวนการทำงานของเพื่อนร่วมงานขณะทำงาน เช่น ชวนคุย แกล้งกัน	3.970	1.137	ดี	6
15. ท่านทิ้งเศษวัสดุในถังขยะที่เตรียมไว้อยู่เป็นประจำ	3.785	1.344	ดี	10
เฉลี่ย	3.859	0.557	ดี	

จากตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการปฏิบัติงาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.859 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการปฏิบัติงาน ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.557 เมื่อพิจารณาระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการปฏิบัติงาน เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมาก ถึงปานกลาง เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อ 7 ท่านดื่มสุรา หรือของมึนเมา ก่อนหรือขณะปฏิบัติงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.511 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.023

ลำดับที่ 2 ข้อ 8 ท่านทำงานด้วยความระมัดระวัง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.363 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.846

ลำดับที่ 3 ข้อ 11 ท่านแต่งกายถูกต้องเหมาะสมกับสภาพการทำงานทุกครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.274 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.789

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 4 ข้อ 3 ท่านแจ้งหัวหน้างานเมื่ออุปกรณ์เครื่องจักรมีอาการผิดปกติ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.178 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.852

ลำดับที่ 5 ข้อ 13 ท่านเรียนรู้วิธีการทำงานก่อนเริ่มงานใหม่ทุกครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.993 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.937

ลำดับที่ 6 ข้อ 14 ท่านมักรบกวนการทำงานของเพื่อนร่วมงานขณะทำงาน เช่น ชวนคุยแกล้งกัน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.970 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.137

ลำดับที่ 7 ข้อ 2 ท่านสอบถามหัวหน้างานเมื่อมีข้อสงสัยในการทำงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.963 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.861

ลำดับที่ 8 ข้อ 5 ท่านไม่แจ้งให้หัวหน้างานทราบเมื่อท่านได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานเพราะกลัวความผิด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.926 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.128

ลำดับที่ 9 ข้อ 9 ท่านย่อเข่าเพื่อวางของลงที่ต่ำกว่า โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.837 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.152

ลำดับที่ 10 ข้อ 15 ท่านทิ้งเศษวัสดุในถังขยะที่เตรียมไว้อยู่เป็นประจำ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.785 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.344

ลำดับที่ 11 ข้อ 4 ท่านลงมือทำงานทั้งที่ไม่แน่ใจวิธีการทำงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.770 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.041

ลำดับที่ 12 ข้อ 12 ท่านเดินในเส้นทางลัดที่สุดแม้ว่าจะผ่านพื้นที่อันตรายหรือพื้นที่ซ่อมแซมเครื่องจักร โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.744 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.143

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 13 ข้อ 1 ท่านหยอกล้อกับเพื่อนร่วมงานขณะทำงานอยู่บ่อยครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.711 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.097

ลำดับที่ 14 ข้อ 10 ท่านมักฝืนทำงานต่อทั้งที่รู้สึกไม่สบาย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.204 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.153

ลำดับที่ 15 ข้อ 6 ท่านทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติเท่านั้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.659 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.109

4.3.2 ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคล โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	ลำดับที่
1. ท่านใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งที่ทำงานที่มีอันตราย	4.126	0.866	ดี	1
2. ท่านใช้ปลั๊กอุดหูหรือที่ครอบหูเมื่อทำงานในที่ที่มีเสียงดัง	3.656	1.171	ดี	3
3. ท่านสวมรองเท้าหัวโลหะเมื่อปฏิบัติงานเกี่ยวกับการยกและขนย้ายของ	3.307	1.376	ปานกลาง	4
4. ท่านถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตราย ส่วนบุคคลในบางครั้งที่รู้สึกร้อนหรืออึดอัดจนไม่สะดวกที่จะทำงาน	3.270	1.079	ปานกลาง	5
5. ท่านเก็บรักษาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลของท่านเข้าที่ทุกครั้งเมื่อใช้งานเสร็จ	4.115	0.947	ดี	2
เฉลี่ย	3.695	0.721	ดี	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.695 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.721 เมื่อพิจารณาระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดี ถึงปานกลาง เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อ 1 ท่านใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งที่ทำงานที่มีอันตราย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.126 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.866

ลำดับที่ 2 ข้อ 5 ท่านเก็บรักษาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลของท่านเข้าที่ทุกครั้งเมื่อใช้งานเสร็จ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.115 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.947

ลำดับที่ 3 ข้อ 2 ท่านใช้ปลั๊กอุดหูหรือที่ครอบหูเมื่อทำงานในที่ที่มีเสียงดัง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.656 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.171

ลำดับที่ 4 ข้อ 3 ท่านสวมรองเท้าหัวโลหะเมื่อปฏิบัติงานเกี่ยวกับการยกและขนย้ายของ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.307 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.376

ลำดับที่ 5 ข้อ 4 ท่านถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบางครั้งที่รู้สึกร้อนหรืออึดอัดจนไม่สะดวกที่จะทำงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.270 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.079

4.3.3 ด้านสภาพแวดล้อม

จากการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานด้านสภาพแวดล้อม โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านสภาพแวดล้อม

ด้านสภาพแวดล้อม	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	ลำดับที่
1. ท่านรีบทำความสะอาดเมื่อพบน้ำมันหรือสารเคมีหกเลอะเทอะ	4.156	0.944	ดี	4
2. ท่านรักษาบริเวณที่ทำงานให้สะอาดอยู่เสมอ	4.311	0.741	ดีมาก	1
3. ท่านเก็บสิ่งของที่รกเกะกะกีดขวางทางเดิน	4.204	0.856	ดี	3
4. ท่านคำนึงถึงความเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุจากสภาพแวดล้อมพื้นที่การปฏิบัติงานอยู่เสมอ	4.207	0.777	ดี	2
5. ท่านมีการปรับปรุงพื้นที่และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้มีความปลอดภัย	4.111	0.889	ดี	5
เฉลี่ย	4.198	0.657	ดี	

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.198 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการสภาพแวดล้อม ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.657 เมื่อพิจารณาระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านสภาพแวดล้อม เป็นรายข้อพบว่าพนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมาก ถึงดี เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อ 2 ท่านรักษาบริเวณที่ทำงานให้สะอาดอยู่เสมอ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.311 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.741

ลำดับที่ 2 ข้อ 4 ท่านคำนึงถึงความเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุจากสภาพแวดล้อมพื้นที่การปฏิบัติงานอยู่เสมอ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.207 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.777

ลำดับที่ 3 ข้อ 3 ท่านเก็บสิ่งของที่รกเกะกะกีดขวางทางเดิน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.204 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.853

ลำดับที่ 4 ข้อ 1 ท่านรีบทำความสะอาดเมื่อพบน้ำมันหรือสารเคมีหกเลอะเทอะ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.156 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.944

ลำดับที่ 5 ข้อ 5 ท่านมีการปรับปรุงพื้นที่และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้มีความปลอดภัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.111 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.889

4.3.4 ด้านการจัดการ

จากการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานด้านการจัดการ โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการจัดการ

ด้านการจัดการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	ลำดับที่
1. ท่านอ่านประกาศเตือนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย	4.041	0.782	ดี	2
2. ท่านแนะนำวิธีการทำงานที่ลัดขั้นตอนเพื่อลดเวลาการทำงานลงให้แก่พนักงานใหม่	3.263	1.274	ปานกลาง	4
3. เพื่อให้ได้ผลผลิตเพิ่มขึ้นท่านจำเป็นที่จะไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนและข้อกำหนดด้านความปลอดภัย	3.207	1.328	ปานกลาง	5
4. ท่านเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยของบริษัททุกครั้ง	3.904	0.939	ดี	3
5. ท่านปฏิบัติตามเครื่องหมายความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด	4.082	0.836	ดี	1
เฉลี่ย	3.669	0.632	ดี	

จากตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการจัดการ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.669 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการจัดการ ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.632 เมื่อพิจารณาระดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการจัดการ เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดี ถึงปานกลาง เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อ 5 ท่านปฏิบัติตามเครื่องหมายความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.082 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.836

ลำดับที่ 2 ข้อ 1 ท่านอ่านประกาศเตือนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.041 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.782

ลำดับที่ 3 ข้อ 4 ท่านเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยของบริษัททุกครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.904 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.939

ลำดับที่ 4 ข้อ 2 ท่านแนะนำวิธีการทำงานที่ลัดขั้นตอนเพื่อลดเวลาการทำงานลงให้แก่พนักงานใหม่ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.263 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.274

ลำดับที่ 5 ข้อ 3 เพื่อให้ได้ผลผลิตเพิ่มขึ้นท่านจำเป็นที่จะไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนและข้อกำหนดด้านความปลอดภัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.207 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมปานกลาง โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.328

4.3.5 ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์

จากการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 4.12

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับการรับรู้ และลำดับที่ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์

ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	ลำดับที่
1. ท่านเก็บอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ เข้าที่เมื่อใช้งานเสร็จ	4.456	0.631	ดีมาก	1
2. ท่านตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือเครื่องใช้ก่อนทำงานและหลังทำงานเสร็จทุกครั้ง	4.285	0.682	ดีมาก	2
3. ท่านเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับการทำงานทุกครั้ง	4.233	0.757	ดีมาก	3
4. ท่านเก็บเครื่องมือเครื่องใช้แยกเป็นสัดส่วนเพื่อสะดวกในการใช้งาน	4.185	0.792	ดี	5
5. ท่านตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ในการทำงานของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายประจำเครื่องจักรก่อนปฏิบัติงานเสมอ	4.215	0.808	ดีมาก	4
เฉลี่ย	4.275	0.634	ดีมาก	

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.275 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.634 เมื่อพิจารณาระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ เป็นรายข้อพบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมาก ถึงดี เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้อ 1 ท่านเก็บอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ เข้าที่เมื่อใช้งานเสร็จ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.456 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.631

ลำดับที่ 2 ข้อ 2 ท่านตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือเครื่องใช้ก่อนทำงานและหลังทำงานเสร็จทุกครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.285 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.682

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 3 ข้อ 3 ท่านเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับการทำงานทุกครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.233 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดีมาก โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.757

ลำดับที่ 4 ข้อ 5 ท่านตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ในการทำงานของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายประจำเครื่องจักรก่อนปฏิบัติงานเสมอ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.215 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.808

ลำดับที่ 5 ข้อ 4 ท่านเก็บเครื่องมือเครื่องใช้แยกเป็นสัดส่วนเพื่อสะดวกในการทำงานทุกครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.185 ซึ่งจัดอยู่ในระดับพฤติกรรมดี โดยพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.792

4.3.6 การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

จากการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวม และรายด้าน โดยมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 5 ด้าน มาวิเคราะห์ระดับพฤติกรรม ซึ่งประกอบด้วย ด้านการปฏิบัติงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม ด้านการจัดการ และด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม มาทำการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ดังแสดงผลการเปรียบเทียบไว้ในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน โดยรวมและรายด้าน

ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม	ลำดับที่
1. การปฏิบัติงาน	3.859	0.557	ดี	3
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.695	0.721	ดี	5
3. สภาพแวดล้อม	4.198	0.657	ดี	2
4. การจัดการ	3.699	0.632	ดี	4
5. การใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์	4.275	0.634	ดีมาก	1
เฉลี่ย	3.945	0.505	ดี	

จากตารางที่ 4.13 ผลการเปรียบเทียบ พบว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมเท่ากับ 3.945 จัดว่าอยู่ในระดับการรับรู้ดี โดยพนักงานแต่ละคนมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละด้าน พบว่ามีค่าไม่เกิน 0.721 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมเท่ากับ 0.505 เมื่อพิจารณาระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับดีมาก ถึงดี เรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.275 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดีมาก พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.634

ลำดับที่ 2 ด้านสภาพแวดล้อม โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.198 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.657

ลำดับที่ 3 ด้านการปฏิบัติงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.859 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.557

ลำดับที่ 4 ด้านการจัดการ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.699 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.632

ลำดับที่ 5 ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.695 จัดอยู่ในระดับการรับรู้ดี พนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.721

4.4 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัย

สมมติฐานที่ : 1 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

โดยจำแนกตามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา และการอบรมเรื่องความปลอดภัย

4.4.1 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัย ของพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.14 มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามเพศ

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามเพศ		p-value
	ชาย (n=111)	หญิง (n=159)	
1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	3.793	3.844	0.498
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.723	3.809	0.244
3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	3.949	3.943	0.919
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย	3.668	3.673	0.935
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	4.037	4.137	0.220
เฉลี่ย	3.834	3.881	0.448

จากตารางที่ 4.14 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test พบว่า ค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.448 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่าพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านของการรับรู้ระบบความปลอดภัย พบว่าพนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในทุกด้านไม่มีความแตกต่างกัน

4.4.2 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัย ของพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.15 มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามช่วงอายุ

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามช่วงอายุ				p-value
	18 – 25 ปี (n=92)	26 – 30 ปี (n=61)	31 – 35 ปี (n=48)	36 ปีขึ้นไป (n=69)	
1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	3.856	3.817	3.634	3.915	0.087
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.752	3.693	3.735	3.903	0.199
3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	3.916	3.927	3.854	4.064	0.223
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย	3.646	3.696	3.622	3.716	0.700
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	4.154	4.063	3.878	4.199	0.046*
เฉลี่ย	3.865	3.839	3.745	3.959	0.142

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.142 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านของการรับรู้ระบบความปลอดภัย พบว่าพนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกันในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน และด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.16 ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.16 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีช่วงอายุแตกต่างกันเป็นรายคู่

			กลุ่มที่			
ช่วงอายุ	$\bar{x}$	กลุ่มที่	1	2	3	4
18 – 25 ปี	4.154	1	-	0.397	0.017*	0.662
26 – 30 ปี	4.063	2	-	-	0.139	0.234
31 – 35 ปี	3.878	3	-	-	-	0.009**
36 ปีขึ้นไป	4.199	4	-	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.16 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีช่วงอายุ 18-25 ปี มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานแตกต่างจากพนักงานที่มีช่วงอายุ 31-35 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพนักงานที่มีช่วงอายุ 31-35 ปี มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานแตกต่างจากพนักงานที่มีช่วงอายุ 36 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าพนักงานที่มีช่วงอายุต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานไม่แตกต่างกัน

4.4.3 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัย ของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.17 มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามสถานภาพสมรส

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามสถานภาพสมรส			p-value
	โสด (n=155)	สมรส (n=102)	หม้าย/หย่าร้าง (n=13)	
1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	3.867	3.798	3.484	0.078
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.801	3.773	3.462	0.144
3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	3.972	3.933	3.725	0.324
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย	3.708	3.653	3.374	0.058
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	4.123	4.085	3.857	0.365
เฉลี่ย	3.894	3.849	3.580	0.087

จากตารางที่ 4.17 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.087 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของการรับรู้ระบบความปลอดภัย พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในทุกด้านไม่มีความแตกต่างกัน

4.4.4 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัย ของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.18 มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามอายุงาน

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามอายุงาน				p-value
	น้อยกว่า 1 ปี (n=55)	1 – 5 ปี (n=101)	มากกว่า 5 – 10 ปี (n=61)	มากกว่า 10 ปี (n=53)	
1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	3.964	3.771	3.827	3.771	0.250
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.899	3.644	3.850	3.806	0.038*
3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	4.099	3.822	3.977	3.987	0.030*
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย	3.764	3.617	3.728	3.612	0.195
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	4.319	3.992	4.084	4.076	0.027*
เฉลี่ย	4.009	3.769	3.893	3.850	0.034*

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.034 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านของการรับรู้ระบบความปลอดภัย พบว่าพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน ในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน และด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย และด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.19 ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.19 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ของพนักงานที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันเป็นรายคู่

ช่วงอายุงาน	$\bar{x}$	กลุ่มที่	กลุ่มที่			
			1	2	3	4
น้อยกว่า 1 ปี	3.899	1	-	0.011*	0.659	0.416
1 – 5 ปี	3.644	2	-	-	0.032*	0.107
มากกว่า 5 – 10 ปี	3.850	3	-	-	-	0.691
มากกว่า 10 ปี	3.806	4	-	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีช่วงอายุงานน้อยกว่า 1 ปี มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลแตกต่างจากพนักงานที่มีช่วงอายุงานมากกว่า 1-5 ปี และพนักงานที่มีช่วงอายุงาน 1-5 ปี มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลแตกต่างจาก พนักงานที่มีอายุงานมากกว่า 5-10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าพนักงานที่มีช่วงอายุงานต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลไม่แตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.20 ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.20 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ของพนักงานที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันเป็นรายคู่

			กลุ่มที่			
ช่วงอายุงาน	$\bar{x}$	กลุ่มที่	1	2	3	4
น้อยกว่า 1 ปี	4.099	1	-	0.004**	0.253	0.310
1 – 5 ปี	3.822	2	-	-	0.097	0.091
มากกว่า 5 – 10 ปี	3.977	3	-	-	-	0.926
มากกว่า 10 ปี	3.987	4	-	-	-	-

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.20 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีช่วงอายุงานน้อยกว่า 1 ปี มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินแตกต่างจากพนักงานที่มีช่วงอายุงาน 1-5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าพนักงานที่มีช่วงอายุงานต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินไม่แตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.21 ดังนี้

ตารางที่ 4.21 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันเป็นรายคู่

			กลุ่มที่			
ช่วงอายุงาน	$\bar{x}$	กลุ่มที่	1	2	3	4
น้อยกว่า 1 ปี	4.319	1	-	0.003**	0.051	0.050
1 – 5 ปี	3.992	2	-	-	0.376	0.444
มากกว่า 5 – 10 ปี	4.084	3	-	-	-	0.942
มากกว่า 10 ปี	4.076	4	-	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.21 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีช่วงอายุงานน้อยกว่า 1 ปี มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานแตกต่างจากพนักงานที่มีช่วงอายุงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าพนักงานที่มีช่วงอายุงานต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานไม่แตกต่างกัน

4.4.5 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัย ของพนักงานที่มีการศึกษาแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.22 มีดังนี้

ตารางที่ 4.22 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามระดับการศึกษา

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามระดับการศึกษา			p-value
	มัธยมศึกษาตอนต้น (n=115)	มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. (n=106)	สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. (n=49)	
1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	3.726	3.782	4.139	0.000**
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.713	3.693	4.093	0.000**
3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	3.882	3.891	4.213	0.002**
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย	3.591	3.625	3.956	0.000**
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	4.009	4.099	4.289	0.043*
เฉลี่ย	3.784	3.818	4.138	0.000**

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.22 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.000 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านของการรับรู้ระบบความปลอดภัย พบว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน ในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน และด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.23 ดังนี้

ตารางที่ 4.23 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	กลุ่มที่	กลุ่มที่		
			1	2	3
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.726	1	-	0.478	0.000**
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	3.782	2	-	-	0.000**
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	4.139	3	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.23 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น และพนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัยแตกต่างจากพนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.24 ดังนี้

ตารางที่ 4.24 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่

			กลุ่มที่		
ระดับการศึกษา	$\bar{x}$	กลุ่มที่	1	2	3
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.713	1	-	0.795	0.000**
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	3.693	2	-	-	0.000**
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	4.093	3	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.24 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น และพนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลแตกต่างจากพนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลไม่แตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.25 ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.25 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	$\bar{x}$	กลุ่มที่	กลุ่มที่ 1	2	3
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.882	1	-	0.908	0.001**
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	3.891	2	-	-	0.001**
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	4.213	3	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.25 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น และพนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินแตกต่างจากพนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินไม่แตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.26 ดังนี้

ตารางที่ 4.26 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	$\bar{x}$	กลุ่มที่	กลุ่มที่ 1	2	3
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.591	1	-	0.598	0.000**
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	3.625	2	-	-	0.000**
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	3.956	3	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.26 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น และพนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านกฎและนโยบายความปลอดภัยแตกต่างจากพนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านกฎและนโยบายความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.27 ดังนี้

ตารางที่ 4.27 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	กลุ่มที่	กลุ่มที่		
			1	2	3
มัธยมศึกษาตอนต้น	4.009	1	-	0.304	0.012*
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	4.099	2	-	-	0.092
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	4.289	3	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.27 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานแตกต่างจากพนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานไม่แตกต่างกัน

4.4.6 เปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัย ของพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานที่ได้รับการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.28 มีดังนี้

ตารางที่ 4.28 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานจำแนกตามจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัย

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัย			p-value
	น้อยกว่า 2 ครั้ง (n=97)	2-5 ครั้ง (n=136)	มากกว่า 5 ครั้ง (n=37)	
1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	3.856	3.823	3.738	0.601
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.736	3.823	3.695	0.383
3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	3.960	3.959	3.857	0.609
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย	3.688	3.642	3.734	0.558
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	4.139	4.090	4.000	0.537
เฉลี่ย	3.876	3.867	3.805	0.749

จากตารางที่ 4.28 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.749 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 พบว่าพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของการรับรู้ระบบความปลอดภัย พบว่าพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยในทุกด้านไม่มีความแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.5 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

สมมติฐานที่ : 2 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

โดยจำแนกตามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส อายุงาน ระดับการศึกษา และการอบรมเรื่องความปลอดภัย

4.5.1 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ของพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.1 พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.29 มีดังนี้

ตารางที่ 4.29 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามเพศ

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามเพศ		p-value
	ชาย (n=111)	หญิง (n=159)	
1. ด้านการปฏิบัติงาน	3.864	3.856	0.902
2. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.760	3.649	0.213
3. ด้านสภาพแวดล้อม	4.193	4.201	0.917
4. ด้านการจัดการ	3.737	3.673	0.414
5. ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์	4.368	4.210	0.044*
เฉลี่ย	3.984	3.918	0.287

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.29 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test พบว่า ค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.287 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าพนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าพนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานต่างกัน ในด้านการใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการจัดการ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

4.5.2 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ของพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.2 พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.30 มีดังนี้

ตารางที่ 4.30 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามอายุ

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามช่วงอายุ				p-value
	18 – 25 ปี (n=92)	26 – 30 ปี (n=61)	31 – 35 ปี (n=48)	36 ปีขึ้นไป (n=69)	
1. ด้านการปฏิบัติงาน	3.849	3.853	3.799	3.921	0.696
2. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.648	3.577	3.721	3.844	0.171
3. ด้านสภาพแวดล้อม	4.146	4.187	4.154	4.307	0.438
4. ด้านการจัดการ	3.659	3.731	3.708	3.719	0.895
5. ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์	4.241	4.279	4.246	4.336	0.801
เฉลี่ย	3.909	3.925	3.926	4.025	0.498

จากตารางที่ 4.30 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.498 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 พบว่าพนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าพนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในทุกด้านไม่มีความแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.5.3 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.31 มีดังนี้

ตารางที่ 4.31 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามสถานภาพสมรส

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามสถานภาพสมรส			p-value
	โสด (n=155)	สมรส (n=102)	หม้าย/หย่าร้าง (n=13)	
1. ด้านการปฏิบัติงาน	3.918	3.809	3.544	0.034*
2. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.742	3.649	3.492	0.352
3. ด้านสภาพแวดล้อม	4.221	4.194	3.954	0.372
4. ด้านการจัดการ	3.720	3.716	3.323	0.089
5. ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์	4.329	4.245	3.862	0.031*
เฉลี่ย	3.986	3.923	3.635	0.046*

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.31 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.046 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านของพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน ในด้านการปฏิบัติงาน และด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการจัดการ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติงาน ของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.32 ดังนี้

ตารางที่ 4.32 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานด้านการปฏิบัติงาน ของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันเป็นรายคู่

			กลุ่มที่		
สถานภาพสมรส	$\bar{x}$	กลุ่มที่	1	2	3
โสด	3.918	1	-	0.125	0.020*
สมรส	3.809	2	-	-	0.103
หม้าย/หย่าร้าง	3.544	3	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.32 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีสถานภาพโสด มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติงานแตกต่างจากพนักงานที่มีสถานภาพหม้าย/หย่าร้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.33 ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.33 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ของพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันเป็นรายคู่

สถานภาพสมรส	$\bar{x}$	กลุ่มที่	กลุ่มที่		
			1	2	3
โสด	4.329	1	-	0.296	0.010*
สมรส	4.245	2	-	-	0.039*
หม้าย/หย่าร้าง	3.862	3	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.33 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีสถานภาพโสด และสถานภาพสมรส มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการ ใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์แตกต่างจากพนักงานที่มีสถานภาพหม้าย/หย่าร้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ไม่แตกต่างกัน

4.5.4 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.4 พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.34 มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.34 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามอายุงาน

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามอายุงาน				p-value
	น้อยกว่า 1 ปี (n=55)	1 – 5 ปี (n=101)	มากกว่า 5 – 10 ปี (n=61)	มากกว่า 10 ปี (n=53)	
1. ด้านการปฏิบัติงาน	3.918	3.794	3.912	3.863	0.473
2. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.793	3.558	3.739	3.793	0.113
3. ด้านสภาพแวดล้อม	4.244	4.091	4.262	4.279	0.227
4. ด้านการจัดการ	3.811	3.624	3.718	3.706	0.361
5. ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์	4.433	4.153	4.266	4.355	0.045*
เฉลี่ย	4.039	3.844	3.990	3.988	0.076

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.34 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.076 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านของพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน ในด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการจัดการ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ของพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.35 ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.35 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ของพนักงานที่มีช่วงอายุงานแตกต่างกันเป็นรายคู่

			กลุ่มที่			
ช่วงอายุงาน	$\bar{x}$	กลุ่มที่	1	2	3	4
น้อยกว่า 1 ปี	4.433	1	-	0.021*	0.597	0.597
1 – 5 ปี	4.153	2	-	-	0.073	0.090
มากกว่า 5 – 10 ปี	4.266	3	-	-	-	0.985
มากกว่า 10 ปี	4.355	4	-	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.35 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีช่วงอายุงานน้อยกว่า 1 ปี มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์แตกต่างจากพนักงานที่มีช่วงอายุงาน 1-5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าพนักงานที่มีช่วงอายุงานต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ไม่แตกต่างกัน

4.5.5 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.5 พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.36 มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.36 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามระดับการศึกษา

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามระดับการศึกษา			p-value
	มัธยมศึกษาตอนต้น (n=115)	มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. (n=106)	สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. (n=49)	
1. ด้านการปฏิบัติงาน	3.819	3.854	3.963	0.318
2. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.732	3.589	3.837	0.105
3. ด้านสภาพแวดล้อม	4.155	4.159	4.384	0.090
4. ด้านการจัดการ	3.652	3.634	3.951	0.008**
5. ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์	4.271	4.221	4.400	0.262
เฉลี่ย	3.926	3.891	4.107	0.040*

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.36 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.040 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายด้านของพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน ในด้านการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนในด้านอื่นๆ ได้แก่ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการจัดการ ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน โดยใช้การทดสอบ LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 4.37 ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.37 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานด้านการจัดการ ของพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	$\bar{x}$	กลุ่มที่	กลุ่มที่		
			1	2	3
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.652	1	-	0.828	0.005**
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	3.634	2	-	-	0.004**
สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	3.951	3	-	-	-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.37 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น และระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติงานแตกต่างจากพนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันคู่อื่นๆ มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน

4.5.6 เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ของพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.6 พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.38 มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.38 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานจำแนกตามจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัย

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) แบ่งตามจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัย			p-value
	น้อยกว่า 2 ครั้ง (n=97)	2-5 ครั้ง (n=136)	มากกว่า 5 ครั้ง (n=37)	
1. ด้านการปฏิบัติงาน	3.822	3.909	3.773	0.305
2. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	3.649	3.746	3.627	0.502
3. ด้านสภาพแวดล้อม	4.217	4.174	4.238	0.819
4. ด้านการจัดการ	3.660	3.719	3.713	0.811
5. ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์	4.301	4.294	4.135	0.353
เฉลี่ย	3.931	3.968	3.897	0.709

จากตารางที่ 4.38 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.709 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 พบว่าพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าพนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยต่างกันมีระดับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในทุกด้านไม่มีความแตกต่างกัน

4.6 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

สมมติฐานที่ 3 ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในการทดสอบความสัมพันธ์ระดับการรับรู้ระบบการจัดการความสัมพันธ์ความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.39 มีดังนี้

ตารางที่ 4.39 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) และค่า p-value ระหว่างระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	
	r	p-value
1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย	0.482	0.000**
2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล	0.591	0.000**
3. สัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน	0.616	0.000**
4. กฎและนโยบายความปลอดภัย	0.573	0.000**
5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน	0.542	0.000**
เฉลี่ย	0.658	0.000**

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.39 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยการใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson's Product Moment Correlation) ระหว่างระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน พบว่าค่า p-value มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 แสดงว่าระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ โดยมีความสัมพันธ์ค่า r เท่ากับ 0.658 ซึ่งถือว่ามีระดับความสัมพันธ์ค่อนข้างสูง และเมื่อแยกพิจารณารายด้าน พบว่า การรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย และด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เช่นเดียวกันทุกด้าน เมื่อพิจารณาระดับความสัมพันธ์รายด้านพบว่า การรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับค่อนข้างสูง ส่วนที่เหลืออีก 4 ด้านมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.7 สรุปข้อเสนอแนะจากพนักงานที่เป็นประโยชน์

จากการศึกษาความคิดเห็นเพิ่มเติมของพนักงานต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน สามารถสรุปความคิดเห็นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกิดจากการเสนอความคิดเห็นดังนี้

ข้อเสนอแนะต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัย

1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย

1.1 ตรวจสอบเครื่องมือ เครื่องจักรให้มีสภาพสมบูรณ์ก่อนการใช้งานอยู่เสมอ

1.2 อุปกรณ์ทุกอย่างต้องอยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งานตลอดเวลา

1.3 ปลั๊กไฟเต้าเสียบต้องมีลูกยางครอบ เพื่อไม่ให้เกิดไฟช็อตกับพนักงาน

1.4 เครื่องมือเครื่องจักรมีสภาพเสื่อมโทรมตามการอายุใช้งาน บางจุดต้องซ่อมแซมบ่อยครั้งเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย

1.5 อุปกรณ์เครื่องจักรมีการชำรุด ขาดการติดต่อซ่อมแซม แม้จะซ่อมแซมแต่ใช้ได้ชั่วคราว

1.6 อบรมการใช้เครื่องมือ เครื่องจักรให้ถูกวิธี

1.7 ควรมีระบบการจัดการเครื่องมือที่มีลักษณะเก่า-ชำรุดมากขึ้น

2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

2.1 รณรงค์, ส่งเสริม และกวดขันในการใช้งานในจุดที่เหมาะสมและจำเป็น

2.2 จัดให้ความรู้ ความเข้าใจ และผลที่ได้จากการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

2.3 ควรมีคุณภาพสูง คงทนต่อการใช้งาน

2.4 อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลมีให้ไม่เพียงพอ

2.5 อยากได้ถุงมือสไลด์ขนมปังที่พอดีมือ

2.6 ควรจัดหาอุปกรณ์ชนิดใหม่ๆ มาทดแทนของเดิมที่ชำรุด/ตกรุ่น

3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน

3.1 ตรวจสอบสภาพความสมบูรณ์, ทดสอบการใช้งาน

3.2 อบรม สร้างการรับรู้ เข้าใจตระหนักเกี่ยวกับสัญญาณเตือนแจ้งเหตุภาวะฉุกเฉิน

3.3 สัญญาณเตือนมีเสียงดังบ่อยครั้ง อาจเกิดจากความผิดของระบบ อาจทำให้พนักงานเกิดความเคยชินต่อสัญญาณเตือน

3.4 บางครั้งเสียงเตือนดังไม่มากพอ ตามบริเวณหน้างานที่มีเสียงดัง

3.5 ควรมีการซ้อมหนีไฟเป็นประจำทุกปี และไม่ต้องแจ้งล่วงหน้า

3.6 ไม่ควรมีสิ่งกีดขวางเส้นทางการหนีไฟ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. กฎและนโยบายความปลอดภัย

4.1 มีนโยบายที่ชัดเจน เอาจริงเอาจัง

4.2 ปฏิบัติอย่างเป็นระเบียบโดยทั่วถึง

4.3 กฎและนโยบายบางครั้งคน หรือพนักงานใหม่ยังไม่เข้าใจ และไม่เห็นความสำคัญลำดับก่อนหลัง ควรมีการปลูกฝั่งหรือประชาสัมพันธ์ให้เป็นปัจจุบัน

4.4 ให้หัวหน้างานเข้มงวดเรื่องการที่พนักงานฝ่าฝืนกฎระเบียบ และให้กระตุ้นพนักงานให้เกิดจิตสำนึกในการทำงานอย่างปลอดภัย

4.5 ควรปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกันทั้งองค์กร

4.6 ประกาศให้กับพนักงานทราบเมื่อกฎและนโยบายออกมาใหม่

5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

5.1 ควรมีการระบายอากาศเพียงพอ อุณหภูมิเหมาะสม

5.2 แสง-เสียงเหมาะสมกับการทำงาน

5.3 ควรมีที่พักผ่อนอย่างเพียงพอ

5.4 ทำป้ายทางเข้า-ออกให้ชัดเจน และควรจะมองเห็นป้ายต่างๆ ได้ชัดเจน

5.5 อากาศในบางพื้นที่ร้อนอบอ้าวมาก

5.6 ทางเดินไม่ควรมาสิ่งกีดขวางหรือน้ำขัง

5.7 สถานที่ไม่เพียงพอต่อการเก็บสินค้า

5.8 ควรจัดและตกแต่งภูมิทัศน์โดยรอบโรงงาน เพื่อให้ดูสะอาดและสบายตา

6. พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

6.1 รณรงค์ศึกษาดูงานด้านความปลอดภัย

6.2 หัวหน้างาน ผู้บริหารและส่วนงานที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันสอดส่องดูแลและนำมาแก้ไข

6.3 จัดเป็นแผนการอบรมความปลอดภัยประจำปี

6.4 หมั่นให้พนักงานเก็บกวาดพื้นที่ และทำความสะอาดทุกวันและต่อเนื่องเป็นนิสัย

6.5 ส่งเสริมให้พนักงานตระหนักถึงเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน

6.6 ควรจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยให้มากขึ้น

6.7 จัดเตรียมอุปกรณ์เครื่องมือในการทำงานให้เพียงพอเพื่อสร้างพฤติกรรมที่ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ในการศึกษาเรื่อง การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบกับปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ของพนักงาน โดยมีวัตถุประสงค์การศึกษา ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ระบบความปลอดภัย แบ่งออกเป็น 5 ส่วน

- ส่วนที่ 1 การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย
- ส่วนที่ 2 การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
- ส่วนที่ 3 สัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน
- ส่วนที่ 4 กฎและนโยบายความปลอดภัย
- ส่วนที่ 5 สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน แบ่งออกเป็น 5 ส่วน

- ส่วนที่ 1 ด้านการปฏิบัติงาน
- ส่วนที่ 2 ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
- ส่วนที่ 3 ด้านสภาพแวดล้อม
- ส่วนที่ 4 ด้านการจัดการ
- ส่วนที่ 5 ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์

ตอนที่ 4 ข้อมูล ข้อคิดเห็น หรือ ข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นนำมาวิเคราะห์ประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows (Statistical Package for the Social Science for Windows) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวน (t-test and One-Way ANOVA) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัยในบทที่ 4 สามารถสรุปผลการวิจัยโดยแบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

5.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ พนักงานส่วนใหญ่เป็นพนักงานเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 58.9 และเป็นพนักงานเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 41.1

2. อายุ พนักงานส่วนใหญ่มีอายุ 18-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 34.1 รองลงมาคือ พนักงานที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 25.5 และพนักงานที่มีอายุ 26-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.6 ส่วนพนักงานที่มีอายุ 31-35 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 17.8

3. สถานภาพสมรส พนักงานส่วนใหญ่สถานภาพโสดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.4 รองลงมาคือ พนักงานที่สมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 37.8 ส่วนพนักงานที่เป็นหม้าย/หย่าร้าง มีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 4.8

4. อายุงาน พนักงานส่วนใหญ่มีอายุงาน 1-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.4 รองลงมาคือ พนักงานที่มีอายุงานมากกว่า 5-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.6 และพนักงานที่มีอายุงานน้อยกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.4 ส่วนพนักงานที่มีอายุงานมากกว่า 10 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 19.6

5. ระดับการศึกษา พนักงานส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 42.6 รองลงมาคือ พนักงานที่มีการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. คิดเป็นร้อยละ 39.3 และพนักงานที่มีการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. มีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 18.1

6. การอบรมเรื่องความปลอดภัย พนักงานส่วนใหญ่เคยเข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัย คิดเป็นร้อยละ 93.0 และพนักงานที่ไม่เคยได้รับการอบรมเรื่องความปลอดภัย คิดเป็นร้อยละ 7.0

7. จำนวนครั้งในการเข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัย พนักงานที่เข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัยส่วนใหญ่ได้เข้ารับการอบรม 2-5 ครั้ง มีจำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมาคือ ได้เข้ารับการอบรมน้อยกว่า 2 ครั้ง มีจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 และพนักงานที่เข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัยมากกว่า 5 ครั้ง มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. ประสบการณ์การได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน พนักงานส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับอุบัติเหตุ มีจำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 84.4 และพนักงานที่เคยได้รับอุบัติเหตุ มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6

9. จำนวนครั้งในการได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงาน พนักงานที่เคยได้รับอุบัติเหตุส่วนใหญ่เคยได้รับอุบัติเหตุ 1 ครั้ง มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 รองลงมาคือ เคยได้รับอุบัติเหตุ 2 ครั้ง มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 และเคยได้รับอุบัติเหตุมากกว่า 2 ครั้ง มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5

10. ความรุนแรงของอุบัติเหตุในระหว่างการปฏิบัติงาน พนักงานที่เคยได้รับอุบัติเหตุส่วนใหญ่ไม่ต้องหยุดงาน มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 รองลงมาคือ เคยได้รับอุบัติเหตุโดยที่หยุดงานไม่มากกว่า 3 วัน มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4 และเคยได้รับอุบัติเหตุโดยที่ต้องหยุดงานมากกว่า 3 วัน มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

5.1.2 ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมและรายด้าน

สรุปผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยจำนวน 5 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย และด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน พบว่า พนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัย โดยรวมอยู่ในระดับดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.862 และพนักงานแต่ละคนมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยโดยรวมไม่แตกต่างกันมากนัก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละด้าน พบว่ามีค่าไม่เกิน 0.653 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมเท่ากับ 0.498 เมื่อพิจารณาการรับรู้ระบบความปลอดภัยเป็นรายด้านพบว่า ในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.823 ในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.774 ในด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.946 ในด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.671 และในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.096 และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละด้าน พบว่าพนักงานมีระดับการรับรู้ไม่แตกต่างกันมากนัก โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.495 – 0.653

5.1.3 ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมและรายด้าน

สรุปผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานจำนวน 5 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย ด้านการปฏิบัติงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม ด้านการจัดการ และด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ พบว่า พนักงานมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน โดยรวมอยู่ในระดับดี โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.945 และพนักงานแต่ละคนมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมไม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แตกต่างกันมากนัก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละด้าน พบว่ามีค่าไม่เกิน 0.634 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมเท่ากับ 0.505 เมื่อพิจารณาระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานเป็นรายด้านพบว่า ในด้านการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.859 ในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.695 ในด้านสภาพแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.198 ในด้านการจัดการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.699 และในด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.275 และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละด้าน พบว่าพนักงานมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกันมากนัก โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.557 – 0.721

5.1.4 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

สมมติฐานที่ 1 : พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า เพศ ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 1.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า อายุ ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 1.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า สถานภาพสมรส ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 1.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า อายุงาน มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน โดยพนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปลอดภัย ในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน และด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน ส่วนด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย และด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย พบว่าพนักงานมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า การศึกษา มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน โดยพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบคามปลอดภัย ในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย และด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่าง มีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า จำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัย ไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2 : พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า เพศ ไม่มีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า อายุ ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานที่ 2.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า สถานภาพสมรส มีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน โดยพนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ในด้านการปฏิบัติงาน และด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ส่วนด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการจัดการ พบว่าพนักงานมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า อายุงาน ไม่มีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า ระดับการศึกษา มีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน โดยพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ในด้านการจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพนักงานที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน แตกต่างจากพนักงานที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. ส่วนด้านการปฏิบัติงาน ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ พบว่าพนักงานมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า จำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัย ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานที่ 3 : ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

ผลการทดสอบพบว่าการรับรู้ระบบการจัดการความสัมพันธ์ความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่าการรับรู้ระบบการจัดการความสัมพันธ์ความปลอดภัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้

ลำดับที่ 1 การรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน r = 0.616, ความสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง

ลำดับที่ 2 การรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน r = 0.591, ความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 3 การรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านกฎและนโยบายความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน r = 0.573, ความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 4 การรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน r = 0.542, ความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 5 การรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน r = 0.482, ความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกับปัจจัยของการเกิดอุบัติเหตุ เพื่อหาแนวทางการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ ผู้วิจัยพบว่าการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานมีผลต่อการป้องกันอุบัติเหตุ จึงได้กำหนดประเด็นของการรับรู้ระบบความปลอดภัย 5 ด้าน ได้แก่ การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน กฎและนโยบายความปลอดภัย และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การทำงาน และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน 5 ด้าน ได้แก่ การปฏิบัติงาน การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล สภาพแวดล้อม การจัดการ และการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยพิจารณาเห็นว่าการรับรู้ระบบความปลอดภัยในด้านต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญและใกล้ตัวกับพนักงานในระดับปฏิบัติการ เมื่อพนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยและมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่ดีแล้วจะสามารถป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นกับตัวพนักงานเอง และยังสามารถที่จะแนะนำชักจูงให้เพื่อนร่วมงานเกิดพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานเพิ่มขึ้นเป็นการส่งเสริมให้เกิดความปลอดภัยในการทำงานทั่วทั้งองค์กร

5.2.1 การรับรู้ระบบความปลอดภัย

จากการวิจัย การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่าพนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยอยู่ในระดับดี อาจเนื่องมาจากธุรกิจเบเกอรี่ใช้เงินลงทุนกับเครื่องจักรต่างๆ เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต และวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตมีคุณภาพสูง เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ สดใหม่และถูกสุขอนามัยต่อผู้บริโภค พนักงานฝ่ายผลิตที่เกี่ยวข้องกับการผลิตจึงต้องให้ความสำคัญ รวมทั้งความรับผิดชอบต่อทรัพย์สิน และความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน หน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของพนักงานฝ่ายผลิต ประกอบไปด้วยความสามารถในการควบคุมกระบวนการผลิต ความสามารถในการประสานงาน และการใช้ความรู้ความสามารถในการแก้ปัญหา จึงทำให้มีการควบคุมและการกำหนดมาตรฐานการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงานอย่างเข้มงวด มีการอบรม แลกเปลี่ยนความรู้ และทางโรงงานยังต้องมีการพัฒนาตัวเองเพื่อให้ได้มาตรฐานในระบบต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่น ระบบคุณภาพ GMP & HACCP, ISO 9001, ISO 2200, SQF 2000 และ ISO/IEC 17025 เป็นต้น เพื่อที่จะสามารถแข่งขันในระบบธุรกิจในปัจจุบัน โดยเน้นกระบวนการผลิตที่สะอาดและปลอดภัย สร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้แก่พนักงาน ช่วยปกป้องสิ่งแวดล้อมและชุมชนโดยรอบ โดยทางโรงงานได้มีการอบรมเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ระบบความปลอดภัยข้อบังคับต่างๆ ให้กับพนักงานทุกคนก่อนเริ่มทำงาน และมีการอบรมอย่างต่อเนื่องในขณะปฏิบัติงาน อีกทั้งยังจัดให้มีคะแนนการประเมินประจำปีให้กับหน่วยงานที่สามารถลดการเกิดอุบัติเหตุ เพื่อให้เกิดแรงกระตุ้นในการปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องตามข้อกำหนด และมีการปฏิบัติตัวถูกต้องตามกฎข้อบังคับต่างๆ รวมถึงข้อกำหนดด้านความปลอดภัยตลอดจนมีโครงการรณรงค์ความปลอดภัยตลอดทั้งปี ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้พนักงานเกิดความสนใจอยู่เสมอ และเป็นการกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ระบบความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง

5.2.2 พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

จากผลการวิจัย พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน อยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยเป็นอย่างดีและอยู่ภายใต้บรรยากาศที่ส่งเสริมให้เกิดความปลอดภัย การทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่จะมีการจัดเตรียมการด้านต่างๆ เป็นอย่างดี มีขั้นตอนการปฏิบัติงาน และวิธีการดำเนินการอย่างมีระบบ และมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้รับผิดชอบโดยตรง อีกทั้งกฎหมายยังกำหนดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยระดับวิชาชีพ (จป) และมีหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัยโดยตรง จึงทำให้ในแต่ละองค์กรมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย เช่น ให้มีอบรมด้านความปลอดภัยแก่พนักงานอย่างต่อเนื่อง มีการบรรจุหลักสูตรการฝึกอบรมเข้าเป็นข้อบังคับของทางบริษัท การส่งเสริมจากเจ้าหน้าที่ระดับบริหารที่ให้ความสำคัญต่อปัญหาด้านความปลอดภัย ที่อาจจะส่งผลกระทบต่อการดำเนินงาน เพราะว่าการเกิดอุบัติเหตุใดๆ ก็ตามจะส่งผลต่อธุรกิจในด้านชีวิตและทรัพย์สินเสียหายแล้วยังมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ขององค์กรเป็นอย่างมาก อาจจะทำให้สูญเสียธุรกิจนั้นไปได้ การดำเนินงานต่างๆ ของเจ้าหน้าที่และองค์กรจึงส่งผลให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยที่ดี ซึ่งอาจเป็นความต้องการของพนักงานเอง ตามทฤษฎีลำดับขั้นแห่งความต้องการของ Maslow ในขั้นที่ 2 คือ ความต้องการความปลอดภัย

5.2.3 ผลการทดสอบสมมติฐานด้านปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัย

สมมติฐานที่ 1.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า เพศไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพนักงานทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความสนใจเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยใกล้เคียงกัน

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2541 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าพนักงานที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ ฟ้ารัตน์ สมแสน (2539 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านความรู้และทัศนคติด้านความปลอดภัยของการทำงานของคนงานก่อสร้าง ผลงานวิจัยของ พิมพ์ใจ สายวิภู (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติต่อความปลอดภัยในการทำงานของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 4 ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่มี เพศต่างกัน ไม่พบว่ามีความรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ ศยามล เอกะกุลานันต์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการกับพฤติกรรมการจัดการของผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรม ผลการศึกษาพบว่า ผู้นำระดับต้นที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ความสมารถของตนเองในการจัดการไม่แตกต่าง ผลงานวิจัยของ สุธิดา บัวทอง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ในเขต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นิคมอุตสาหกรรมบางปู ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ จักรกฤษณ์ ดิฐวิบูลย์ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิตโรงงานกลั่นน้ำมันปิโตรเลียมในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่เพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิตกลุ่มบริษัทไทยซัมมิท ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่เพศแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและระดับพฤติกรรมความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับคำกล่าวของ ทองหล่อ สุวรรณกาฬ (2521) ที่กล่าวว่า การรับรู้มีอิทธิพลมาจากตัวแปรด้านเพศ เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของ รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม ผลการศึกษาพบว่า พนักงานปฏิบัติการหญิงมีการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายดีกว่าพนักงานปฏิบัติการชาย ผลงานวิจัยของ พจนารถ บุญญภัทรพงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาถึงความรู้ทัศนคติต่อพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมการผลิต ผลการศึกษาพบว่า เพศที่แตกต่างกันมีความรู้เรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานแตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ มานพ ชูนิล (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ผลการศึกษาพบว่า เพศของพนักงานเป็นลักษณะที่ส่งผลต่อความแตกต่างในการรับรู้การประเมินผลการปฏิบัติ ผลงานวิจัยของ เรืองศักดิ์ วิทวัสการเวช (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ของพนักงานบริษัท เทเลคอมเอเซีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีการรับรู้บรรยากาศองค์การแตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ สุระ จันลา (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในนิคมอุตสาหกรรมบ้านหว้า (ไฮเทค) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศมีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน

สมมติฐานที่ 1.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า อายุไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพนักงานที่ปฏิบัติงานมีสภาพการทำงานที่ดี ได้รับการฝึกอบรมก่อนเริ่มทำงาน มีการทดสอบการทำงานอย่างต่อเนื่อง และมีการตรวจสอบการปฏิบัติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ว่าเป็นไปตามข้อกำหนดตลอดเวลา ทำให้พนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยอยู่ในระดับไม่แตกต่างกัน

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฟ้ารัตน์ สมแสน (2539 : บทคัดย่อ) ที่ผลการศึกษาพบว่า อายุไม่มีความสำคัญกับพฤติกรรมด้านความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้าง ผลงานวิจัยของ พจนารถ บุญญภัทรพงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า อายุที่แตกต่างกันไม่ก่อให้เกิดความรู้เรื่องป้องกันอันตรายจากการทำงานแตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถยนต์ในจังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษาพบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีอายุต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ มานพ ชูนิล (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ผลการศึกษาพบว่า อายุของพนักงานส่งผลต่อการรับรู้และยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ เรืองศักดิ์ วิทวัสการเวช (2541 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า พนักงานที่มีอายุต่างกันรับรู้บรรยากาศองค์กรไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ ศยามล เอกะกุลานันต์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ผู้นำระดับต้นที่มีอายุต่างกันมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ สกาวรัตน์ อินทุสมิต (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการรับรู้วัฒนธรรมองค์การ ความผูกพันต่อองค์การและความตั้งใจที่จะลาออกของพนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีอายุต่างกันมีการรับรู้วัฒนธรรมองค์การไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ สุธิดา บัวทอง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ในเขตนิคมอุตสาหกรรมบางปู ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ สุระ จันลา (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในนิคมอุตสาหกรรมบ้านหว้า (ไฮเทค) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับคำกล่าวของ เดโช สวนานนท์ (2516) ที่กล่าวว่าการรับรู้มีส่วนสำคัญกับอายุ เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของ เกสรา สุขสว่าง (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างจิตสำนึกกับสภาพความปลอดภัยของบุคลากรโรงงานอุตสาหกรรมเซรามิก จังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรที่มีอายุมากมีจิตสำนึกด้านความปลอดภัยสูงกว่าบุคลากรที่มีอายุน้อย ผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต กลุ่มบริษัทไทยซัมมิท ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุมีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน และผลงานวิจัยของ ธัญยากร อัญมณีเจริญ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเมื่อยล้าทางกายภาพกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานของบริษัทผลิตพรม ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการระดับรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า สถานภาพสมรสไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ทั้งนี้อาจมาจากพนักงานอยู่ภายใต้กฎระเบียบและนโยบายเกี่ยวกับความปลอดภัยเหมือนกัน รวมถึงวัฒนธรรมองค์การร่วมกัน ทำให้การรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อิศรา ปาดแม้น (2543 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท รองเท้าบาจา แห่งประเทศไทย จำกัด ที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ เธียรไชย ยักทะวงศ์ (2541 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าพนักงานปฏิบัติการที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีความรู้ด้านความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานภาพสมรสไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เรืองศักดิ์ วิทวัสการเวช (2541 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันรับรู้บรรยากาศองค์กรแตกต่างกัน ผลการวิจัยของ Seppala (1993 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับการรับรู้บรรยากาศความปลอดภัย และผลงานวิจัยของ สกาวรัตน์ อินทุสมิต (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีการรับรู้วัฒนธรรมองค์การแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน มีการระดับรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า อายุงานมีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน โดยผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ในการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาก จะคำนึงถึงความปลอดภัยในการทำงานมากกว่าพนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานน้อย ทำให้การรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ เดโช สวนานนท์ (2516 : 30) ที่กล่าวว่า การรับรู้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมา และคำกล่าวของ ทองหล่อ สุวรรณกาศ (2521 : 222) ที่กล่าวว่าประสบการณ์เดิมที่แตกต่างกันย่อมทำให้คนเรามีการรับรู้แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกสรา สุขสว่าง (2553 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานสูงมีจิตสำนึกด้านความปลอดภัยสูง ผลงานวิจัยของ นุชกร จันทร์แปลง (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรยากาศองค์กร กับความพึงพอใจในงานของพนักงาน บริษัท ชิว-เนชั่นแนล จำกัด ผลการวิจัยพบว่า ระยะเวลาในการทำงานมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้บรรยากาศองค์กรโดยรวม และผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุงานมีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฟ้ารัตน์ สมแสน (2539 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์การทำงานของคนงานก่อสร้างไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ผลงานวิจัยของ พจนารถ บุญญภัทรพงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า อายุงานที่แตกต่างกันไม่ก่อให้เกิดความรู้เรื่องป้องกันอันตรายจากการทำงานแตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีอายุงานต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ มานพ ชูนิล (2535 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์ในการทำงานของพนักงานส่งผลต่อการรับรู้และยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ เรืองศักดิ์ วิทวัสการเวช (2541 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า พนักงานที่มีระยะในการทำงานต่างกันรับรู้บรรยากาศองค์กรไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ ศยามล เอกะกุลานันต์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ผู้นำระดับต้นที่มีอายุงานต่างกันมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ สกาวรัตน์ อินทุสมิต (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีอายุงานต่างกันมีการรับรู้วัฒนธรรมองค์การไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการระดับรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า ระดับการศึกษามีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันย่อมต้องมีความสามารถในการตีความและวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ได้แตกต่างกัน และการศึกษานับว่าเป็นกระบวนการที่จะช่วยให้มนุษย์พัฒนาการรับรู้ของตัวเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ ทองหล่อ สุวรรณกาพ (2521 : 222) ที่กล่าวว่าผู้มีระดับการศึกษาย่อมมีการรับรู้ในเรื่องต่างๆ แตกต่างกันไปด้วย และ สถิต วงศ์สวรรค์ (2529 : 79) ที่กล่าวว่าความรู้เดิมและเชาวน์ปัญญาเป็นปัจจัยที่กำหนดการรับรู้ของบุคคล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พจนารถ บุญญภัทรพงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความรู้เรื่องการป้องกันอันตรายจากการทำงานแตกต่างกัน ผลการวิจัยของ เกสรา สุขสว่าง (2535 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าบุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีจิตสำนึกในความปลอดภัยแตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ นุชกร จันทร์แปลง (2541 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาที่ต่างกัน มีการรับรู้บรรยากาศองค์กรด้านความอบอุ่นแตกต่างกัน และผลการวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษามีอิทธิพลต่อระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีการศึกษาต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ เรืองศักดิ์ วิทวัสการเวช (2541 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันรับรู้บรรยากาศองค์กรไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ มานพ ชูนิล (2535 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า วุฒิการศึกษาของพนักงานส่งผลต่อการรับรู้และยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยของ ศยามล เอกะกุลานันต์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ผู้นำระดับต้นที่มีวุฒิการศึกษาต่างกันมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการไม่แตกต่างกัน และผลการวิจัยของ สกาวรัตน์ อินทุสมิต (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการรับรู้วัฒนธรรมองค์การไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน มีการระดับรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่าจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงาน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า พนักงานทุกคนจะได้รับการอบรมเรื่องการปฏิบัติงานก่อนเริ่มทำงาน ซึ่งการสอดแทรกความรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงานในตำแหน่งนั้นๆ ให้พนักงานมีความรู้ระบบความปลอดภัยที่ใช้ในการทดสอบ โดยที่ไม่ต้องเข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัยโดยตรง และในแต่ละองค์กรก็มีกฎระเบียบในการควบคุมเพื่อให้เกิดความปลอดภัย ตลอดจนมีบทลงโทษต่างๆ เพื่อให้การทำงานปราศจากอุบัติเหตุ

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พจนารถ บุญญภัทรพงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์การฝึกอบรมที่แตกต่างกันไม่ก่อให้เกิดความรู้เรื่องป้องกันอันตรายจากการทำงานแตกต่างกัน ผลการวิจัยของ จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีการอบรมความปลอดภัยต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาของ ศยามล เอกะกุลานันต์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ผู้นำระดับต้นที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมด้านการจัดการต่างกันมีการรับรู้ความสามารถของตนในการจัดการไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยของ เธียรไชย ยักทะวงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงทัศนคติ ความรู้ และพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังของพนักงานปฏิบัติการ บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) โรงงานท่าหลวง จังหวัดสระบุรี ผลการศึกษาพบว่า พนักงานปฏิบัติการที่มีประสบการณ์การอบรมต่างกัน มีความรู้ไม่แตกต่างกัน และผลการวิจัยของ สุระ จันลา (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในนิคมอุตสาหกรรมบ้านหว้า (ไฮเทค) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านการอบรมเรื่องความปลอดภัยไม่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2542 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่ไม่เคยได้รับการอบรมด้านความปลอดภัย มีการรับรู้ดีกว่าพนักงานที่เคยได้รับการอบรม

5.2.4 ผลการทดสอบสมมติฐานด้านปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

สมมติฐานที่ 2.1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า เพศไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ความปลอดภัยในการทำงานต้องเป็นเรื่องของทุกๆ คนในองค์กร โดยเฉพาะพนักงานฝ่ายผลิตที่ปฏิบัติงานที่เสี่ยงอันตราย ดังนั้นฝ่ายผลิตทั้งเพศชายและเพศหญิงจึงต้องตระหนักถึงความระมัดระวังในการปฏิบัติงาน

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์ใจ สายวิภู (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เพศต่างกัน ไม่พบว่ามีการปฏิบัติต่อความปลอดภัยในการทำงานต่างกัน ผลงานวิจัยของ อิศรา ปาดแม้น (2543 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าพนักงานฝ่ายผลิต บริษัท รองเท้าบาจาแห่งประเทศไทย จำกัด ที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ โสภณ ไกรมาก (2540 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า คนงานที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงไม่ต่างกัน ผลงานวิจัยของ จักรกฤษณ์ ดิฐวิบูลย์ (2549 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศไม่มีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิตโรงงานกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม และผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศไม่มีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต กลุ่มบริษัทไทยซัมมิท

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับคำกล่าวของ วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2536) ที่กล่าวว่า คนงานชายมีความประมาทมากกว่าคนงานหญิง และในทำนองเดียวกันกับงานวิจัยของ รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานหญิงมีพฤติกรรมดีกว่าพนักงานชาย ผลงานวิจัยของ วไลพร ภิญโญ (2544 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า เพศมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัย และผลงานวิจัยของ สุระ จันลา (2547 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

สมมติฐานที่ 2.2 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า อายุไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก พนักงานที่ได้รับการฝึกอบรมทั้งในช่วงเริ่มต้นการทำงานและมีการติดตามการทำงาน ทำให้พนักงานที่มีอายุต่างกันมีมาตรฐานในการปฏิบัติงานแบบเดียวกัน ซึ่งส่งผลให้เกิดมีพฤติกรรมในระดับเดียวกัน

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมถวิล เมืองพระ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมอนามัยของคนงานในระดับปฏิบัติเรื่องการป้องกันอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน ผลการศึกษาพบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน ผลงานวิจัยของ โสภณ ไกรมาก (2540 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า คนงานที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงไม่ต่างกัน ผลงานวิจัยของ สิริพัชน์ เปรมัษเฐียร (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า อายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ เธียรไชย ยักทะวงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานปฏิบัติการที่มีอายุต่างกันมีความรู้ไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ สุระ จันลา (2547 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฟ้ารัตน์ สมแสน (2539 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า คนงานก่อสร้างที่มีอายุมากมีการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานดี ส่วนคนงานก่อสร้างที่มีอายุน้อยมีการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานไม่ดี ผลงานวิจัยของ จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าผู้ควบคุมที่มีอายุต่างกันมีการจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ เกสรา สุขสว่าง (2535 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรที่มีอายุน้อยจะมีการเกิดอุบัติเหตุต่ำกว่าบุคลากรที่มีอายุมากกว่า ผลงานวิจัยของ นลินี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประทับศร (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า อายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุมีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต และผลงานวิจัยของ ธัญยากร อัญมณีเจริญ (2550 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่มีอายุต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 : พนักงานที่มีสถานสมรสแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า สถานภาพสมรสมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก พนักงานที่มีสถานภาพโสดมีความระมัดระวังและรอบครอบมากกว่า เพราะอาจจะเป็นเสาหลักของทางบ้านหรือมีความชำนาญในการปฏิบัติงานจนเกิดทักษะว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไร

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริพัชน์ เปรมัษเฐียร (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานผลิตกระดาษที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ จักรกฤษณ์ ดิฐวิบูลย์ (2549 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานภาพสมรสมีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ โสภณ ไกรมาก (2540 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า คนงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีพฤติกรรมการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงไม่ต่างกัน ผลงานวิจัยของ เธียรไชย ยักทะวงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานปฏิบัติการที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีความรู้ไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานภาพสมรสไม่มีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต

สมมติฐานที่ 2.4 : พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีอายุงานแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า อายุงานไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานมากเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจ มีความชำนาญในการปฏิบัติงานจนเกิดทักษะ ทำให้รู้ว่าควรปฏิบัติอย่างไรให้ระมัดระวัง ส่วนพนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยมีโอกาสได้รับการอบรมให้คำแนะนำเพิ่มเติมในระหว่างปฏิบัติงาน จึงทำให้ไม่เกิดความแตกต่างระหว่างกลุ่มมากนัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ อารี เพชรพุด (2536) ที่กล่าวว่า คนงานที่มีประสบการณ์หรือมีความชำนาญ จะมีความเชื่อมั่นในตนเองและมักจะปฏิเสธที่จะใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายหรือทำงานกับเครื่องจักรที่มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย คนเหล่านี้จะมีความประมาทมากกว่าคนงานที่มีประสบการณ์น้อย ผลงานวิจัยของ โสภณ ไกรมาก (2540 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า คนงานที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีพฤติกรรมการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงไม่ต่างกัน ผลงานวิจัยของ สิริพัชน์ เปรมัษเฐียร (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ระยะเวลาในการทำงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน และผลงานวิจัยของ สุระ จันลา (2547 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุงานไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับคำกล่าวของ วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2536) ที่กล่าวว่า ผู้ที่ทำงานมานานจะเกิดอุบัติเหตุน้อยกว่า ผลงานวิจัยของ จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าผู้ควบคุมงานที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกันมีการจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน ผลงานวิจัยของ เกสรา สุขสว่าง (2535 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานมากจะเกิดอุบัติเหตุต่ำกว่าบุคลากรที่มีประสบการณ์การทำงานน้อย ผลงานวิจัยของ จักรกฤษณ์ ดิฐวิบูลย์ (2549 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุงานมีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต และผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุงานมีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต

สมมติฐานที่ 2.5 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า ระดับการศึกษามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันย่อมมีความสามารถในการตีความและวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ได้แตกต่างกัน และการศึกษานับว่าเป็นกระบวนการที่จะช่วยให้มนุษย์พัฒนาการรับรู้ของตัวเอง

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2536) ที่กล่าวว่า ผู้ที่ประมาทส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาต่ำ ผลงานวิจัยของ ฟ้ารัตน์ สมแสน (2539 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า คนงานก่อสร้างที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีร้อยละของพฤติกรรมด้านการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานสูงกว่าคนงานก่อสร้างที่มีการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลงานวิจัยของ เกสรา สุขสว่าง (2535 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรที่มีการศึกษาสูงจะมีการเกิดอุบัติเหตุต่ำกว่าบุคลากรที่มีการศึกษาต่ำ ผลงานวิจัยของ วไลพร ภิญโญ (2544 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษามี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัย และผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษามีอิทธิพลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับคำกล่าวของ โสภณ ไกรมาก (2540 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า คนงานที่มีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมการใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงไม่ต่างกัน และผลงานวิจัยของ สิริพัชน์ เปรมัยเจียร (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.6 : พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า พนักงานที่มีจำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า จำนวนครั้งการอบรมเรื่องความปลอดภัยไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก มีการใช้กฎข้อบังคับเดียวกัน และมีการอบรมด้านอื่นๆ มาบ้างทำให้พนักงานมีพฤติกรรมที่ดีและเป็นสิ่งที่ช่วยให้พนักงานได้ทราบถึงวิธีการทำงานที่ปลอดภัยโดยที่ไม่ต้องผ่านการอบรมเรื่องความปลอดภัยโดยตรง

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เธียรไชย ยักทะวงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานปฏิบัติการที่มีประสบการณ์การอบรมต่างกันมีพฤติกรรมไม่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า พนักงานที่เคยอบรมด้านความปลอดภัยมีพฤติกรรมความปลอดภัยดีกว่าพนักงานที่ไม่เคยอบรมด้านความปลอดภัย และผลงานวิจัยของ นลินี ประทับศร (2543 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า การอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันมรพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

5.2.5 ผลการทดสอบสมมติฐานการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

สมมติฐานที่ 3 : ระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

ผลการทดสอบพบว่า ระดับการรับรู้ระบบการจัดการความสัมพันธ์ความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงว่า ระดับการรับรู้ระบบการจัดการความสัมพันธ์ความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ดังคำกล่าวของ สถิต วงศ์สวรรค์ (2529) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ว่าขึ้นอยู่กับสิ่งเร้า ได้แก่ ความเข้ม การกระทำซ้ำของสิ่งเร้าร่วมกับลักษณะของผู้รับรู้ และอิทธิพลของสังคม เป็นต้น และกระบวนการรับรู้ของ Kast and

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Rosenweig (1979) ที่ว่า การรับรู้เป็นพื้นฐานที่จะส่งผลมาสู่พฤติกรรมบุคคลจะรับรู้แตกต่างกันจากประสบการณ์เดิม โดยมีแรงกระทบภายนอก เช่น พลังกลุ่ม การปฏิสัมพันธ์ ตำแหน่งงาน รวมถึงระบบการให้รางวัล และเป็นไปตามผลงานวิจัยของ รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2541 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัย และผลงานวิจัยของ ธิติ เปรินทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัย

อย่างไรก็ตามผลงานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกสรา สุขสว่าง (2535 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า จิตสำนึกในความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางลบกับการประสบอุบัติเหตุ ผลงานวิจัยของ สมถวิล เมืองพระ (2536 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า การรับรู้ของคนงานในระดับปฏิบัติการอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์จากโลหะเครื่องจักรและอุปกรณ์เขตอำเภอบางประกงไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอนามัยเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน และผลงานวิจัยของ ธัญยากร อัญมณีเจริญ (2550 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ความเมื่อยล้าและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่มีความสัมพันธ์กัน

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัยที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทำให้ทราบถึงการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิตในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ เพื่อที่จะนำไปปรับปรุงพัฒนาและเสริมสร้างการทำงานอย่างปลอดภัยต่อไป โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว พนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยในระดับที่ดี และในส่วนของพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานก็อยู่ในระดับดี นั่นหมายถึง ควรจะต้องเสริมกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานอย่างต่อเนื่อง ให้ความสำคัญต่อการฝึกอบรม และควรมีการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้พนักงานมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับที่ดีมาก

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า พนักงานที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป มีระดับการรับรู้ความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานดีกว่าพนักงานช่วงอายุอื่นๆ ทั้งนี้เพราะพนักงานมีประสบการณ์การทำงานมาบ้างแล้ว ทำให้มีความเข้าใจและปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง ซึ่งควรจะเป็นตัวอย่างที่ดีแก่พนักงานคนอื่นๆ ดังนั้นจึงควรเห็นความสำคัญที่จะส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า พนักงานที่มีอายุงานมากกว่า 10 ปีขึ้นไป จะมีระดับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานดีกว่าพนักงานที่มีอายุน้อยกว่า 10 ปี ทั้งนี้เพราะพนักงานมีประสบการณ์การทำงานมาก ทำให้มีความเข้าใจและปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง จึงควรจะเสริมกิจกรรมความปลอดภัยเน้นในกลุ่มพนักงานที่มีอายุงานน้อยกว่า 10 ปี และให้ความสำคัญต่อการฝึกอบรม เพื่อให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่ดียิ่งขึ้น

4. จากผลการวิจัยที่พบว่า การรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน อธิบายได้ว่า พนักงานที่มีการรับรู้ระบบความปลอดภัยที่ดีจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่ดีด้วย หรือการรับรู้ระบบความปลอดภัยจะเป็นตัวกำหนดให้บุคคลกระทำหรือแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานได้ดี ดังนั้นในการส่งเสริมให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่ดี จึงควรคำนึงถึงการรับรู้ระบบความปลอดภัยเป็นองค์ประกอบที่สำคัญด้วย

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับสถานประกอบการ

1. ผู้บริหารระดับสูง ควรร่วมมือกับผู้จัดการฝ่ายต่างๆ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย และหน่วยงานต่างๆ ในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างชัดเจน และดำเนินการอย่างจริงจังเพื่อแสดงให้เห็นว่านโยบายที่กำหนดมาเป็นสิ่งที่พนักงานทุกระดับ ทุกคน ต้องรับผิดชอบและนำไปปฏิบัติร่วมกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความสำคัญกับความปลอดภัยเท่ากับผลผลิต

2. หัวหน้างานทุกระดับ ควรปฏิบัติตามนโยบายเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างจริงจัง โดยให้ความร่วมมือและดำเนินกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยกับเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยและเนื่องจากเป็นผู้ที่ร่วมงานกับพนักงานปฏิบัติการอย่างใกล้ชิด จึงควรเป็นผู้รับข้อเสนอแนะ รวมถึงความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับการทำงานอย่างปลอดภัยแก่เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย เพื่อนำมาปรับปรุงกิจกรรมและส่งเสริมความปลอดภัยให้สอดคล้องเหมาะสม

3. เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย ควรจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยให้กับพนักงาน โดยพิจารณาจากข้อเสนอแนะของพนักงานและหัวหน้างาน เน้นที่การฝึกอบรม เพราะผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การอบรมความปลอดภัยมีผลกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานเป็นอย่างมาก โดยให้การอบรมอย่างทั่วถึง ต่อเนื่อง และมีการนำมาทบทวน นอกเหนือจากการปฐมนิเทศ ซึ่งการอบรมควรวางแผนอย่างเหมาะสม ทั้งในเรื่อง วิทยากร ระยะเวลา เนื้อหา และการคัดเลือกผู้เข้าอบรม โดยตั้งเป้าหมายร่วมกับฝ่ายบริหารและทรัพยากรมนุษย์ในการจัดหลักสูตรให้สอดคล้องร่วมกัน

4. อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลควรมีจำนวนที่เพียงพอ มีขนาดเหมาะสมกับผู้สวมใส่และเหมาะสมกับลักษณะงานที่ทำ มีคุณภาพดีและได้มาตรฐานสามกล และสามารถเบิกใช้งานได้ง่ายไม่ยุ่งยาก ผู้บริหารต้องมีงบประมาณที่เพียงพอ โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของพนักงานเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลัก และควรมีการประชาสัมพันธ์และสร้างจิตสำนึกให้กับพนักงานถึงประโยชน์ในการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

5. ควรตรวจตราดูแลเครื่องมือและเครื่องจักรให้อยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งานอยู่เสมอ มีแผนซ่อมบำรุงเครื่องจักรตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ พร้อมทั้งมีการจัดทำบันทึกรายงานการซ่อมบำรุงและรายงานกรณีมีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นให้ทราบ มีการสำรวจและติดตั้งเครื่องป้องกันอันตรายกับเครื่องจักรที่คาดว่าจะก่อให้เกิดอันตรายไว้ทุกเครื่อง ตลอดจนมีการปรับปรุงให้เครื่องป้องกันอันตรายมีประสิทธิภาพในการป้องกันอันตรายได้สูงสุด และควบคุมมิให้มีการถอดเครื่องป้องกันออกไป ไม่ควรอนุญาตให้มีการปรับแต่งเครื่องจักรสภาพเดิมก่อนได้รับอนุญาตจากผู้เกี่ยวข้องหรือจากผู้ผลิตเครื่องมือและเครื่องจักรนั้น มีการกำหนดและปิดประกาศเขตพื้นที่อันตรายและสถานที่เครื่องจักรทำงาน มีการอบรมการใช้เครื่องมือเครื่องจักรก่อนเริ่มมีการปฏิบัติงาน

6. ควรกำหนดแผนควบคุมอันตรายจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน เช่น แสง เสียง ความร้อน ความสั่นสะเทือน รังสี ให้เหมาะสมกับสภาพการทำงานของสถานประกอบการแต่ละที่ตลอดจนควบคุมให้ปฏิบัติตามแผนนั้นๆ มีอากาศถ่ายเทได้สะดวก มีแสงสว่างเพียงพอ การขจัดสารพิษและของเสียที่เกิดขึ้นจากขบวนการผลิต เช่น ตัวอย่างน้ำมัน และสารเคมีต่างๆ ให้ได้จามข้อกฎหมายกำหนด

7. ควรจัดให้มีการทดสอบสัญญาณฉุกเฉินอย่างเป็นประจำ และปฏิบัติอย่างต่อเนื่องในการรองรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีแผนการรองรับสถานการณ์ฉุกเฉินอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมทั้งกำหนดผู้รับผิดชอบ

5.3.3 ข้อเสนอแนะสำหรับพนักงาน

1. พนักงาน ควรปฏิบัติตามนโยบายและกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย รวมทั้งคำนึงถึงการทำงานอย่างปลอดภัยให้สำคัญเท่ากับผลผลิต และควรมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะแก่หัวหน้างาน และเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย เพื่อปรับปรุงให้เกิดการทำงานอย่างปลอดภัยสืบเนื่องต่อไป

2. พนักงานควรที่จะทำการเสนอความต้องการและปัญหาด้านความปลอดภัยให้แก่หัวหน้างานให้ได้รับทราบและหาหนทางปรับปรุงแก้ไขโดยเร็วที่สุด โดยไม่ละเลยให้อุบัติเหตุเกิดขึ้นก่อน

3. พนักงานต้องมีความเอาใจใส่ดูแลตัวเองตลอดเวลา โดยปฏิบัติงานตามขั้นตอนอย่างเคร่งครัด และช่วยกันสอดส่องดูแลพนักงานท่านอื่น ให้ปฏิบัติงานเช่นเดียวกัน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยโดยทั่วทั้งองค์กร

4. พนักงานควรเข้าร่วมในกิจกรรมด้านความปลอดภัยที่ทางโรงงานจัดขึ้น เพื่อทำให้มีการรับทราบข้อมูลใหม่ๆ ในการปฏิบัติงาน และดูแลป้องกันตนเองได้ดีขึ้น อีกทั้งยังสามารถถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจไปยังเพื่อนร่วมงานและคนในครอบครัว ทำให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัยโดยทั่วไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาเฉพาะกับพนักงานฝ่ายผลิต ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต โรงงานผลิตเบเกอรี่ในเขตนิคมอุตสาหกรรมเท่านั้น ซึ่งถ้าจะให้ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ครอบคลุมประชากรในโรงงานอุตสาหกรรม ควรทำการศึกษากับพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมชนิดอื่น ในเขตอุตสาหกรรมชนิดอื่นๆ รวมถึงโรงงานอุตสาหกรรมที่อยู่นอกเขตนิคมอุตสาหกรรมด้วย

2. ควรศึกษาเปรียบเทียบลักษณะองค์กรที่มีการบริหารงานหรือวัฒนธรรมองค์กรที่แตกต่างกัน เช่น องค์กรที่มีการบริหารแบบญี่ปุ่น แบบอเมริกา และแบบไทย เป็นต้น

3. ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพิ่มเติม เพราะตัวแปรเหล่านี้อาจมีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งจะนำมาอธิบายผลการวิจัยได้ครอบคลุมมากขึ้น ดังนี้

3.1 ตัวแปรลักษณะส่วนบุคคลอื่นๆ เช่น จำนวนชั่วโมงในการทำงาน เป็นต้น

3.2 ตัวแปรทางจิตวิทยา เช่น บุคลิกภาพ ทัศนคติ ความต้องการ ความเครียด ความคาดหวังความพึงพอใจและการสนับสนุนทางสังคม เป็นต้น

3.3 ตัวแปรปัจจัยร่วมอื่นๆ เช่น บุคลิกภาพ ทัศนคติของหัวหน้างาน ลักษณะความเป็นผู้นำ และการจัดการความปลอดภัยของหน่วยงาน เป็นต้น

4. ควรศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านอื่นเพิ่มเติม เช่น การจัดการด้านสารเคมี การจัดองค์กรความปลอดภัย การจัดการด้านสุขอนามัย การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เป็นต้น

5. ควรทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two-way ANOVA) เพื่อศึกษาตัวแปรอิสระ 2 ตัว เช่น ระดับการศึกษาและอายุงานว่าจะส่งผลร่วมกันต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานหรือไม่ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

กลมรัตน์ หล้าสุวงษ์. 2524. **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : มหากุฎราชวิทยาลัย.

กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน. 2540. **การประสบอันตรายจากการทำงานในประเทศไทย ปี 2540.** กรุงเทพฯ : กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม.

กรมโรงงานอุตสาหกรรม. 2542. **สถิติผู้ใช้แรงงาน.** กรุงเทพฯ : กระทรวงอุตสาหกรรม

กระจ่าง ทิวะศะศิธร์. 2527. **ความปลอดภัยในงานวิศวกรรม**. กรุงเทพฯ : วิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย.

กัณวีย์ ตระกูลแสง. 2541. "ความรู้ บุคลิกภาพ ทัศนคติ ต่อการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2543. **การวิเคราะห์สถิติเพื่อการตัดสินใจ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. 2526. **ความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมไทย.** กรุงเทพฯ : สารมวลชน.

กระทรวงอุตสาหกรรม. 2547. Industry. [ONLINE]. Availble : http//www.industry.go.th

กีรติ อินทปัน. 2545. การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ : กรณีศึกษาบริษัท สยามบรรจุภัณฑ์ จำกัด. กรุงเทพฯ : หลักสูตรสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

เกสรา สุขสว่าง. 2535. "ความสัมพันธ์ระหว่างจิตสำนึกกับสภาพความปลอดภัยของบุคลากรในโรงงานอุตสาหกรรมเซรามิก จังหวัดปทุมธานี." ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

จักรกฤษณ์ ดิฐวิบูลย์. 2549. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิตโรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียมในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์วิทยาศาตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

จักรพงษ์ กิตติพงศ์พิทยา. 2551. "ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานกับผลการปฏิบัติงานและความทุ่มเทในการทำงานของพนักงาน." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จิตรา วิมลธำรง. 2538. “ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานในจังหวัดสมุทรสาคร.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จำเนียร ช่วงโชติ. 2528. **จิตรวิทยาการรับรู้และการเรียนรู้.** กรุงเทพฯ : รามคำแหง.

เฉลิมชัย ชัยกิติภรณ์. 2533. **การบริหารความปลอดภัย.** นนทบุรี : สุโขทัยธรรมาธิราช.

ชลธิชา สว่างเนตร. 2541. “การรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงานภายในองค์การและขวัญในการทำงานของพนักงานระดับบังคับบัญชาและวิชาชีพของบริษัทผลิตภัณฑ์และวัสดุก่อสร้าง จำกัด.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541. **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. กรุงเทพฯ : ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ชัชวาล เมธีกุล 2554. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำกิจกรรม CCCF ของพนักงานฝ่ายผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ บริษัท ไทยซัมมิท โอโตพาร์ท อินดัสตรี จำกัด.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ชัยยุทธ ชวลิตนิธิกุล. 2534. **การฝึกปฏิบัติงานอาชีวอนามัย ความปลอดภัย และเออร์โกโนมิกส์.** นนทบุรี : สุโขทัยธรรมาธิราช.

ชัยสวัสดิ์ เทียนวิบูลย์. 2535. **ระบบและความปลอดภัยในโรงงาน.** กรุงเทพฯ. เอกสารอัดสำเนา.

ณรงค์ ณ เชียงใหม่ และเอื้องฟ้า นันทวรรธนะ. 2536. **การบริหารอุตสาหกรรม**. กรุงเทพฯ : ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.

ณัฐวัตร มนต์เทวัญ. 2533. **การบริหารงานความปลอดภัย.** นนทบุรี : สุโขทัยธรรมาธิราช

เดโช สวนานนท์. 2516. **จิตวิทยาสังคม.** กรุงเทพฯ : โพธิ์สามต้น.

ทรงศักดิ์ ใจกล้า. 2557. “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพ ในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี.” วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน, มหาวิทยาลัยบูรพา.

ทรัพย์สตรี แสนทวีสุข. 2550. “พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานกับสารเคมี ของพนักงานในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ จังหวัดชลบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทองหล่อ สุวรรณกาฬ. 2521. **จิตวิทยาการศึกษา.** อุบลราชธานี : หน่วยเอกสารทางการพิมพ์ วิทยาลัยครูอุบลราชธานี.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทำนุ วะสินนท์. 2530. "ความปลอดภัยในการทำงานกับการเพิ่มผลผลิต." **เพิ่มผลผลิต.** 27(ธันวาคม 2530-มกราคม 2531) : 20.

เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ. 2529. **พฤติกรรมขององค์การ.** กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ธิติ เปรินทร์. 2550. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต กลุ่มบริษัทไทยซัมมิท." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ธัญยากร อัญมณีเจริญ. 2550. "ความสัมพันธ์ระหว่างความเมื่อยล้าทางกายกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

เธียรไชย ยักทะวงษ์. 2541. "ทัศนคติ ความรู้ และพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดังของพนักงานปฏิบัติการ บริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) โรงงานท่าหลวง จังหวัดสระบุรี." วิทยานิพนธ์วิทยาศาตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นคร สะสม. 2551. "พฤติกรรมมนุษย์และความปลอดภัยในการทำงาน กรณีศึกษา บริษัท แมทเมล กรุงเทพฯ จำกัด." สารนิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อม) สาขาพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์.

นุชกร จันทร์แปลง. 2541. "ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรยากาศองค์การกับความพึงพอใจในงานของพนักงาน บริษัทชิว-เนชั่นแนล จำกัด." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2535. **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ : รามคำแหง.

นันทิยา เพ็งอ่อนเนตร และมลวดี ภิรมย์ไกรศักดิ์. 2557. "การฝึกปฏิบัติงานอาชีวอนามัยและความปลอดภัย บริษัท เพรซิเดนท์ เบเกอรี่ จำกัด (มหาชน)." วิทยาศาสตรบัณฑิต (อาชีวอนามัยและความปลอดภัย) คณะสาธารณสุขศาสตร์และสิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

บุญศิริ สุวรรณเพ็ชร. 2538. **Dictionary of Psychology**. กรุงเทพฯ : พรีพริ้นติ้งกรุ๊ป.

บุรเกียร์ติ์ วิริยะสุวรรณ. 2553. "ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้วัฒนธรรมองค์การแบบบรรษัทภิบาลจิตสาธารณะกับคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีของพนักงาน บริษัทผลิตชิ้นส่วนยานยนต์แห่งหนึ่ง." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปรื่อง กิจรัตน์ภร. 2537. **การบริหารอุตสาหกรรมระบบและกระบวนการผลิต.** กรุงเทพฯ : คณะเทคโนโลยีและวิศวกรรมศาตร์อุตสาหกรรม, สถาบันราชภัฏพระนคร.

ประนอม สโรชมาน. 2524. **จิตวิทยาทั่วไป.** กรุงเทพฯ : เกษตรศาสตร์.

ประพันธ์ สุทธาวาส และอุดม สำอางกุล. 2525. **จิตวิทยาสังคม.** เชียงใหม่ : ช้างเผือก.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2532. **พฤติกรรมศาสตร์ พฤติกรรมสุขภาพ และสุขศึกษา.** กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ประเทือง ภูมิภัทรคม. 2535. **การปรับปรุงพฤติกรรม : ทฤษฎีและการประยุกต์.** กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.

พจนารถ บุญญภัทรพงษ์. 2541. "ความรู้ ทัศนคติต่อพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการทำงานของลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดปทุมธานี." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

พัชนี วรกวิน. 2526. **จิตวิทยาสังคม ทฤษฎีและปฏิบัติการ.** กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ไพจิตร บุณยานุเคราะห์. 2534. "นิยามและบทบาทของพฤติกรรมความปลอดภัย." **วารสารโรงงาน. 10** (ตุลาคม 2533-มกราคม 2534) : 50-54.

ฟ้ารัตน์ สมแสน. 2539. "ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้าง ในกรุงเทพมหานคร." กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

มธุริน เถียรประภากุล. 2556. "ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานหน่วยงานผลิตโอเลฟินส์ 1 บริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) โรงโอเลฟินส์ ไอ-หนึ่ง." การค้นคว้าอิสระวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อม) สาขาพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์.

มานพ ชูนิล. 2535. "ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้และการยอมรับการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงาน." วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เมธัส ไชยศิลป์. 2553. "ทัศนคติต่อกิจกรรมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย (Behaviour based safety) ที่มีผลต่อระดับพฤติกรรมความปลอดภัยที่คาดหวัง กรณีศึกษา กลุ่มบริษัท ตปท. เคมิคอล จำกัด (มหาชน)." การค้นคว้าอิสระวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อม) สาขาพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์.

โยธิน ศันสนยุทธ และจุมพล พูลภัทรชีวิน. 2524. **จิตวิทยาสังคม.** กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รัจนี นพเกตุ. 2539. **วิชา จ.211 จิตวิทยาทั่วไป.** กรุงเทพฯ : ประกายพรึก.

รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร. 2541. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เรืองศักดิ์ วิทวัสการเวช. 2541. "การรับรู้ของพนักงานบริษัท เทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ต่อบรรยากาศองค์การ และทัศนคติของพนักงานต่อการปฏิบัติงาน." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลิขิต กาญจนาภรณ์. 2525. **พื้นฐานพฤติกรรมมนุษย์.** กรุงเทพฯ : ศิลปกร.

วิจิตร บุญยโหตระ. 2530. **วิชาความปลอดภัย.** กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

วิชัย แหวนเพชร. 2536. **การวางแผนและการควบคุมการผลิต.** กรุงเทพฯ : คณะเทคโนโลยีและวิศวกรรม อุตสาหกรรม สถาบันราชภัฏพระนคร.

วิฑูรย์ สิมะโชคดี. 2540. "วิสัยทัศน์สู่องค์กรแห่งความปลอดภัยในปี ค.ศ.2000." **วารสารโรงงาน.** 2(กุมภาพันธ์) : 119.

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์. 2536. **วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน.** กรุงเทพฯ : ประชาชน.

วิทยา อยู่สุข. 2537. **หลักการบริหารความปลอดภัยในการทำงาน.** นนทบุรี : สุโขทัยธรรมาธิราช.

วิทิต กลมรัตน์. 2552. "พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานฝ่ายปฏิบัติการ บริษัท อดิตยา เบอร์ล่า เคมีภัณฑ์ (ประเทศไทย) จำกัด (ฟอสเฟต ดีวีชั่น)." สารนิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อม) สาขาพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์.

วิสุทธิ์ สงวนศักดิ์. 2550. "ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความยุติธรรมในองค์การ และความขัดแย้งในองค์การกับแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

วีรมลล์ ละอองศิริวงศ์. 2541. "ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้สภาพการทำงานที่เป็นอันตรายและพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยของพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตแผ่นเหล็ก." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วนิดา เสนีเศรษฐ และชอบ อินทร์ประเสริฐกุล. 2530. **มนุษยสัมพันธ์ในองค์การ.** กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วไลพร ภิญโญ. 2541. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัย : กรณีศึกษาพนักงานโรงงานผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้าแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศยามล เอกะกุลานันต์. 2541. “ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองในการจัดการพฤติกรรมการจัดการของผู้นำระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรม.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศรายุทธ สมฤาแสน. 2549. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตรองเท้าและชิ้นส่วนในเขตจังหวัดสมุทรปราการ.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ศิราณี ศรีวรรณวิทย์. 2544. “การรับรู้มาตรการความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานปิโตรเคมี : กรณีศึกษา โรงงานปิโตรเคมีแห่งชาติ.” สาระนิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

สกาวรัตน์ อินทุสมิต. 2543. “การรับรู้วัฒนธรรมองค์การ ความผูกพันต่อองค์การและความตั้งใจที่จะลาออกของพนักงาน : กรณีศึกษาการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมจิตร ศิริมานะกุล. 2552. “ความคิดเห็นของพนักงานเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยของบริษัท IRPC จำกัด (มหาชน) สาขาคลังน้ำมันอยุธยา.” ปริญญานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

สมถวิล เมืองพระ. 2536. “การศึกษาพฤติกรรมอนามัยของคนงานในระดับปฏิบัติการเรื่องการป้องกันอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน ศึกษาเฉพาะกรณีอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์จากโลหะเครื่องจักรและอุปกรณ์เขตอำเภอบางประกง จังหวัดฉะเชิงเทรา.” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์มหาบัณฑิต สาขาสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2524. **การปรับพฤติกรรม.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2539. **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถิต วงศ์สวรรค์. 2529. **จิตวิทยาสังคม.** กรุงเทพฯ : รวมสาสน์

สิทธิโชค วรานุสันติกุล. 2524. **จิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพฯ : รวมสาสน์.

สิริพัชน์ เปรมัษเฐียร. 2543. "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ความรู้ การเปิดรับสื่อ และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานผลิตกระดาษ." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุกัญญา ปริตรมงคล. 2545. "การศึกษาการรับรู้ระบบความปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัทไทยฮอนด้า แมนูแฟคเจอริ่ง จำกัด." สาระนิพนธ์ วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

สุชาดา สุธรรมรักษ์. 2531. **เอกสารประกอบการสอน จต.101 จิตวิทยาเบื้องต้น.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน.

สุดาศิริ เฮงพูลธนา และอัญชลี สันติกุล. 2537. **กฎหมายแรงงาน.** นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุธิดา บัวทอง. 2547. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ในเขตนิคมอุตสาหกรรมบางปู." ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

สุรชัย ไพศาลพันธุ์. 2541. "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อความปลอดภัยในการทำงานและการปฏิบัติตามมาตรการความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุรเชษฐ์ ชิระมณี. 2534. **พฤติกรรมมนุษย์ในองค์การ.** สงขลา : คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.

สุระ จันลา. 2547. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในนิคมอุตสาหกรรมบ้านหว้า (ไฮเทค)." ปริญญานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

สุโท เจริญสุข. 2520. **จิตวิทยา : สำหรับอุดมศึกษาปัญญาชน.** กรุงเทพฯ : สุนีย์การพิมพ์.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โสภณ ไกรมาก. 2540. "การใช้เครื่องป้องกันอันตรายจากเสียงในการทำงานของคนงานในโรงงานหินอ่อน กรณีศึกษาอำเภอพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

สำนักงานประกันสังคม. 2556. **จำนวนผู้ประสบอันตรายและเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานในข่ายคุ้มครองกองทุนเงินทดแทนจำแนกตามความร้ายแรง ปี 2552-2556.** [Online]. Avaible : http:www.mol.go.th/stat.html.

สำนักงานประกันสังคม. 2556. **สถิติ ข้อมูลกองทุนเงินทดแทน ปี 2552-2556.** [Online]. Avaible : http:www.mol.go.th/stat.html.

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. 2541. "แนะนำมาตรฐานระบบการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย-มอก.1800." **วารสารเพื่อคุณภาพและเทคนิคการบริหารอุตสาหกรรม.** 5(กรกฎาคม-สิงหาคม 2541) : 43-45.

อรุณ รักธรรม. 2532. **พฤติกรรมมนุษย์ในองค์การ.** นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

อิศรา ปาดแม้น. 2543. "ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สภาพงานที่เป็นอันตรายกับพฤติกรรมการทำงานที่ปลอดภัยของพนักงานฝ่ายผลิต บริษัทรองเท้าบาจาแห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน) โรงงานบางพลี." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อัมพวัน บุญสะอาด. 2550. "ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ของพนักงานเกี่ยวกับความผิดพลาดในการประเมินผลการปฏิบัติงานของหัวหน้างานกับขวัญในการปฏิบัติงานของพนักงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (สำนักงานใหญ่)." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

Anderson, P.W.P. 1989. **Safety Management for Mechanical Plant Construction.** London : Kluwer Publishing.

Croether, J.. 1995. **Oxford Advance Learning's Dictionary.** England : Clays.

Dejoy, D.M. 1994. "Managing Safety in Workplace : An Attribution Theory Analysis and Model." **Dissertation Abstacts Internation**. 25(Spring 1994) : 3-17.

Glendon, A.I. and Mckenna, E.F. 1995. **Human Safety and Risk Management.** London : Hartnolls.

Guralnik, D.B. 1988. **Webter's New World Dictionary of American English.** New York : Prentice Hall.

Handley, W. 1969. **Industrial Safety Handbook.** London : McGraw-Hill.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Heinrich, H.W. 1978. **Industrial Accident Perception.** California : Wadsworth.

International Labour Office. 1983. **Accident Prevention : A Worker's Education manual.** Geneva : International Labour Office.

Johnson, W.G. 1980. **MORT Safety Assurance Systems.** New York : Marcel Dekker.

Kast, F.E. and Rosenzweig, J.E. 1979. **Organization and Management : A System and Contingecy Approach.** Tokyo : McGraw-Hill kogakusha.

Meshkati, N. 1990. "Prevention Accident at Oil and Chemical Plants." **Proferrional Safety.** 35(November 1990) : 59-95.

Ridlry, J.R. 1991. **Safety at Work.** London : Hartnolls.

Schermerborn, J.R. et. al 1982. **Managing Organizational Behavior.** New York : John Wiley and Sons.

Seppala, A. 1993. "Evaluation of Safety Measures, Their Improvement and Connections to Occupation Accidents." **Dissertation Abstracts International.** 54(Winter 1993) : 1287.

Stranks, J. 1994. **A Manager's Guide to Health and Safety at Work.** London : Kogan Page.

Wilpert, B. and Qvale, T. 1993. **Reliability and Safety in Hazardous Work System.** Exeter : Wheatons.

Zohar, D. 1980. "Safety Climate in Industry Organization : Theoretical Applied Implications." **Journal of Applied Psychology.** 65(January 1980) : 96-102.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เลขที่แบบสอบถาม ☐☐☐

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต ในบริษัทผลิตเบเกอรี่แห่งหนึ่ง ในเขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

ผู้วิจัย นางสาวรุ่งเกล้า ถ้ำทอง

หลักสูตร บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาวิชา บริหารธุรกิจอุตสาหกรรม คณะการบริหารและจัดการ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

<u>คำชี้แจง</u> :

1. การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาการรับรู้ระบบความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงระบบบริการความปลอดภัย รวมทั้งการพัฒนาสื่อต่างๆ ที่ใช้เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจ และเสริมสร้างเจตคติในเรื่องความปลอดภัยในการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. แบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ระบบความปลอดภัย แบ่งออกเป็น 5 ส่วน

- ส่วนที่ 1 การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย
- ส่วนที่ 2 การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
- ส่วนที่ 3 สัญญาณเตือนและการจัดเตรียมเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน
- ส่วนที่ 4 กฎและนโยบายความปลอดภัย
- ส่วนที่ 5 สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

- ส่วนที่ 1 ด้านการปฏิบัติงาน
- ส่วนที่ 2 ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
- ส่วนที่ 3 ด้านสภาพแวดล้อม
- ส่วนที่ 4 ด้านการจัดการ
- ส่วนที่ 5 ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรอุปกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 4 ข้อมูล ข้อคิดเห็น หรือ ข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์

3. คำตอบของท่านมีคุณค่าสูงยิ่งต่อการศึกษาเรื่องนี้และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาระบบการบริหารงานความปลอดภัยของโรงงาน อีกทั้งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาระบบการบริหารความปลอดภัยของประเทศต่อไปในอนาคต
4. ผู้ศึกษาจะเก็บการรักษาคำตอบของท่านไว้เป็นความลับ ผลการศึกษาจะนำเสนอในลักษณะการสรุปเป็นภาพรวม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<u>ตอนที่ 1</u> ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ( ) ให้ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

( ) ชาย ( ) หญิง

2. อายุ

( ) 18-25 ปี ( ) 26-30 ปี

( ) 31-35 ปี ( ) 36 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพสมรส

( ) โสด ( ) สมรส

( ) หม้าย ( ) หย่าร้าง

4. อายุงานในบริษัทแห่งนี้

( ) น้อยกว่า 1 ปี ( ) 1 – 5 ปี

( ) มากกว่า 5 – 10 ปี ( ) มากกว่า 10 ปี

5. ระดับการศึกษา

( ) มัธยมศึกษาตอนต้น ( ) มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.

( ) อนุปริญญา/ปวส. ( ) ปริญญาตรีขึ้นไป

6. ท่านเคยผ่านการอบรมเรื่องความปลอดภัยในบริษัทแห่งนี้หรือไม่

( ) ไม่เคยเข้ารับการอบรม ( ) เคยเข้ารับการอบรม

7. จำนวนครั้งในการเข้ารับการอบรมเรื่องความปลอดภัยในระยะเวลาการทำงานของบริษัทแห่งนี้

( ) น้อยกว่า 2 ครั้ง ( ) 2 – 5 ครั้ง ( ) มากกว่า 5 ครั้ง

8. ท่านเคยได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงานในบริษัทแห่งนี้หรือไม่

( ) ไม่เคย ( ) เคย (โปรดระบุจำนวนครั้ง _____ ครั้ง)

9. ถ้าท่านเคยได้รับอุบัติเหตุในระหว่างปฏิบัติงานโปรดระบุความรุนแรง

( ) ไม่หยุดงาน ( ) หยุดงานไม่มากกว่า 3 วัน

( ) หยุดงานมากกว่า 3 วัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ ระบบความปลอดภัย

คำชี้แจ้ง ให้พิจารณาข้อความที่สอบถามแต่ละข้อแล้วประเมินความเห็น โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ของข้อความ ที่ตรงกับความคิด ความเข้าใจของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว โดยใช้เกณฑ์การพิจารณา ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ตรงกับความคิดเห็น ความเข้าใจ ของท่านในระดับมากที่สุด

มาก หมายถึง ตรงกับความคิดเห็น ความเข้าใจ ของท่านในระดับมาก

ปานกลาง หมายถึง ตรงกับความคิดเห็น ความเข้าใจ ของท่านในระดับปานกลาง

น้อย หมายถึง ตรงกับความคิดเห็น ความเข้าใจ ของท่านในระดับน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ตรงกับความคิดเห็น ความเข้าใจ ของท่านในระดับน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

1. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลต้องมีให้เพียงพอกับจำนวนพนักงาน	✓				

การแปลความหมาย : พนักงานมีความคิดเห็น ความเข้าใจเกี่ยวกับจำนวนอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลต้องมีให้เพียงพอกับจำนวนพนักงานในระดับมากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. การใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านต้องทำการตรวจสอบอุปกรณ์และระบบป้องกันอันตรายของเครื่องจักรทุกครั้งก่อนปฏิบัติงาน					
2. การใช้เครื่องมือไม่เหมาะสมกับงานเป็นสิ่งที่ทำได้เมื่อเร่งรีบปฏิบัติงาน					
3. การใช้อะไหล่เครื่องจักรผิดขนาดแทนอะไหล่เดิมทำให้เครื่องจักรปฏิบัติงานต่อไปได้					
4. ไม่ควรเข้าไปทำงานกับเครื่องจักรที่ไม่ได้การฝึกอบรมมาและไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรง					
5. ก่อนเปิดสวิตซ์ให้เครื่องจักรทำงานต้องมั่นใจว่าเครื่องจักรอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานไม่มีสิ่งของที่กีดขวางต่อการทำงานของเครื่องจักร					
6. เครื่องจักรจะต้องได้รับการบำรุงรักษาตามช่วงเวลาอย่างสม่ำเสมอ ถูกต้อง และเหมาะสม					
7. เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ชำรุดเล็กน้อยสามารถนำมาใช้งานไปก่อนได้					

2. การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ควรตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนปฏิบัติงานทุกครั้ง					
2. อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลไม่สามารถช่วยลดอันตรายที่เกิดขึ้นได้					
3. แม้ไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก็สามารถป้องกันอุบัติเหตุได้					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. การสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทำให้การปฏิบัติทำงานไม่สะดวก					
5. อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทำให้ปลอดภัยต่อชีวิตและสุขภาพมากขึ้น					
6. ควรทำความสะอาดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลก่อนและหลังใช้งานทุกครั้ง					
7. เมื่อทำงานที่มีอันตราย ต้องใช้อุปกรณ์ป้องกันให้เหมาะสมกับอันตรายนั้น					

3. สัญญาณเตือนและการปฏิบัติงานเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ไม่ควรมีสิ่งกีดขวางตลอดเส้นทางหนีไฟ					
2. ต้องรีบแจ้งหัวหน้างานทันทีเมื่อเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในบริเวณที่ท่านทำงานอยู่					
3. การซ้อมแผนฉุกเฉินเป็นสิ่งจำเป็นแต่ทำให้เสียเวลาในการทำงาน					
4. เมื่อมีเสียงหรือกลิ่นผิดปกติหมายถึงสัญญาณเตือนอันตรายที่อาจเกิดขึ้น					
5. เครื่องหมายเตือนอันตรายควรติดอยู่ในที่ที่เห็นได้ชัดเจน และไม่มีสิ่งใดปิดบัง					
6. หน่วยพยาบาลเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นเพราะไม่ค่อยได้ใช้บริการ					
7. ตรวจสอบและฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ด้านความปลอดภัยเป็นสิ่งจำเป็นต่อการรองรับสถานการณ์ฉุกเฉิน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. กฎและนโยบายความปลอดภัย

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. พนักงานฝ่ายผลิตทุกคนต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบริเวณที่กำหนด					
2. การคำนึงถึงกฎความปลอดภัยมากเกินไปทำให้ท่านทำงานไม่สะดวก					
3. การไม่ออกใบอนุญาตการทำงานให้กับผู้ทำงานโดยไม่มีสาเหตุสมควรเป็นความถูกต้อง					
4. ความปลอดภัยในการทำงานเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารเท่านั้น					
5. หัวหน้างานต้องเคร่งครัดและลงโทษพนักงานที่ฝ่าฝืนกฎความปลอดภัยอย่างจริงจัง					
6. การฝึกอบรมด้านความปลอดภัยเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้พนักงานเกิดจิตสำนึกด้านความปลอดภัย					
7. การหยอกล้อและเล่นกันในขณะปฏิบัติงานถือเป็นการผ่อนคลาย					

5. สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. แสงสว่างในที่ทำงานน้อยเกินไปทำให้เกิดอันตรายได้					
2. สถานที่ทำงานที่มีการระบายอากาศดีช่วยให้ทำงานได้ดีขึ้น					
3. เสียงจากเครื่องจักรที่ดังมากทำให้หูหนวกได้					
4. การจัดสภาพพื้นที่ในการทำงานให้มีความเหมาะสมกับจำนวนพนักงานและลักษณะของงาน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การรับรู้ระบบความปลอดภัย	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5. การดูแลรักษาความสะอาดของเครื่องจักรและบริเวณพื้นที่รอบๆ เป็นสิ่งจำเป็น					
6. กลิ่นจากสารเคมีและผลิตภัณฑ์น้ำมันต่างๆ จากการเก็บตัวอย่างทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพได้					
7. ความร้อนในที่ทำงานทำให้เกิดอันตรายได้					

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

คำชี้แจ้ง ให้พิจารณาข้อความที่สอบถามแต่ละข้อแล้วประเมินพฤติกรรม โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ของข้อความ ที่ตรงกับพฤติกรรม การกระทำของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว โดยใช้เกณฑ์การพิจารณา ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ตรงกับพฤติกรรม การกระทำ ของท่านในระดับมากที่สุด

มาก หมายถึง ตรงกับพฤติกรรม การกระทำ ของท่านในระดับมาก

ปานกลาง หมายถึง ตรงกับพฤติกรรม การกระทำ ของท่านในระดับปานกลาง

น้อย หมายถึง ตรงกับพฤติกรรม การกระทำ ของท่านในระดับน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ตรงกับพฤติกรรม การกระทำ ของท่านในระดับน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

1. ด้านการปฏิบัติงาน

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. ท่านแต่งกายถูกต้องเหมาะสมกับสภาพการทำงานทุกครั้ง	✓				

การแปลความหมาย : พนักงานมีพฤติกรรม การกระทำ ในระดับมากที่สุด ที่มีความสนใจและปฏิบัติตามคำเตือนเรื่องความปลอดภัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

1. ด้านการปฏิบัติงาน

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านหยอกล้อกับเพื่อนร่วมงานขณะทำงานอยู่บ่อยครั้ง					
2. ท่านสอบถามหัวหน้างานเมื่อมีข้อสงสัยในการทำงาน					
3. ท่านแจ้งหัวหน้างานเมื่ออุปกรณ์เครื่องจักรมีอาการผิดปกติ					
4. ท่านลงมือทำงานทั้งที่ไม่แน่ใจวิธีการทำงาน					
5. ท่านไม่แจ้งให้หัวหน้างานทราบเมื่อท่านได้รับอุบัติเหตุจากการทำงานเพราะกลัวความผิด					
6. ท่านทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติเท่านั้น					
7. ท่านดื่มสุรา หรือของมึนเมา ก่อนหรือขณะปฏิบัติงาน					
8. ท่านทำงานด้วยความระมัดระวัง					
9. ท่านย่อเข่าเพื่อวางของลงที่ต่ำกว่า					
10. ท่านมักฝืนทำงานต่อทั้งที่รู้สึกไม่สบาย					
11. ท่านแต่งกายถูกต้องเหมาะสมกับสภาพการทำงานทุกครั้ง					
12. ท่านเดินในเส้นทางสัดที่สุดแม้ว่าจะผ่านพื้นที่อันตรายหรือพื้นที่ซ่อมแซมเครื่องจักร					
13. ท่านเรียนรู้วิธีการทำงานก่อนเริ่มงานใหม่ทุกครั้ง					
14. ท่านมักรบกวนการทำงานของเพื่อนร่วมงานขณะทำงาน เช่น ชวนคุย แกล้งกัน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
15. ท่านทิ้งเศษวัสดุในถังขยะที่เตรียมไว้อยู่เป็นประจำ					

2. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งที่ทำงานที่มีอันตราย					
2. ท่านใช้ปลั๊กอุดหูหรือที่ครอบหูเมื่อทำงานในที่ที่มีเสียงดัง					
3. ท่านสวมรองเท้าหัวโลหะเมื่อปฏิบัติงานเกี่ยวกับการยกและขนย้ายของ					
4. ท่านถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตราย ส่วนบุคคลในบางครั้งที่รู้สึกร้อนหรืออึดอัดจนไม่สะดวกที่จะทำงาน					
5. ท่านเก็บรักษาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลของท่านเข้าที่ทุกครั้งเมื่อใช้งานเสร็จ					

3. ด้านสภาพแวดล้อม

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านรีบทำความสะอาดเมื่อพบน้ำมันหรือสารเคมีหกเลอะเทอะ					
2. ท่านรักษาบริเวณที่ทำงานให้สะอาดอยู่เสมอ					
3. ท่านเก็บสิ่งของที่รกเกะกะกีดขวางทางเดิน					
4. ท่านคำนึงถึงความเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุจากสภาพแวดล้อมพื้นที่การปฏิบัติงานอยู่เสมอ					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5. ท่านมีการปรับปรุงพื้นที่และสภาพแวดล้อมในการทำงาน เพื่อให้มีความปลอดภัย					

4. ด้านการจัดการ

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านอ่านประกาศเตือนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย					
2. ท่านแนะนำวิธีการทำงานที่ลัดขั้นตอนเพื่อลดเวลาการทำงานลงให้แก่พนักงานใหม่					
3. เพื่อให้ได้ผลผลิตเพิ่มขึ้นท่านจำเป็นที่จะไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนและข้อกำหนดด้านความปลอดภัย					
4. ท่านเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยของบริษัททุกครั้ง					
5. ท่านปฏิบัติตามเครื่องหมายความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด					

5. ด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านเก็บอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ เข้าที่เมื่อใช้งานเสร็จ					
2. ท่านตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือเครื่องใช้ก่อนทำงานและหลังทำงานเสร็จทุกครั้ง					
3. ท่านเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับการทำงานทุกครั้ง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. ท่านเก็บเครื่องมือเครื่องใช้แยกเป็นสัดส่วนเพื่อสะดวกในการใช้งาน					
5. ท่านตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ในการทำงานของอุปกรณ์ป้องกันอันตรายประจำเครื่องจักรก่อนปฏิบัติงานเสมอ					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<u>ตอนที่ 4</u> ข้อมูล ข้อคิดเห็น หรือเสนอแนะอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อระบบการบริหารความปลอดภัยของโรงงาน

1. ด้านการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรอย่างปลอดภัย

---

2. ด้านการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

---

3. ด้านสัญญาณเตือนและการปฏิบัติเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉิน

---

4. ด้านกฎและนโยบายความปลอดภัย

---

5. ด้านสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงาน

---

6. ด้านพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวรุ่งเกล้า ถ้ำทอง
วัน เดือน ปีเกิด	20 กุมภาพันธ์ 2531
ที่อยู่	49 หมู่ 2 ต. วิเชตนคร อ.แจ้ห่ม จ.ลำปาง 52120
ประวัติการศึกษา	2549 วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาเคมีอุตสาหกรรม-เครื่องมือวิเคราะห์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ประสบการณ์ทำงาน	**พ.ศ. 2552-2553** ตำแหน่งผู้ช่วยเภสัชกร บริษัท เบอร์ลินฟาร์มาซูติคอล อินดัสตรี้ จำกัด **พ.ศ. 2554-ปัจจุบัน** ผู้ช่วยหัวหน้าแผนก บริษัท เพรซิเดนท์ เบเกอรี่ จำกัด (มหาชน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้